

Viola Zoltán

A csiszík bosszúja

2024

Tisztelt Olvasó! E regény közvetlen előzménye az, amelynek címe:

Szűzapa gyermekei

Azon mű olvasása nélkül ez nem biztos hogy érthető lesz a számodra!

Viola Zoltán

A csiszík bosszúja

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: <i>Az akasztányok második eljövetele</i>	5
2. fejezet: <i>Barbár aggodalom</i>	33

1. fejezet: Az akasztányok második eljövetele

Körös-körül az űr csillagporos sötétsége. Minden mozdulatlan. Mert igaz hogy a csillagok sok-ezer kilométeres másodpercenkénti sebességgel száguldanak, de az nem látszik ekkora távolságból. A világűr látszatra maga a nyugalom, változatlanság, az örökkévalóság.

A központi csillag sem látszik. Nem látszik, mert a Szem, ami figyelte ezt a végtelen nyugalmat, egy aprócska aszteroida, egy néhány száz méteres parányi kődarab egyik mélyedéséből kukucskált ki, s ez az aszteroida most épp úgy fordult, hogy eltakarja a napot a Szem elől. Ha úgy vesszük, hát épp éjszaka volt az aszteroida ezen oldalán.

Különben furcsa éjszaka volt ez, mert nem nagyon lehetett megkülönböztetni a nappaltól! Először is, az aszteroida önmaga körül harmincöt perc alatt fordult meg, ennyi ideig tartott tehát egy nappala és éjszakája együtt, s elég furcsa ha valahol a nappal csupán tizenhét és fél perc! Aztán, a Nap ekkora távolságból nem volt nagyobb mint talán négy fényesebb csillag egyszerre, kétségtelen tehát hogy ő volt a világűr legfényesebb objektuma erre felé, de ez épenséggel nem sokat jelentett! Az biztos hogy meleget semmit nem adott!

Jól volt ez azonban nagyon így. A túlzott sugárzás megnehezítette volna a Szem számára alapvető feladatát, a megfigyelést.

A Szem számára nagyonis megfelelt az itteni mínusz kétszázhatvan fok körüli hőmérséklet. Mondhatni, egyenesen ideális volt a számára. Kibírta volna ugyan az emberek számára kellemesebb plusz tizenöt-húsz fokot is, sőt, egészen plusz hatszáz fokig nem történt volna semmi különösebb baja, de azért e mostani „időjárást” sokkalta megfelelőbbnek tartotta. Így ugyanis nem kellett hűteni érzékeny szupravezető alkatrészeit.

A Szem ugyanis nem csak szemből állt, s még a szeme sem volt igazi biológiai szem. Teljes egészében mesterséges alkotás volt, ha úgy tetszik hát gép, bár jobb ha nem tetszik úgy nekünk hogy gépnek nevezzük! Ez ugyanis jelentősen megnehezítené hogy megértsük az ő lényegét!

Gép volt, ha gép alatt olyasmit értünk, amit emberek szerelnek össze, vagy más gépek, emberi utasításra. Ugyanakkor a leghatározottabban nem volt gép, ha gép alatt valami értelemmel nem rendelkező alkatrészösszességet értünk, legfeljebb olyasvalamit, amit egy értelem nélküli, bonyolultan programozott számítógép vezérel. A Szem és mindenféle egyéb miskulancia ugyanis ami hozzá tartozott, nagyonis rendelkezett értelemmel!

Neve is volt. Így hívták: Zazabigijedanaku. Ez hosszú és furcsa név, kétségkívül szokatlan egy emberi fül számára, de valószínűleg lényegesen könnyebb megjegyezni hosszúsága ellenére is, mint ha valami szörnyűséges számsor lenne a neve, esetleg egy-két betűvel vegyítve, amik nagy eséllyel lennének csupa mássalhangzók, hogy azokat se lehessen kimondani! Könnyű, kellemes csengésű nevet elég nehéz kitalálni akkor, ha nem csak néhány tucat ilyenre van szükség, de akár sok millióra is! Márpedig a Szemből sok-sok millió volt erre felé a világűrben, Tlaxán bolygó környékén, hogy figyeljen mindenre. Persze nemcsak a látható optikai ingerekre, de figyelte a gammasugárzást is, az infravörös és ultraibolya spektrumot is, a gravitációs anomáliákat, a neutrínóspektrumot, a rádióhullámokat, és még számtalan egyéb szörnyen tudományosan hangzó névvel rendelkező mindenfélét is.

Ő természetesen nem volt ember. „Fajának” neve így hangzott: etu.

Sok-sok etu létezett e pillanatban Tlaxánon, de már nemcsak ott, hanem nagyon sok más helyen is, Tlaxán naprendszerében. Az etu kifejezés mozaikszó volt, az Elektronikus TUDat kifejezésből alkották a csiszik. Nagyon elnagyoltan és már-már illetlenül leegyszerűsítve a lényegét, azt mondhatjuk hogy az etu, az nem más mint egy rendkívül komplex, értelemmel és öntudattal rendelkező számítógépprogram.

Ebből már rögtön következik is, hogy a Szem, az nem volt maga az etu, ő maga nem volt azonos Zazabigijedanakuval. Ő annak csak afféle távolra kihelyezett végtagja volt. Bizonyos értelemben azonban mégis azonos volt vele, mert ez az űrmegfigyelő egység Zazabigijedanaku felügyelete alá volt helyezve, az ő felelőssége volt ennek teljeskörű irányítása. Olyannyira, hogy benne is lakott nagyobbrészt.

Hogy mit értünk az alatt hogy „nagyobbrészt”? Hát ugye azt, hogy az ezen az aszteroidán elhelyezett egységben volt egy csomó memóriatároló, aztán különböző információfeldolgozó egységek is, mindenféle ami kell egy etunak, tulajdonképpen tehát volt itt egy nagy szuperszámítógép – azt hogy nagy, nem a fizikai méretekre kell érteni, mert az egész nem volt nagyobb mint egy felnőtt férfi tenyere – és ezáltal az etu ezen a számítógépen futtathatta a moduljait, tehát „élhetett” itt. De természetesen egyetlen etu sem követte el soha azt az örületes kockázatot, hogy a moduljai egyszerre csak egy helyen fussanak! Hiszen ekkor, ha az adott számítógép megsemmisül, ő is meghal!

Márpedig az etuk úgy voltak megalkotva, hogy legfőbb feladatuk a csiszík parancsainak teljesítése volt, különösen a mindenkori csiszí királynő parancsainak végrehajtása. Ilyen értelemben ha úgy tetszik jó rabszolgalelkek voltak. Második legfőbb kötelességük volt, hogy parancs nélkül is igyekezzenek a csiszík hasznára lenni, persze csak akkor, ha így semmi csiszí elvvel és törvénnyel nem kerülnek ellentmondásba. Rögtön a harmadik helyen azonban önmaguk védelme szerepelt a programban!

Az etuk tehát egyszerre sok helyen futtatták a moduljaikat, amikkel az esetleges hardverhibákat is kiküszöbölhették. Az egyes modulok szinkronizálása persze nem kevés gondot okozott, de ezt megoldották. A memóriaigény pedig még ennyi gondot sem jelentett, mert gazdáik, a csiszík, nem takarékoskodtak a számítógépkapacitással.

Annyira nem, hogy volt minden csiszínek saját etuja! De volt sok-sok „gazdátlan” csiszí etu is, akik speciális feladatokat hajtottak végre, mint például ilyen volt Zazabigijedanaku is, a világűrmegefigyelő.

Ha valami, mondjuk egy meteor tönkretette volna ezt az egységet, attól az etu maga még nem pusztul el. Minden négy-öt másodpercben rádióhullámokkal felvette a kapcsolatot néhány távolabbi erőforrásbázissal, s a legutóbbi ilyen jelentkezése óta eltelt tudati változásokat továbbította oda. De ha történt valami érdekes, gyakrabban is megtette ezt. Ha tehát valamiért a Szem és annak összes egysége megsemmisül, akkor Zazabigijedanaku még tökéletesen ép marad, mindössze az utolsó néhány másodperc emlékeit veszíti el, tehát csak annyi baja történik, mint egy embernek egy kisebb agyrázkódás után. Ez határozottan megnyugtató érzés egy etunak! Egy etu nem pusztulhat el csak akkor, ha az egész csiszí számítógéphálózat totálisan összeomlik!

Ilyen azonban el sem képzelhető. Amikor nyolc esztendővel ezelőtt az akasztányok megsemmisítették a csiszík összes műholdját Tlaxán körül, a csiszí hálózat még akkor is működött, bár némileg lassabban. És azóta a hálózat kapacitása a sokszorosára növekedett. S az alatt hogy „sokszorosára”, nem kétszeres vagy háromszoros, hanem jó tizenötezerszeres növekedést kell érteni!

Ez egyszerűen szédületes növekedés! Természetesen megvalósíthatatlan lett volna, ha a csiszí technológia nem annyira szélsőségesen szabványos. De még így is lehetetlen lett volna, pusztán emberi munkaerővel. Szerencsére azonban a csiszíknak ez nem okozott különösebb problémát, az egész hálózatfejlesztés pusztán annyi feladatot adott nekik, hogy Tiorícia királynő elrendelte Kandinak, az ő etujának – voltaképpen elektronikus alkirálynőjének – hogy az egész naprendszerüket el akarja látni olyan bőséggel műholdakkal és bolygókra, aszteroidákra vagy máshová kihelyezett kommunikátor-irányítókka és erőforrásbázisokkal, lényegében tehát etukkal, hogy egy csiszí, bárhol legyen is a világűrben, könnyedén elérhessen bármely más csiszít a testébe épített „személyhívóján” keresztül, mely maga is egy kis etu-erőforrás volt. Persze ez a „könnyedén”, ez úgy volt értendő, hogy beleszámítják a fénysebesség véges volta miatt elkerülhetetlenül bekövetkező késedelmet is!

A többi már Kandi dolga volt. A királynőnek nem feladata hogy részletkérdésekkel foglalkozzon. Kandi kiszámolt mindent, hiszen ő, egy etu, sokkalta jobban ért a hálózatépítéshez mint egy mégoly képzett emberi számítógéptechnikus is, kiszámolta, hány százmillió műhold meg egyéb mindenféle kell, kiszámolta, ehhez mennyi nyersanyag kell, kiderült hogy erre Tlaxán fémtartalékai nem elégségesek, erre logikus lépés volt hogy megszervezte a fémbányászatot a szomszédos bolygókon és kisbolygókon, amit miért is ne etuk végezzenek, hiszen azoknak nem kell levegő, lakhely, élelem mint az embereknek...

Nem robotok dolgoztak ott. Robot az, aminek a tudata állandóan a fémtestben van, tehát lényegében gépagya van emberi agy helyett. Az etuk nem ilyenek. A munkákat távvezérelt munkagépek végezték, a vezérletet pedig a testetlen etuk látták el.

S nemsokára az automatizált gyárak ontani kezdték a műholdakat meg mindent ami kellett. A pályára állítást maga Kandi végezte el.

Kandi mint a „legelőkelőbb” etu volt a közvetlen főnöke minden „gazdátlan” etunak, tehát az olyan etuknak, akik nem valami ember személyes szükségleteivel foglalkoztak. Kandi előkelősége persze csak annyit jelentett, hogy messze sokkal több erőforrás fölött rendelkezett mint egy átlagos etu, és övé volt a legmagasabb prioritás, tehát vészhelyzetben akár valamennyi másik etu működését is leállíthatta, hogy minden erőforrás fölött kizárólagos rendelkezést gyakorolhasson. Ugyanakkor egyéb értelemben pontosan olyan volt mint minden más etu. Lényegében a csiszík megtehették volna azt is, hogy nem is csinálnak több etut csak egyetlenegy, Kandit, kellő erőforrással ellátva, és Kandi szolgál ki minden egyes embert is! Képes lett volna erre minden további nélkül. De úgy gondolták, sokkal meghittebb, barátságosabb a hangulat, ha van mindenkinek saját etuja, „elektronikus titkára” (titkárnöje).

A sok-sok etut persze el kellett nevezni valahogyan. Az embereket szolgáló etuknál ez könnyű volt, mert mindenki maga adott nevet az etujának, s ha véletlenül két azonos nevű előfordult volna a sokmilliárd között, akkor azt az etuk úgy oldották meg egymás között, hogy az etu nevéhez hozzáfűzték embergazdája nevét is, ami viszont minden embernél garantáltan különböző volt egész Tlaxánon. De mi legyen a Kandi felügyelte „gazdátlanokkal”?!

Szóbakerült a számkóddal való azonosítás, de ezt Tioricia elvetette, mert azt mondta, néha előfordulhat hogy embereknek is emlegetni kell egy-egy ilyen etut, s bár Kandi meg a többi etu számára egy számsorozat éppoly világos és könnyen megjegyezhető mint egy név, de nem úgy az embereknek! Végül úgy döntött, hogy ezeket Kandi nevezze el, de úgy, hogy egy etu név legkevesebb nyolc szótagból álljon, ez jelzi azt hogy ez etu és nem ember neve, a csiszí nevek ugyanis legfeljebb hatszótagosak! Kettőnél többször ne kerüljön egymás mellé ugyanaz a szótag a névben, és mindig felváltva kövessék a névben a magánhangzók a mássalhangzókat, hogy az emberek azt könnyen ki tudják ejteni!

E törvény szerint született meg Zazabigijedanaku neve is.

A világűrbe kiterjesztett hálózat építése különben jelentősen megkönnyebbedett és felgyorsult, amikor a csiszík végre felvehették a kapcsolatot a tutukkal, akiket ők szupercsiszíknek neveztek. A két nép között hamar nagyon jó kapcsolat alakult ki, bár a tutuk teljesen sosem adták fel a bizalmatlanságot, ami lételemük volt. De ők még nem ismerték az etukat, s mert a csiszík ezt a titkot megosztották velük, s ez nagyon tetszett a Galaxis déli pólusát birtokló tutu csillagbirodalom lakóinak, emiatt odaadták néhány találmányukat a csiszíknak, amikről úgy vélték nem veszélyeztetni különösebben a saját biztonságukat. Ilyen volt például a hipertéri hírközlés technológiája is, eddig a csiszík ugyanis csak anyagi jellegű objektumokat tudtak a hipertérben közlekedtetni, s információt nem. Megkapták továbbá egy sokkal biztonságosabb hipermotor leírását is, s néhány más egyebet. De jellemző a tutukra, hogy követek figyelmeztették a csiszíket: ettől a csiszík még ne érezzék magukat legyőzhetetleneknek, és ne képzeljék, hogy majd ők parancsolgathatnak a tutuknak, mert a tutu civilizáció nem alig több mint kétezer éves mint a csiszíké, hanem néhány százezer esztendő, s bizony vannak olyan fegyvereik hogy arról a csiszík nem is álmodhatnak! Például háború esetén a csiszík nagyon kényelmetlenül éreznék magukat, ha a tutuk egy fekete lyukat pottyantanának Tlaxánra, vagy Tlaxán Napjába! Ilyesmit ők a tutuk nem szívesen csinálnának, de épp ezért szólnak most időben, hogy jobb ha a csiszík tudják, hogy hol a helyük!

Tioricia királynő megkérdezte, mire e barátságtalan modor, mivel szolgáltak rá? A tutuk mondták hogy semmivel, ez csak óvatosságból való figyelmeztetés, végtére a csiszík még nagyon barbárok, sőt, félig állatok, hiszen teli vannak állati attribútumokkal, mint a fog, haj, más testszőrzet, köröm... a csiszík ígéretes ős-tutuk, de akkor is nagyon távol vannak az igazi tutu lényegtől, ellenben közel az állatvilághoz, s az állatok vadak, harciasak, tehát ők csak úgy barátilag figyelmeztették most a csiszíket, hogy utálják háborúzni, gyűlölik az erőszakot, de ha minden kötél szakad, igenis *vannak* jó fegyvereik!

Tioricia megnyugtatta a tutukat, hogy mi sem áll távolabb tőlük mint a tutukkal való ellenségeskedés.

Most már azonban kevesebb műhold is elég volt, mert a hipertérben az információ nulla idő alatt terjed, nem úgy mint a normál térben, s ezután igazán hatékonyan épülhetett ki az egész naprendszert behálózó megfigyelő- és kommunikációs rendszer. Ennek egyik tagja volt Zazabigijedanaku.

A megfigyelőpont közelében minden csendes volt már régóta, nyugodt, pontosan azóta hogy egyáltalán létrehozták ezt a megfigyelőpontot. Most azonban történt valami.

Az etu érzékelői komplex sugárforrást detektáltak, méghozzá a közvetlen közelében, alig hatszázezer kilométerre!

Ez valóban nagyon közel volt. Szinte a szomszédban. Hiszen hatszázezer kilométer alig ötvenszerese Tlaxán bolygó átmérőjének! Világűrbeli viszonyok között ez tényleg jószerivel „egy köpésre” van! Olyannyira, hogy Zazabigijedanaku érzékelői e táv ezerszereséről is képesek lettek volna érzékelni a detektált sugárforrásnál ezerszer gyengébb jelet is.

Nem mintha a most érzékelt jel olyan nagyon erős lett volna! De hát az etu érzékelői igazán nem voltak ócskaságoknak nevezhetők! A csiszí technológia valóságos műremeke volt valamennyi. Például ami az optikai szenzort illeti, a lencséje három méter átmérőjű volt, ráadásul e lencse olyan anyagból készült, aminek a törésmutatója a szélétől a középpont felé folyamatosan változik! Ez rendkívül hatékony megoldás, és a csiszík akik különösképpen a genetika, mikrobiológia, s általában az élettudományok nagymesterei voltak, e téren némely apróbb részletben még a tutukat is megelőzve, ők ezt tehát a halaktól lesték el, a halaknak ugyanis szintén efféle konstrukciójú a szemük.

A jel azért volt komplex, mert szinte minden sugárfajtát tartalmazott. Gravitációs hullám, neutrínóhullám és gammasugárzás is érkezett. S természetesen fotonok is, ami azt jelentette, hogy Zazabigijedanaku látta, mi történt arrafelé. Felbukkant egy nagy űrváros a hipertérből!

Az űrváros mintegy hetven kilométer átmérőjű korong volt. Egy ekkora tárgy megjelenése már kivált akkora gravitációs anomáliát, hogy érzékelhesse azt Zazabigijedanaku, annak ellenére, hogy a gravitáció a Világmindenséget összetartó erők között a leggyöngébb. Ráadásul amikor felmerül egy tárgy a hipertérből, akkor csak egészen elenyésző az esélye annak, hogy azon a ponton éppen egyetlen elemi részecske se tartózkodjék! Mentől nagyobb a tárgy, annál kisebb erre az esély!

Márpedig az energia jellegű részecskékkel nincs különösebb baj, de az anyagi állapotúakkal már igen. Azok ugyanis nem szoktak fénysebességgel mozogni! Emiatt amikor a hipertérből kibukkan valami, elkerülhetetlenül előfordul olyan eset, hogy egyazon pillanatban egyazon helyet akar elfoglalni az adott ponton kóválygó anyagi részecske, és a hipertérből kibukkanó tárgy valamelyik részecskéje!

Ennek a következménye pedig nem is lehet más, mint hogy vagy mindkét részecske, vagy az egyik átalakul energiává, s így már megszűnik a paradoxon, hogy két anyagi részecske van ugyanazon a helyen. Attól függően hogy eredetileg milyen típusú két részecske akart ugyanazon a helyen lenni, ez különböző sugárzásokat okozhat, s ezeket érzékelté Zazabigijedanaku.

Természetesen az hogy a hipertérből kibukkanó tárgy egyes részecskéi szétsugárzódnak, az veszteséget, kárt jelent, sérüléseket az űrjármű gépezetében, berendezésében, sőt, a benne utazó emberek testében is, akár az agyában is. Ez azonban meglehetősen jelentéktelen, ha a nagy anyagi objektumoktól távol teszi ezt az űrjármű, ahol kevés a világűrben az anyagi test, például az atomok. És a világűr igencsak híg, üres, jobbára elmondható róla, hogy egy több tucat méter élhosszúságú kockányi térfogatban található csak egyetlen hidrogénatom – és ahol ilyen az anyagsűrűség, azt egy sűrű csillagközi gázfelhőnek kell már tekinteni!

Ez tehát nem okoz jelentős veszélyt, hiszen még ha egy ember agyában is semmisül meg egy egész atom – semmi az, efféle szinte másodpercenként történik meg velünk úgylis!

Más lenne persze a helyzet, ha egy űrjármű egy bolygó légkörében akarna materializálódni. Valószínűleg senki nem élné túl azt, ami akkor történik...

Most azonban jó távol bukkant fel az űrváros, mármint Tlaxántól távol. Zazabigijedanaku, aki mint minden etu, értelmes lény volt, úgy sejtette, ennek nemcsak közlekedésbiztonsági okai voltak, hanem más is!

Ez ugyanis egy akasztány űrváros volt. Akasztányok jöttek, akik nyolc éve is megtámadták Tlaxánt, bár sikertelenül!

Nem habozott, hogy azonnal értesítést küldjön az űrváros megjelenéséről Kandinak. Kandi pedig azonnal értesítette Tioríciát.

Bár Csiszíföld minden királynője nagyon okos és előrelátó volt, de mindenkifelett mégis két királynőt tiszteltek a csiszík legkiváltképpen: Nornúdát és Darzsit. Nagyon úgy tűnt azonban, hogy a történelem harmadik legtiszteltebb csiszí királynője éppen Tiorícia lesz!

Sok jel mutatott erre már az akasztányok támadása előtt is. Tiorícia már akkor is igencsak serény, agilis királynő volt.¹ Ám azután hogy az akasztányok váratlanul megjelentek egy űrvárossal Tlaxán fölött, és számos tlaxáni várost elpusztítottak, végül Tiorícia mégis legyőzte őket Sárkány segítségével – ezután az egész bolygó Tioríciát ünnepelte, még a nem-csiszí, tehát a barbár országok is. És népszerűségét Tiorícia nem is hagyta kihasználatlanul, és hozzáfogott Tlaxán csiszísítéséhez!

Rengeteg volt ezzel a munka! Mindenekelőtt el kellett sajátítani az elfoglalt akasztány űrváros révén megszerzett hipertéri technológiát. Ennek segítségével építeni néhány nagy távolság megtételére képes űrhajót, s hazavinni az akasztányok két tutu foglyát, hogy így felvegyék a békés kapcsolatot a tutu csillagbirodalommal. Cicust és Tollocskát, a Cilor bolygó két fura külsejű lakóját is haza kellett vinni a Cilorra, akik szintén az akasztányok foglyai voltak. Meg kellett tanulni az akasztány technika számos kisebb csodáját is, például az alvatanító hipnopediás gépet is, mind kezelni, mind gyártani, ez ugyanis nagyban elősegítette Tlaxán barbár országainak csiszisedését, amihez ugyebár alapvetően fontos a csiszí nyelv megtanulása! Nagy erejű lézerberendezéseket kellett építtetni, hogy ha felbukkan egy újabb akasztány űrváros, azt azonnal megsemmisíthessék... S mindez még a kisebb feladatok közé tartozott!

A nagyobbik feladat ugyanis a saját bolygójukon, és nem a világűrben várt rájuk. Ezt pedig a barbárok jelentették! Akiknek csiszíkké kellett válniuk!

Mindenekelőtt mielőbb építeni kellett egy űrvárost a javíthatatlanoknak, akik semmiképp sem akartak csiszík lenni. Tiorícia meglehetősen aggódott hogy hányan is lesznek ezek, de végül ötmilliónyan sem voltak ilyenek. De így is kellett nekik egy űrváros, mert jobb volt ha mielőbb elmennek a bolygóról, nem maradnak ott főhátramosztónak, örök elégedetlenkedőknek.

Hanem volt elég baj a többiekkel is! Például Csiszíföld meglehetősen örült iramban kellett termeljen mindenfélét a világ majdnem hatmilliárd barbárának!

Hogy mit?

Például élelmet! Mert a világ jelentős részén még előfordult ekkoriban éhhalál! Ezt a csiszík most megszüntették, de hát Csiszíföld felnőtt lakói nyolcvanhárommillióan voltak, a barbárok pedig nagyjából hetvenkétszer ennyien! Tehát egyetlen csiszínek tulajdonképpen hetvenkét barbárt kellett ellátni mindenfélével!

Mert a barbárok eleinte tulajdonképpen semmit nem tudtak segíteni önmaguk ellátásában. A csiszík el voltak szánva rá hogy a csiszísítést százszázalékos alapossággal hajtják végre, tehát nem tesznek engedményeket a barbár kultúrának, szokásoknak! Kijelentették, hogy a barbárok eredjenek mind iskolába, ahol a csiszí tanárok, sőt, etuk mindenre megtanítják őket ami a csiszí-lét alapja! A barbárok egyelőre ne dolgozzanak, mert úgyis minden tevékenységük csak haszontalan ostobaság, mint például a kalauz-szakma, katonai pálya, pénzügyi szakmák, s egyebek, vagy ha termelnek is valami hasznosat, azt oly módon teszik, mely súlyosan károsítja a környezetet! Tehát a csiszík leállították az összes barbár gyárat, néhány bánya kivételével.

¹ Az hogy mi mindent csinált Tiorícia az akasztány támadás előtt, abban a regényben van leírva, melynek címe: Szűzapa gyermekei.

De ültettek mindenkibe etu-csipet, és adtak elég élelmet. Ezt szerencsére megtehették, mert eddigre megoldották a mesterséges fehérje gyártását, s ebből számos finomságot csináltak. Kellott azonban számos csiszi házat is építeni, meg ruhákat gyártani, hiszen a barbároknak nemcsak enni kellett de lakni és öltözködni is...

Ez még a csiszíknak sem ment azonnal. Enni adni tudtak mindenkinek, adtak is, bár ennek ára volt: néhány elenyésző számú nő kivételével minden barbár nőt aki egyszer szült már, sterilizáltak egy injekcióval, mert azt mondták, Tlaxán népessége túl nagy! Nem lehet úgy szaporodni mint a nyulak!

Igen, enni adtak, de a legtöbb barbár egyelőre kénytelen volt régi házában, városában lakni, és nem lett megsemmisítve az összes barbár ruha sem. Csisziföld termelése ugyan automatizált, és a kapacitását e gépeknek úgy tervezték meg, hogy tízszeresen képes legyen kielégíteni minden elképzelhető igényt, mert a csiszik jelszava az volt hogy soha semmit nem kockáztatnak! Most azonban hirtelen nem tízszeres, de hetvenkétszeres lett az igény!

Nem tehettek mást a csiszik, mint hogy fokozatosan teszik teljesen csiszív a bolygó egyes területeit. Kezdték azokkal, amelyek hagyományosan csiszibárátok voltak: ilyen volt Kauliana, az Ujjak Szigetei, Zelimba, aztán Gurgulla és Gyoelföld, ezen utóbbi két ország úgylis majdnem Csisziföld részének számított. Ezután jött az Evol Birodalom számos szigete, itt legalább a vallásos gondolkodásúak kevesen voltak, majd Troggföld, Rilgentia, Günül-föld, Zassen és Lulmannol, s a csiszik legnagyobb öröme a dzsanarok földje is, ennek ugyanis nagyon örültek, mert itt nagyon méltánytalanul bántak a nőkkel: például ha megerőszakoltak egy nőt, akkor a nőt súlyosan megkorbácsolták, mondván hogy biztos akarta azt!

Hát ez most megszűnt. Különben épp az itteniek primitív gondolkodásmódja és vallási fanatizmusa volt az oka annak, hogy a „javíthatatlanok” közül talán a legtöbben a dzsanarok közül kerültek ki, főleg a dzsanar férfiak közül természetesen! Azok már azt sem nagyon tudták elviselni, hogy a csiszik utálkoznak a szőrös arcoktól, az ilyet legtöbbször nem is mondják szakállasnak, csak „barbár arcú”-nak. A dzsanarok ellenben babonásan ragaszkodtak az arcszőrzetükhöz, mert hitük szerint abban rejtezik a férfierő!

Az ötmillió javíthatatlanból majdnem kétmillió dzsanar volt, bár Agdand nem is tartozott a nagy országok közé.

Sokan megpróbálkoztak azzal, hogy felvigyék az űrvárosba a feleségüket, sőt, feleségeiket, mert náluk többnejűség volt. Ennek nem is volt akadálya ha a nő is akarta ezt, de a csiszik részen voltak, s minden egyes elrepülni kívánót megkérdeztek négyszemközt, külön-külön, hogy valóban menni akar-e! És bizony számos nőről kiderült, hogy a férfi megfenyegette!

Az ilyen nőt persze nem kényszerítették az űrvárosba a csiszik. S így aztán a kétmillió javíthatatlan dzsanarból alig százezer lett nő, a többiek mind férfiak!

Aztán hogy ezeket az országokat legalább úgy-ahogy csiszísítették, ami azt jelentette hogy el tudták látni őket csiszi holmikkal megfelelően, s bekapcsolták őket is a csiszi termelőfolyamatokba, ezután következtek a többi országok is!

A termelőfolyamatokba való bekapcsolás nemigen jelentett megerőltető munkát, hála az etuknak, inkább irányítási, tervezési, szervezési kérdésekkel való foglalkozást. A született csiszik részéről tudományos kutatómunkát is, de ezt nem várták el a barbároktól.

Mostanára már végeztek az egész bolygó csiszísításával, legalábbis majdnem. Már minden termelőüzem garantáltan csiszi üzem volt, többnyire egy ember névleges, és egy etu tényleges irányítása alatt. Lényegében már mindenki úgy élt mint egy csiszi, bár azzal a kivétellel, hogy kiderült, sajnos az egykori barbárok közül sokan jódarabig, valószínűleg életük végéig kénytelenek megmaradni egykori városaikban! Ugyanis matematikai képtelenség elszállásolni őket Tlaxán felszínén olyan szellősen mint azt a csiszi lakásideál előírná, hogy minden egyes 14 év felettinek, de sokszor 12 évesnek is már, saját, ötszobás műanyagházikója legyen, szép virágok és gyümölcsfák meg gyümölcsadó bokrok közepette! Ha ehhez ragaszkodnának a hatmilliárd ember esetében, akkor olyan mértékű környezetpusztítást kellene végrehajtaniuk a maradék erdőkben, hogy attól minden józan elme visszariad!

Nem volt más megoldás, mint hogy a legundorítóbb, legóriásibb városokat lebontják, ezek lakóinak egy részét ugyanoda épített csiszi falvakban helyezik el, másik részüket máshol, a

többségük azonban marad a városokban, mindaddig, amíg a születésszabályozás és a természetes halandóság egy-két nemzedék alatt le nem fogyasztja a népességet annyira, hogy már mindenkinek jusson a csiszi megítélés szerint elegendő hely! Mert a csiszik szinte mindent képesek voltak megtermelni a barbároknak, és adtak is nekik számlálatlanul, egyvalamire azonban ők sem voltak képesek: *helyet teremteni!*

Ez elkerülhetetlenül teremtett bizonyos feszültségeket a született csiszik és az egykori barbárok között. Mert azok, ha már muszáj lett csiszivé lenniük, hát többnyire azonnal igazi csiszik akartak lenni. Mert ha már régi szokásaikat feladni kényszerülnek, hát legalább tartozzanak igazán és teljesértékűen egy másik szokásrendszerhez: a csiszíhez!

Sajnos ez tökéletesen nem volt lehetséges. És mert Tiorícia élt a gyanúval hogy ezek apránként egyszerűen elköltöznének azokba a falvakba melyek korábban Csisziföldet alkották, elrendelte, hogy bár az egykori barbárok természetesen szabadon költözgethetnek akárhová, hiszen ez minden csiszi alapvető joga, de nem költözhetnek egyelőre Csisziföld régi részeire, csak különleges engedéllyel, tehát költözhetnek ám bárhová az egykori Barbáriában, de csakis ott! Ott ellenben nagyonis helyes és bátorítandó ha költöznek, mert így minél jobban összekeverednek az egykori nemzetek, és így a sok ostoba nemzetiségi, faji villongások hamar ok nélkülivé és értelmetlenné válnak!

Ilyen ugyan nem sok akadt a csiszivé válás után, de néha-néha csak-csak történt egy-egy szörványos eset. Hiába, nehéz azonnal megváltozni!

Ezenkívül a királynő elrendelte, hogy a most befogadott barbárok soha nem léphetnek Kaldeon szigetre ahol ő a királynő lakik, kivéve ha valamelyikük megkapja a Csisziföld Nagyja címet, vagy akadémiakussá lesz. Ennek biztonsági okai vannak, mert lehetséges hogy valamelyik barbár csak cselből vállalta hogy csiszi lesz, azért, hogy később a királynő közelébe kerülve őt megölhesse!

Mindezt természetesen az emberek testébe ültetett etuk ellenőrizték. Ha valamelyikük ilyesmire készült, az illető etu egyszerűen szólt Kandinak.

Nem lehetett tehát elkerülni, hogy az egykori barbárok kissé másodrendű csisziknek érezzék magukat! És Tiorícia nem is titkolta hogy ez bizony így van, de legnagyobb jószándékuk mellett sem lehet ez másként! Minél nagyobb átalakulásról van szó, annál nagyobb időbe telik az, és ami most történik, az bizony igazán nagy átalakulás, szükségszerű tehát egy átmeneti időszak!

Még szerencse hogy a nyelvtanulást illetően már a folyamat harmadik évében jelentős előre lépés történt, mert az elfoglalt akasztány ürvárosban található hipnopédiás gépek szerkezetét felderítették a csiszik, és legyártották számtalan példányban, a barbárok számára. Azok így könnyen megtanulták a csiszi nyelvet. Ez nagy dolog volt, mert a csiszi nyelv szerkezete bizony olyan, hogy a nyelvtana rendkívül egyszerű, már alig egy óra alatt meg lehet tanulni, kivételek sincsenek benne, emiatt már két-három hét alatt el lehet sajátítani alapszinten... de tényleg csak alapszinten! Ami azután következik, ahhoz hosszú évek is kevesek! A csiszi nyelv ugyanis rendkívül bő szókinccsel rendelkezik, a legtöbb főnévre, igére sőt melléknévre van rokonértelmű szava, nem is egy, amik különböző hangulati jelentéssel bírnak!

Ráadásul a csiszi hangrendszer is sok barbárnak okoz jelentős nehézséget, a csiszi nyelvben van ugyanis 29 mássalhangzó és 10 magánhangzó (mindegyiknek rövid és hosszú változata is), és ezeknek nem mindegyikét tudta kiejteni mindegyik nép gyermeke!

Mindezek tetejébe pedig a csiszi nyelvben voltak olyan szavak, amikben sok volt a mássalhangzótorlódás, ez is nehéz volt némelyeknek, de ennél is gyakoribb volt egy egész sereg szóban a magánhangzótorlódás, amik azonban nem diftongusokat jeleztek, hanem különálló, teljesértékű magánhangzókat, amelyek mindegyikét szabályosan ki kellett ejteni! Efféle szavak voltak ezek például: kekeleutuki = kedves, putileutumi = aranyos, teleauieáa = fárasztó, teautu = ibolyakék, áoua = rendkívüli, áuia = hihető, eoéáau = haszon, és így tovább!

E sokmagánhangzós szavakat számos nyelvtanuló igen nehezen volt képes megjegyezni.

Volt rendkívül sok udvariassági kifejezésük, hangulatfestő szócskájuk, aztán, bár egész igeragozásuk mindössze az egyes- és többesszám alany- és tárgyesetére korlátozódott, de ezeket kétféleképpen is ki tudták fejezni: elöljárószavakkal illetve ragozó módon! És például a jicse-

niek a maguk nyelvében a tárgyesetet sem használták, ők a nyelvtani viszonyokat a szavak sorrendjével fejezték ki, tehát a csiszík ragozó, ám szabad szórendű nyelve nehéz volt a számukra! Volt a csiszí nyelvben határozott névelő, így hangzott: „a”, s a jelentése ez volt: „a, az”. Ez is valami felfoghatatlan volt azok számára, akiknek az anyanyelvében ilyesmi nem létezett, nem értették, mikor és hová kell kitenni. A csiszí nyelv tehát hiába volt kivételmentes és nyelvtanilag nem bonyolult, csak alapszintű megtanulása volt könnyű, de igazán jól megtanulni, azt szinte csak az tudta, aki vagy csiszínek született, vagy legkevesebb húsz éven át közöttük élt.

Ez főleg amiatt volt, hogy a csiszík még régebben, több mint ötszáz esztendeje egy mau nevű népet fogadtak be maguk közé, akiknek a nyelvét amúgy nyelvtanostól-szókincsestül beolvasztották jórészt a maguk nyelvébe,¹ s bár ez igen jelentősen növelte nyelvük hajlékonyságát, kifejezőerejét, de jelentősen meg is nehezítette a megtanulását idegenek számára! Vegyük például az alábbi csiszí mondatokat elborzasztó például:

„Me keoue tuima miszu!”,

„Me keoue e tuima miszu!”,

„Jun drécha gladzséma put!”,

„Jun táká tikiti visze!”,

„Mejun zotócse e ototoki zocson!”

Ki hinné, hogy mindezek a mondatok alapvetően ugyanazt jelentik: „Kérek egy pohár vizet?” És ez ráadásul csak szerény válogatás a lehetséges variációkból, mert ezt a csiszík még legalább hetvenféleképpen tudták elmondani, s akkor még nem is említettük a különböző szenvedő szerkezeteket, amikor ugyanezt - magyarra fordítva - olyasféleképpen mondták, hogy például „Egy pohár víz kéretik számomra!”, ami a mi fülünknek furán hangzik, de a csiszík az efféle beszédfordulatokat csaknem ugyanolyan gyakran használták mint a cselekvő szerkezeteket, különösen tudományos művekben, de az élőbeszédben is igen gyakran!

Ezen alapjaiban segített a hipnopédiás gép, és néhány óra alatt belerakta minden valahai barbár fejébe a csiszí nyelvet. Ezek után már legalább emiatt nem érezhették magukat másodrendűeknek.

Legesleginkább azonban mégsem ez nyomasztotta a barbárokat. Hanem az akasztány fenygetés!

Az akasztányokat persze csak a csiszík és Tlaxán egyéb lakói hívták így. Ők magukat így nevezték: „Szüzapa Gyermekei”. Nem is az volt a céljuk hogy kiirtsák Tlaxán lakóit, hanem hogy megtérítsék – akár erőszakkal is – őket Szüzapa hitére. Az, hogy mintegy bemutatkozásul elpusztítottak több nagy tlaxáni várost is, benne sokmillió emberrel, csak afféle erődemonstráció volt.

Azt az űrvárost a csiszík elfoglalták ugyan, s megöltek minden abban lakó akasztányt, mindössze négy fő kivételével akik csiszíkké lettek, de senki nem feledte, hogy az akasztányoknak van több bolygójuk is, és még számtalan űrvárosuk! Mi lesz ha idejönnek újabb néhányal Tlaxán köré kellemetlenkedni?!

Mert azt mindenki tudta, hogy amaz első űrvárost a csiszík inkább csak azért tudták elfoglalni, mert az akasztányok meglehetősen önhittek voltak, gyanútlanok, felvitték az űrváros fedélzetére Sárkányt, mert a nagy, több mint húszméteres harci egységet afféle űrkompnak nézték! Sárkány ott persze bebizonyította, hogy ő azért lényegesen másabb mint egy űrkomp, e ténynek igencsak látványos bizonyítékát adta...

De ha jön egy újabb űrváros, az már nem lesz ennyire gyanútlan, ezt mindenki tudta. Főleg Dolgar és Jarga, a szerelmespár, e két egykori akasztány hangsúlyozta, hogy az Aret bolygón, mely az akasztányok anyabolygója (ott él a legfőbb vallási vezető is, akit úgy hívnak hogy a „Legszentebb Papa”), ott az a szokás, hogy miután elment egy-egy űrváros meghódítani valamelyik bolygót, az visszatér hozzájuk négy, de legfeljebb hat évvel később, hogy jelentést tegyen! Gyanús lesz nekik ha nem tér vissza a Végítélet!

E szokást az indokolta, hogy az akasztányok nem tudtak a hipertérben üzeneteket küldeni, mint a csiszík, csak anyagi tárgyakat. Ezt a csiszík is csak a tutuktól tanulták meg.

¹ Ez az esemény abban a regényben van leírva, melynek címe: Maua.

S így aztán hogy eltelt a négy év, majd a hat is, sőt, már a nyolcadik esztendő is, és így egyre esedékesebb lett hogy az akasztányok újra ellátogassanak hozzájuk, mindenki egyre inkább aggódott, még a csiszík is, nemcsak a barbárok, mert Csiszíföldet is veszteség érte a múltkor: az akasztányok elpusztították Zsixit, és a níkai királynői palotát! Igaz, azóta mindegyiket újjáépítették, centire ugyanúgy mint a régit, de hát most valóban erősebb és óvatosabb ellenségre kell számítaniuk... Pedig a múltkori akasztányok is elpusztítottak több mint ötszázmillió tlaxánit, a lakosság csaknem egytizedét...

Ez volt a helyzet Tlaxánon és környékén, amikor Kandi közölte Tioríciával, hogy felbukkant egy akasztány űrváros a világűrben, s a megfigyelőtu még a nevét is el tudta olvasni: úgy hívják az űrvárost, hogy Halhatatlan!

—Várhatott volna még legalább öt évet! - morogta erre Tiorícia cseppet sem meglepődve.

Azért szerette volna mégis ha később jelentkeznek az akasztányok, mert mostanra már megkapták a tutuktól a hatékony erőter titkát. Csakhogy... azt bizony még nem volt idejük elkészíteni, és űrfegyvereikre felszerelni!

Mert hát először is: el kellett sajátítaniuk az akasztány űrtechnológiát, majd megépíteni néhány űrhajót ennek alapján. Mindez beletellett jó négy évükbe még a nagyon hatékony csiszíknak is. Aztán a tutuk sem adakoztak olyan könnyen: jól megrágták-megfontolták Min és Pu híreit, elbeszélését, majd küldtek egy űrhajót megfigyelő- és kapcsolatfeltevő bizottsággal. Azok jöttek, láttak, fitorogtak, s emiatt, bár a csiszík ismerték már a tutuk finnyás, kényeskedő, óvatos természetét, attól tartottak hogy semmi nem lesz az egészből.

Talán így is lett volna, de a bizottságba bekerült csiszízszakértői minőségben Min és Pu is, és az etuk végül mégis megnyerték a tutuk tetszését, s így létrejött a nagy csereüzlet! De persze megint nem azonnal: a bizottság hazament, tanakodtak a tutuk legfelsőbb vezetői több mint egy évig, s csak ezután adták ki a vonatkozó terveket, technológiákat!

Ez annyit jelentett, hogy a csiszíktól elkérték az etuk leírását, s egy működő etut is, utóbbinak megmutogattak mindent hogy jegyezze meg, mi hogyan van, aztán visszaküldték. És így a csiszík most már tudták például az erőter titkát, de azóta még két év sem telt el, ráadásul kiderült, hogy ehhez számos olyasmi kell, amit szintén igen nehéz megcsinálniuk! Nem kétlették hogy idővel képesek lesznek rá, de két év alatt még nem jutottak el idáig. A hipertéri hírközlés ennél sokkal egyszerűbb volt, de még a tutu hipermotor megcsinálása is, holott az ember azt hinné, az a legnehezebb, főleg, mert már Sárkánynak is volt egy kezdetleges, nem túl hatékony erőtere. De hát a Világ néha tartogat a lakóinak efféle furcsaságokat!

Mindazonáltal felkészültek az akasztányok jöttére, ahogy tudtak. Az elfoglalt akasztány űrvárost kijavították, főleg a fegyvereit, ellenben belülről szinte kibeletzték, alig hagytak benne valamit, s nem is lakott odabent senki, kivéve néhány jelfogóberendezést, amiket ki más is vezetelt volna mint Kandi?! Tartottak tőle ugyanis, hogy a nagy űrváros túl sebezhető. Kandi irányítsa csak azt a távolból, de ne lakják benne senki!

És építettek még számos kis űreszközt, amik azonban kis méretük ellenére is nagy lézerágyúval rendelkeztek. Ezek csaknem olyan sűrűn keringtek Tlaxán körül mint a műholdak, és tulajdonképpen nem is voltak sokkal nagyobbak mint egy-egy jókora műhold. Ennek az volt a hátránya, hogy egyszerre csak egy lövésre volt elegendő az energiájuk, s bár az a lövés igazán nagy erejű volt, de ezután akár egy órán át is kellett várakozniuk, míg a napelemtábláik és a beléjük épített atomreaktor elég energiát gyűjt össze egy újabb lövésre. Ezeket is Kandi vezérelte természetesen.

Építhettek volna a csiszík nagyobb szerkentyűket is, de az több időbe tellett volna, s kevesebb készült volna el belőlük. És hát sok efféle kellett, mert nem tudták, Tlaxán melyik oldalon bukkan majd fel az akasztány űrváros! Ráadásul ha csak egy vagy két nagy fegyverük van, az hiába nagy, de könnyen sebezhető!

Ez azonban nem az egyedüli fegyverrendszerük volt. Mert Tiorícia megszervezte Sárkány tömeggyártását is. Sárkány már inkább volt robotnak tekinthető mint az etuk, mert ő mindig a saját testében „lakott”, bár ha akart, rákapcsolódhatott a csiszí hálózatra. Helyhezkötöttsége azonban nem zavarta, sőt, büszke volt rá hogy ő afféle „magányos harcos”. S valóban az is

volt, őt kimondottan harci egységnek tervezték meg még Tlapantlua ősi lakói. Igaz, nem űrháborúzásra, de a plazmameghajtása szerencsére kiválóan bevált a világűrben is. Bár ott sajnos csak rövid távon repülhetett ezzel, mintegy egy fénymásodperces távot, mert nagyjából háromszázezer kilométer után kifogyott az ehhez szükséges üzemanyaga. De a csiszik átépítették őt, korábban huszonkét méter hosszú volt és négy és fél méter széles, most a szélessége nem változott, de a hossza teljes két méterrel megnőtt! Ebbe a toldalékrészbe került bele a legprecízebb tutu előírásoknak is eleget tevő új hipermotor. Ez elegendően nagy kapacitású volt ahhoz, hogy Sárkány, ha akar, egy pillanat alatt elrepüljön akár a Galaxis túlfelére is.

Ilyesmit persze nem szándékozott tenni. Még ha valóban odatart is, akkor is helyesebb apróbb ugrások sorozatával odamennie, mert úgy pontosabban számíthatja ki a gravitációs vektorokat, s így kisebb a kockázat.

Persze a hipermotort is beburkolták a megfelelő páncélzattal a csiszik, ami bár más anyagból készült mint Sárkány eredeti „atomköpenye”, de semmivel sem volt rosszabb amannál. A csiszik már régen is a metallurgia nagymesterei voltak, és Sárkány meg volt elégedve a készítményükkel.

Az új Sárkányok mind ugyanúgy néztek ki mint ő, persze mind fel is voltak szerelve szintén hiperhajtóművel. Egyetlen különbség volt csak: nem voltak okvetlenül robotok mint Sárkány! Volt természetesen nagy kapacitású számítógépagyuk, de az nem volt más, csak egy közönséges etu erőforrásközpont. Ami azt jelentette, hogy ezek a Sárkányok csak afféle felfegyverzett etu megfigyelőszervezeteknek voltak tekinthetők. Amibe bármelyik csiszí etu belehelyezhette a tudatát egy időre, akár egy távol végzett harcászati akció idejére is. A csiszik ezt a megoldást sok szempontból megbízhatóbbnak tartották, mintha önálló robotaggal látták volna el a harci egységet, de meg különben is meglehetősen konzervatív népség volt a csisziké, és a jól bevált etu-módszertől nem szívesen váltak volna meg.

Sárkány maradt tehát az egyetlen olyan robotlány Tlaxán környékén, aki minden körülmények között elkülönült tudattal rendelkezett. Ezt nemcsak nem bánta, de ez egészen sajátos jelleget kölcsönzött egyéniségének.

Mert a csiszí etuk mind ugyanolyannak „születnek”. Aztán persze amint kapcsolatba kerülnek egy embergazdával, ahhoz viszonyulva felvesznek bizonyos egyéniséget, jellegzetességet. Ha a csiszí ember meghal, az etu nem semmisül meg, más ember szolgálatára utalja ki őt Kandi, vagy valami más feladatot ad neki, s így az etu jelleme tovább változik. De alapvetően azért mégis mindegyik ugyanaz: etu. Sárkány azonban, bár maga is elektronikus lény lévén kétségtől sok hasonlósággal bírt egy etuval, de mégis jelentősen más is volt. Volt a jellemében valami vadság, fékezhetetlenség is, humorérzéke pedig egészen sajátos volt: egyrészt néha a legnyilvánvalóbb emberi humort sem értette, másrészt más alkalmakkor egészen furcsa, „sárkányos” módon humorizált. S ha mindez nem lett volna elég: ő szabad „etu” volt, ami azt jelentette, hogy ha Tioricia királynő úgy dönt, akár Kandit is kikapcsolhatta volna, ilyen értelemben az etuk okvetlenül a csiszik rabszolgáinak voltak tekinthetők, de Sárkányra ez nem állt. Adott esetben habozás nélkül feláldozta volna az életét bármelyik csiszíért, de azt nem engedte volna hogy kikapcsolják, ezt önvédelmi programja megakadályozta volna. Annyira így volt ez, hogy amikor beléépítették a hipermotort, egy időre szükségessé vált Sárkány eredeti fúziós reaktorának a kikapcsolása. Ez azonban azt jelentette volna hogy átmenetileg csak, de kialszik Sárkány tudata, mintegy elalszik. Ezt a megoldást az önvédelmi rendszer azonnal lehetetlennek nyilvánította. Végül úgy oldották meg a problémát, hogy különvált Sárkányból Kis Testvér, az egyik csiszí erőművet teljesen kiiktatták a csiszí hálózathoz, és Kis Testvér felügyelete alá helyezték, s rácsatlakoztatták Sárkányra. Így Sárkány átmenetileg onnan kapta az energiát, nem aludt el, ki lehetett kapcsolni a fúziós reaktorát, s beleépíthették a hiperhajtóművet. Ezután Kandi sokáig korholta is Sárkányt, milyen hálátlan disznó, épp most ajándékozzák meg őt a csiszik egy ilyen csodálatos mozgásrendszerrel, s erre ő ennyire bizalmatlankodik!

—Nem tehetek róla, bébi, én megbízom már réges-rég bennetek, de ami az önvédelmi rendszeremet illeti, afölött nincs nagy hatalmam, s vészhelyzetben ő diktál! - mentegetőzött szégyenkezve Sárkány.

Ilyesmi természetesen elképzelhetetlen lett volna egy csiszi etu részéről, azok nem viselkednek így. De ez volt az ára annak hogy Sárkány szabad volt, nem függött az emberektől, s egyben bizonyosság is volt arra hogy ő igenis szabad, független lény. Szabad, mint minden ember, legalábbis mint minden csiszi. Fémteste volt ugyan, de csiszi volt, mert szabadságának nem mondott ellent az, hogy kész lett volna életét áldozni a csiszikért. A csiszik ezt minden ember-szülte igaz csiszitől is elvárták volna alkalomadtán. Hogy is lenne másként, hiszen jelentős részben ez tesz valakit csiszivé!

Nem is tekintették másnak már Sárkányt, mint egy fémtestű csiszi embernek.

S mindemellé szinte szerelmi kapcsolat fejlődött ki Sárkány és Kandi között! S bár olyasmi hogy szex, közöttük természetesen soha nem jöhetett létre, de e kapcsolatban érzelmi értelemben határozottan Sárkány volt férfinak, és Kandi nőnek tekinthető.

Sárkány sorozatgyártását nemrég sikerült csak megszervezni Tioriciának, s idáig nem is készült el sok belőle, csupán tizenhét példány. További ezernégyszáz is készen volt ugyan, de csak úgy, hogy elkészültek az alkatrészeik, s az összeszerelés különböző fázisaiban voltak, ráadásul nem is Tlaxánon, hanem az egyik külső bolygón. Mert a csiszik szinte minden külső bolygóra kiterjesztették a bányászati és felderítő tevékenységet, kivéve egyelőre épp a szomszédos Xetle bolygót, mely emberi életre alkalmasnak tűnt, dús vegetáció borította, bár éghajlata némileg hidegebbnek tűnt mint Tlaxáné. Ide egyelőre nem mentek, mert nem akarták tönkretenni a természetet rajta, s mert itt előfordulhattak mindenféle veszélyes mikroorganizmusok is. Ez gondos felderítést igényelt, de egyelőre fontosabb volt az akasztány fenyegetés elhárítása.

Most a királynő így szólt Kandihoz:

—Jelent-e azonnali veszélyt ránk az úrváros?

—Nem. - hangzott a megnyugtató felelet. —Sokkal közelebb kéne jönnie ahhoz, hogy célzott lövést adhasson le a bolygóra. Vaktában persze megereszthet egypár lövést Tlaxánra, de annak nem volna sok értelme. De Tioricia, hallottad ugye, amikor azt mondtam neked, hogy az akasztány úrváros neve ez: Halhatatlan?!

—Hallottam Kandi, de nem hinném hogy ez fontos volna a számunkra! Hiszen úgysem engedhetjük meg, hogy ezek leszálljanak a bolygónkra. Mindenképpen az űrben kell elintéznünk ezt az összecsapást... sőt megnyernünk!

Mindazonáltal a királynő mégis tulajdonított bizonyos jelentőséget e hírnek, az úrváros nevének. Mert a csiszivé lett négy egykori akasztányt, Dolgart, Jargát, Szűzsendőnt és Hárceajt természetesen alaposan kifaggaták, hogy megismerjék az akasztányok bolygóján uralkodó viszonyokat. Ők mondták el neki, hogy van az akasztány papoknak nemcsak hadseregük, de egy különleges, igazán fanatikus osztaguk is, akiket csak így neveznek: Halhatatlanok. Ezek persze nem halhatatlanok valóságosan, meg lehet ölni őket mint minden embert, ez az elnevezés inkább a hírnevükre vonatkozik, miszerint sosem feledik el őket, ha nem is személyükben, de legalábbis az osztagukat. Meg arra is vonatkozott, hogy reményeik szerint hűséges szolgálatukért melyet az Igaz Hit érdekében fejtenek ki, örök életet nyer a lelkük a Mennyben. Személyesen már csak azért sem emlékezhetnek minden Halhatatlanra, mert vannak több mint tizenhatmillióan!

A Halhatatlanokat kisgyermekkoruktól kezdve erre a pályára nevelik. Gondos orvosi vizsgálattal választják ki a papok a megfelelőnek tartott gyermeket, olyat, aki remélhetőleg különösen erőssé és magassá fejlődik majd, e gyermeket speciális papi iskolában taníttatják, ahol szinte alig oktatnak nekik mást mint az írás-olvasást, a négy alapműveletet, – no meg vallást! Naponta hatszor imádkoznak, reggel, kilenc órakor, délben, délután háromkor, este vacsora előtt, és éjfélkor, alkalmanként negyed órát, kivéve délben, amikor legkevesebb fél órát. Ezen imákat korbácsolás terhe mellett tilos elmulasztani, kivéve harci események idején. Óriási gondosságot helyeznek a testedzésre, rengetegféle önvédelmi fogásra megtanítják őket, természetesen a különböző fegyverek kezelésére is.

Ez azonban még mind szinte semmi! Mert iskoláztatásuk elejétől kezdve különböző hormonokkal kezelik őket, főleg anabolikus szteroidokkal, ami elősegíti az izombeépülést, emiatt már

tizenéves korukra is könnyedén a fejük fölé emel a gyengébbjük is háromszáz kilót! Igaz, ennek súlyos következménye, hogy rövid életűek ezek a Halhatatlanok, nagyjából negyven és ötven év között különböző betegségek kezdik el gyötörni őket, amikben rövid idő alatt elpusztulnak, egy ezrelékük sem éli meg a hatvan évet, de ez nem számít. Még örülnek is ennek, mert így hamar jutnak a mennybe, úgy képzelik, ami meg a létszámukat illeti: van utánpótlás bőven, a szegények boldogan adják a gyermekeiket Halhatatlannak, megtiszteltetésnek érzik ha csemetéjüket erre kiválasztják a papok, bár pénzt ezért nem kapnak. De nem is kell többé a gyermek ellátásával törődniük.

A Halhatatlanok szigorú fegyelemben élnek, parancsuralmi rendszerben, ahol elképzelhetetlen hogy egy parancsot végre ne hajtsanak még életük árán is. Anyagi gondjaik nincsenek, mert mint egy kaszárnnyában, állandóan közösségi étkezdében étkeznek, és közös hálótermekben alszanak. Az sem képzelhető el, hogy egy szép nő elcsavarja a fejüket, mert az egész Halhatatlanná kiképzés azzal kezdődik, hogy úgy ahogy van, mindenestől eltávolítják a fiúgyerek férfiasságát, tehát nem csak a heréket de mindent, ezek után tehát nem képzelhető el, hogy férfiként gondoljanak egy nőre! Sőt, mindegyiküket mélységesen nőgyűlölővé nevelik a papok az iskolában, szemükben a nő nem más mint a Sátán leghatékonyabb eszköze tökéletlenebb férfitársaik bűnre csábításában!

Minden Halhatatlan a Legszentebb Papának esküszik örök hűséget, aki minden évben kijelenti, hogy a Halhatatlanoknak nem kell aggódniuk, mert ő, a Legszentebb Papa minden bűnüket magára vállalja, ha tehát valami akció során netán túllépnék buzgóságukban az indokolt mértéket, például pusztításban, kínvallatásban vagy másban, ezen vétkeikre előre feloldozást ad, s e bűnök nem terhelik az elkövetőket!

És ezek a Halhatatlanok nagyon bátrak, már csak azért is, mert nemcsak a férfiasságukat távolították el, de ugyanekkor a felvételt nyert kisgyereken különleges agyműtétet is végeznek, aminek eredményeképpen elvágják azokat az idegeket, amik a testből az agyba továbbítják a fájdalomérzetet. Ez azt eredményezi, hogy egy Halhatatlan egészen egyszerűen semmiféle fájdalmat nem érzékel, akár azt sem, ha úgy megsebesül hogy egész alteste szétroncsolódik. Furcsa paradoxon, hogy emiatt a Halhatatlanok szinte gyáva módon nagyon vigyáznak rá hogy meg ne sebesüljenek, egyszerűen mert azt sem érzik, ha például egy ajtó rossz becsukódáskor szétlapítja az ujjukat! Mindazonáltal az biztos, hogy egy Halhatatlant lehetetlen kínzással árulásra bírni.

A Halhatatlanok kisebb osztagai sokfelé tevékenykednek mint örök, ahol nagyon megbízható személyzet kellett a lázadásveszélyes helyeken, de többségük egy külön, saját úrvárosban élt, ami még sokkal jobban fel volt fegyverezve mint egy átlagos úrváros, és ez épp az volt, ami Tlaxán közelébe érkezett, ez, aminek neve így hangzott: Halhatatlan.

Nem is kétséges, azért küldte épp ezt az elitosztagot ide a Legszentebb Papa, mert aggasztotta a első úrváros vissza nem térte, s mert a csiszíket veszélyes ellenfélnek tartotta.

Annyi bizonyos, hogy ezektől ugyan hiába vártak volna kegyelmet Tlaxán lakói! —Kandi! Halhatatlanok vagy sem, az biztos hogy ez is csak egy úrváros mint a másik volt, tehát nem lehet különösen fejlettebb! - mondta a királynő. —Tehát hajtsd végre a tervet, amiben korábban megegyeztünk! - utasította etuját a királynő.

* * *

A négy csiszívé lett egykori akasztány jól mondta el Tioriciának a Halhatatlan úrállomáson uralkodó viszonyokat, amennyire ezeket egy közönséges, nem Halhatatlan ismerhette az Aret bolygón, mindazonáltal nem felesleges megemlíteni, hogy Nelló, aki a Szentpapa volt a Halhatatlan „fedélzetén”, nem volt igazi Halhatatlan, olyan értelemben nem, hogy nem kezelték sem izomerősítő hormonokkal, sem mással, nem távolították el férfiasságát, és agyműtétet sem végeztek rajta. Ő egészen közönséges ember volt ilyen szempontból.

S mégis ő volt a Halhatatlanok legfőbb vezetője, kivéve persze a Legszentebb Papát.

Legszentebb Papából Szűzapa Gyermekeinek egész sokbolygós birodalmában csupán egyetlenegy volt. Az ezután következő rang neve így hangzott: Szentséges Papa. Szentséges Papából

egy volt bolygónként, kivéve az Aret bolygót, itt nem volt Szentséges Papa, mert feladatait maga a Legszentebb Papa látta el. A harmadik legnagyobb rang volt a Szentpapa rangja, belőle úrvárosonként volt egy. És kellett is hogy legyen minden úrvárosban egy, ő látta el annak legfelsőbb szintű irányítását mind vallási, mind minden egyéb téren!

Az hogy a Halhatatlanok legfőbb vezetője maga nem Halhatatlan, teljesen logikus ha belegondolunk, hogy a Halhatatlanokat fanatizmusra nevelték, sőt szinte kondicionálták, de a fanatizmus nemcsak nem igényli a műveltséget, hanem épp a műveletlenséget igényli! Az Aret bolygó papjai rég felismerték azt az igazságot, hogy az ostobák lényegesen könnyebben fanatizálhatóak mint a műveltebbek. A Halhatatlanokat tehát szándékosan elzárták a magasabb műveltségtől. De egy úrváros vezetője már nem lehet egy bunkó, egy műveletlen tuskó nem alkalmas ilyesmire, tehát neki bár papnak kellett lennie, de nem igazi Halhatatlannak! Sőt, számos kevésbé fontos vezető is igazi férfi, tehát nem Halhatatlan volt az úrvárosban. Egy igazi Halhatatlan lehetett őrzető, tizedes, szakaszvezető, őrmester is (az őrmestereknek több fokozata is volt), lehetett esetleg százados, és nagyon-nagyon ritkán ezredes is, de ilyen ezredes már csak olyan posztokra helyeztek, ahol nagy valószínűséggel nem kellett a parancsnoknak eszes embernek lennie. Ennél feljebb egy Halhatatlan soha nem emelkedhetett a ranglétrán, s idáig is csak kivételes szerencsével.

Ez azonban nem zavarta őket. Annyi sok hely volt az alacsonyabb tiszti beosztásokra, hogy ha egy Halhatatlan nem pusztult el a harcokban vagy egy korán támadó betegségben idő előtt, akkor jogosan remélhette hogy úgy harmincöt éves korára legalábbis tizedes lesz valahol, például egy börtönben. Börtönből nagyon sok volt, a legnagyobb és leghírhedtebb épp a Halhatatlan úrvárosban, annak majdnem a közepén!

Logikus volt hogy legyen itt is börtön. Mert először is: egy úrvárosból nagyon nehéz megszökni! Hiszen körös-körül a levegőtlen, hideg világűr! Aztán: a Halhatatlanok igazán alaposan vigyáznak a foglyokra, mert ők fanatikusok! Végül pedig: ide tulajdonképpen nem is rabokat szállítottak, csak halálra ítélteteket, átmeneti megőrzésre. Mindenki tudta, hogy ha ide került, akkor idővel okvetlenül kivégzik őt. Ide ugyanis azok kerültek, akiken a Halhatatlanok az ölés mesterségét tanulták, a parancsra végrehajtott kivégzést, s természetesen a kínvallatás különböző fortélyait. Voltak köztük nők is, férfiak is, nagyjából egyenlő számban, ami mégis azt jelentette hogy nő nagyobb eséllyel került ide mint egy férfi. Ennek az volt az oka, hogy minden zsarnokság kitermeli a maga ellenzékét, így volt ez Areten is, de a lázadók túlnyomórészt férfiak voltak, a férfiakban ugyanis genetikai hajlamuk révén több a virtus, a küzdelmi vágy! Ha tehát a Halhatatlan börtönébe ugyanannyi nő került mint férfi, az azt jelentette hogy egy mondjuk eretneknek kikiáltott nő nagyobb eséllyel került ide mint egy férfi!

Márpedig nő kellett a Halhatatlanra. Kellott, mert az ifjú Halhatatlanoknak meg kellett tanulni a nők kivégzését és kínzását is, kellett hogy valami alkalmas női elítélten kifejlésszék nőgyűlölő hajlamaikat...

Nelló Szentpapa azonban nem gondolkozott ilyesmin most, a Halhatatlan vezérlőtermében. A hívásjelzőt figyelte, ami a hipertérből kibukkanásuk óta állandóan ezt ismételte:

—Halhatatlan hívja Végítéletet! Halhatatlan hívja Végítéletet!

Nem volt sok reménye hogy a Végítélet válaszol nekik. Ha még létezne, s működőképes volna, bizonyára visszatért volna az Aret közelébe, jelentést tenni. Nelló arra gondolt, talán valami végzetes navigációs hiba következett be, és szétzúzódtak egy bolygó vagy kisbolygó felszínén, netán egy döntő pillanatban elromlott a lézerágyú vagy a számítógép, s nem porlasztottak szét egy feljűk tartó óriásmeteort, vagy valamiért megszaladt a láncreakció az atommáglyában s milliófokos párává vált másodpercek alatt az úrváros...

De persze az is lehet, bár csak elenyésző esélye van ennek, hogy a Végítéletet legyőzték a tlaxániak, különösen az a bizonyos titokzatos csizí nevű nép. Erre kevés az esély, őket még soha senki nem győzte le... De azért lehetséges! Nelló is ismerte a szégyenüket, hallott arról a bolygóról, amelynek lakói nagy buborékokkal tönkretették egy úrvárosukat, s e bolygót azóta sem tudták meghódoltatni... De azért az az úrváros is visszatért az utolsó pillanatban hozzájuk az Aret mellé. Mégis, elvileg nem kizárható hogy valami efféle galádsággal a tlaxániak megsemmisítették a Végítéletet. Épp azért jöttek most ők, a kiváló harcosok, hogy ha kell, bosszút

álljanak! Őket senki be nem csaphatja, amióta csak beértek a normál térbe, teljes a harckészültség, s minden fegyvermester a posztján várakozik feszült figyelemmel!

Akár a csiszík galádsága, akár meteor pusztítsa is el a Végítéletet, felesleges lenne hívogatni. A Halhatatlan mégis megtette, mert egy egészen csekélyke esélye azért annak is volt, hogy a Végítélet el sem kezdhetette Tlaxán ellen a megtérítés nemes feladatát, mert már előbb történt vele valami katasztrófa, ami ugyan nem semmisítette meg, de véglegesen tönkretette a hiper-motort, javíthatatlanul. Ezesetben ha a rádiójuk még ép, most nagy örömmel válaszolnak majd nekik, a megmentőknek!

Hívták hát szakadatlanul a Végítéletet, nem tudván, hogy azt a csiszík már rég átnevezték Jövő névre.

S íme, egyszercsak bekövetkezett az örömteli esemény! A hangszóróból válasz érkezett!

—Itt a Végítélet, itt a Végítélet, jaj de jó hogy hallak benneteket cimborák! Csakhogy idedugtátok már a képeteket, nagyon vártunk benneteket!

Ez aztán minden volt csak nem szabályos jelentkezés! Nelló atyában szinte „megállt az ütő”, ahogy mondani szokták. Még a szivart is áttolta meghökkenésében a bal szája szegletéből a jobbra. Az Aret lakosai ugyanis ismerték a dohányzás undorító szokását, sokféle dohányterméket gyártottak, cigarettát is nemcsak szivart, sőt, pipából is rengetegféle volt náluk. Mindemelé még közkedvelt volt náluk a nikotinos, dohányízű rágógumi is, ebből is több fajta. A szesz-fogyasztást nagyon tiltották az egész bolygóközösségben, ezért is terjedt el annyira a nikotin élvezete, hogy azok akik semmilyen formában nem éltek e szerrel, a lakosságnak kevesebb mint tíz százalékát tették csak ki.

—Itt Nelló Szentpapa beszél a Halhatatlanról! Kivel beszélek?! Szabályszerű jelentést követelek, úgy mint létszám, veszteségek, a késedelem megindoklása, meg minden ami egy jelentésben benne kell hogy legyen! - hörrentette végül a mikrofonba, és a homloka izzadni kezdett. Mi történt a Végítéleten?! Miféle örült alak beszél neki ilyesmit, hogy „cimborák”?! És még hogy „idedugtátok a képeteket”?! Hű, csak kerüljön a keze közé, olyan fegyelmi vizsgálatot zúdít a nyakába...! De olyat!

—Hé, Nelló pajtás, ne fújd már úgy fel magadat, hát barátok vagyunk, vagy nem?! - hangzott a kötetlen csevely a hangszóróból. —Különb is, mit képzelsz, mi más lehetnék mint a te pusz-pajtikád, Tözsöndölíbü Szentpapa! Vagy talán elfeledted ott az izomagyú Halhatatlanok között, hogy én vagyok a Végítélet Szentpapája?! Mert még mindig én vagyok, hogy úgy mondjam én vagyok én, és csudijól érezzük magunkat! Te öregem, ruccanj már át ide, irtó fasza egy hely ez, remekül lehet élvezni az életet, és mindig annyira meleg rokonszenvet éreztem irántad, hogy nem akarlak kihagyni a jóból!

—Há... hu... ho... segéljen meg a Magasságos, részeg lettél, Tözsöndölíbü, vagy mi van veled?! - hápogott már nem is megdöbbenésében, de elszörnyedésében Nelló. Ha Kandi váratlanul azt közli vele, hogy üdvözlí mint a Végítélet parancsnoka, mert a csiszík elfoglalták az űrvárost, az sem döbbsentette volna meg jobban mint ez a beszélgetés. Különb persze valóban egy etuval beszélt, nem az igazi Tözsöndölíbüvel, aki már rég meghalt a többi akasztánnal együtt, de ez az etu nem Kandi volt, hanem Sárkány! Kandi ugyanis nem tudott hazudni, vagy legfeljebb csak egészen szánalmas „minőségben”. Sárkány ellenben kiválóan értett ehhez. Persze hogy értett: ő harci egység volt, s az ellenség megtévesztése alapvető fontosságú lehet egy harci cselekmény során, ezért megalkotói ügyeltek rá, hogy képes legyen erre!

S most így válaszolt Nellónak:

—Apád pöcse részeg faszikám, de nem én, tökjózan vagyok, nem is lehetek más, mert nincs bennem több mint másfél liter, és az sem igazi óbor, csak valami híg lötty! Nem mondom, van itt a szekrényben néhány palack igazi jó nedű is, meg a fridzsiderben pezsgő is, jó hideg, de most nem szlopálhattam belőle, mert itt van mellettem három csinibaba is, épp az egyiknek a fenekén melegítem a tenyeremet, aztán ha sokat iszom, elalszom, és nem lennék képes velük, izé... izé... a francba, elfeledtem hogy mi a nyavalyáról beszélünk, te izé, miről beszéltem?! - majd Nelló kissé halkán, tompán hallotta a következő szavakat, mintha a beszélő elfordult volna a mikrofontól:

—Hé mutyukám, susogd már a fülikémbe, ki a picsával beszélek, mert tök kiment a fejből!

—Valami Nulló vagy Nelló az ürge neve! - hallotta fiatal női hangon a halk választ Nelló. S bár e válasz jóval halkabb volt mint az előző mondatai Tözsöndölőbőnek, de tökéletesen hallotta mégis. Hallotta ezt mindenki más is Nellón kívül a vezérlőteremben, és a főtisztek sápadt, értetlen arccal figyelték a társalgást. Tözsöndölőbő Szentpapa mindig híres volt az erényeiről, mi történhetett most vele?!

—Na jó, legyen akkor Nelló! - hallották a hangszóróból. —Hát akkor Nelló cimborám, gyere át, akkor felbontom a pezsgőt a tiszteletedre, aztán nem bánom, bulizhatunk együtt egy jót, nem sajnálom téled a nőimet, igazi csiszí minőség mind egy szálig, hehehe, nem mondhatod hogy rossz vagyok hozzád! Pedig még csak nem is szabványosítottak, hihhi! És mégis, ó de hogy cuppognak, ha te azt tudnád, igaz buksikáim?! És nemcsak a szájukkal, de ott alul is! Ó, ó, ó, én igazán ódákat tudnék zezengeni... nem, azt nem így mondják... zengezedni... zengedőzni...

—Zengedezni! - segítette ki az atyát egy női hang a távolból.

—Aha, igen, szóval azt! Mármint róluk, úgy ám! De a nyavalyába is, hát lehet hogy mégis megártott még ez a löre is, pedig az utóbbi hetekben már hozzászoktam, azt hittem...

—Talán években! - vakkantotta dühösen a mikrofonba Nelló.

—Hogy miben?

—Években!

—Miről beszélsz impotens barátom, én nem években vagyok, hanem egészen másban e pillanatban, és ott is csak egyetlen testrészem, hihhi!

—Részeg disznó! - tört ki a felháborodás Nellóból.

—Disznó az lehet hogy vagyok, de a részegség vádját visszautasítom! Disznónak meg nagyon jó lenni! Mindig csak a szentség, meg egyéb anyám kínja... a tököm tele volt ezzel, mondhatom! Csak itt jöttem rá e bolygónál, hogy mi az igazi élet, ihaj-csuhaj, igen, ez kell nekem, rájöttem ám milyen nagy marha voltam, de sebj, most aztán bepótolok mindent! Hű de jól érezzük magunkat! Gyere át, ugorj ide egy ürkomppal, aztán mindjárást te is belátod, hogy...

—Istentagadó eretnek! Van fogalmad róla hogy mit beszélsz?!

—Naná, elég vén vagyok ahhoz hogy tudjam! De öregember nem vénember! Isten pedig úgyis megbocsát, hiszen ez a dolga! Te izé, Nulla vagy ki... na tessék, már megint elfeledtem... de nem tehetek róla, elég nehéz ám úgy koncentrálni, hogy közben mindkét oldalról a füledbe dugja a nyelvét egy-egy szép leány... szóval Nulla komám, ha nagyon érdekel az úgy volt, hogy elgyüttünk ide a bolygóhoz, aztán körülnéztem, láttam hogy milyen szép hely, és mondtam hogy próbáljuk meg előbb szép szóval a térítést! Lementem én is. És hát kiderült, hogy már jártak itt a tutuk, és hívták a csiszíket hogy legyenek tutukká, de ők tojtak rá hogy tutuk legyenek, s ez is bizonyította a szememben hogy nem reménytelenek, mert például maguk akarják szülni a gyerekeiket, nem úgy mint a tutuk, hogy csak valami ötvennapos embriót szülnek meg, akit aztán tovább nevelnek lombikban, mert így nem fáj a szülés a nőnek, hiszen az ötvennapos csecsemő még olyan picike hogy gond nélkül kijön a nőből...

—Ne erről beszélj te Sátán fattya, hanem arról, miként züllöttetek így el!

—Dehogy züllöttünk, csak megjött az eszünk! Hehe! Bizony, itt nincs ám böjt sem! Megáll az eszem, csak eszem és eszem, hehehe! Szóval, a tutuk ügyesen csinálják, elég egy injekció a nőnek valami proszttaglandin nevű anyaggal, s már repül is ki belőle a parányi magzat... De a csiszík ezt nem akarják. S így próbáltam rávenni őket a megtérésre szép szóval, mert nem reménytelenek, és tulajdonképpen sikerült is, most már ők is hisznek a Szűzapában, tehát én igenis komoly sikereket értem el, s hozzá pusztítás nélkül! Nem is kétlem hogy a Legszentebb Papa igen komolyan kitüntet ha hazatértem, s már rég haza is akartam térni, csak ugye mindig közbejött valami...

—Képzelem, egy szép nő, mi?!

—Nem is vagy te olyan ostoba öcsém, hát nem eltaláltad!

—Teljesen elzüllöttél!

—Á, dehogy! Csak arról van szó, hogy én meggyőztem sok dologról a csiszíket, de ők is engem, meg mindegyikünket az úrvárosban! Vagy legalábbis majdnem mindegyikünket... volt némi zavargás... De rendet csináltunk, úgy ám!

—Csak nem azt akarod mondani hogy megölted azokat, akik kitartottak az igaz hit mellett?!

—Ne fossál Nulla komám, az igaz hit az az, amit én, a Szentpapa tanítok, ne feledd! Mindössze arról van szó... hé, bébi, most hagyd a löcsömet kérlek, meg kell magyaráznom ennek a fafejű hülyének... szóval, én meggyőztem a csiszíket Szűzapáról, de ők meg arról, hogy az rendben van hogy a Szűzapa van meg minden, de akkor sem kell rosszul élnünk ebben a világban! Tehát, mondhatom, az történt, hogy a két szökés... á, a tököm eldurran, már megint nem tudok rendesen beszélni... tehát a két szokás, a mienk meg a csisziké egybeolvadt, mindegyikből átvevődött a legfaszább rész, és ez így most kurvajó! Tiszteljük most a Szűzapát, de a magunk jólétét is! Hát nem tökjó?! Gyere már, aztán...

—Nem megyek sehova, hanem megparancsolom hogy gyere azonnal át te hitehagyott renegát, és itt előttem számolj be mindenről, persze csak miután kijózanodtál! Most fogalmad sincs róla hogy mit fecsegsz de én majd ráébresztelek a kellő bűnbánatra, légy nyugodt felőle! Van egyáltalán valaki abban a bűnbarlangban, aki képes még elvezetni egy úrkompot?!

—Ne tarts már üresfejűnek ennyire te izé... ugye Nulla a neve, lányok?! Nem?! Ja, hogy Nelló... nekem az is mindegy, legyen akkor Nemjó... tehát elvezetem én azatatazaz úrkompocskát, Nemjó barátom... megyek máris, elugrok én akár rögvést az Aretre is, osztán elviszem ezeket a helyes cicababákat a Legszentebb Papának, akkor biztos ő is azonnal kitüntet...

—Ki ám, lángszóróval!

—Nyavalyát, azt a te seggedbe dugja majd, fejfa, akarommondani fafej...

A lángszóró, amire Nelló célzott, azt jelentette, hogy bár voltak szép számban eretnekégetések Areten meg a többi akasztány bolygón, ez nem a régi hagyományos módon ment már, nagy máglyán elvégezve, hanem vastag láncokkal vascölöphöz bilincseltek az elítéltet, s az azbesztruhás, oxigénmaszkos hóhér lángszóróval égette meg azt, alulról felfelé, a lábán kezdve a sort, hogy jobban, tovább szenvedjen.

—Na megyek máris, viszem a cicusokat, hogy te is játszhass velük, - folytatta „Tözsöndölíbo” - mert nem sajnálom ám, nem haragszom én rád, nem tehetsz róla hogy agyatlan hülyének születted, és azóta még képezted is magadat az idiótaságra... idióta, idióta, mióta idióta, hű, ez jó vers ám lányok, nem?! Na, már megyek is!

—Maradj ott, érted küldök valakit! Így nem tudsz hajót vezetni!

—Dehogyan vezetem, azt akarom hogy ő vigyen engem, hahaha! Na, megyek, kellenek a lányok?!

—Nem, de hát nem hallottad, hogy...

—Azt parancsoltad hogy menjek, és ha ezt hallom, akkor Tözsöndölíbo atya megy! Megyek, mert igenis nem vagyok eretnek! Méghogy én! Én, aki megterítettem az egész bolyongót... azaz mit is beszélek már megint... megtérítettem az égős bolygót... egész bolygót... na végre, csak kimondtam! Megyek már főnököm, megyek! Csak egy kis türelmet, nem tudom mennyi idő alatt jutok el a zűrkompig... Á, sebjaj, tudom már, hé, lányok, ugyan vigyetek már el addig, tudjátok hol van... Hé, Hulla barátom... vagy nem is Hulla? Most mi vagy te, Nulla vagy Hulla?!

—Nelló! - ordította Nelló, és homlokán pirosan lüktetett egy vastag ér. Mondta is a mikrofonba:

—Te elvtelen senki, gyere hát gyorsan, hadd nézzek a szemed közé! Jó is ha jössz, nem akarok tovább beszélgetni veled, majd átadlak az egyik vizsgálóbírómnak, mert nem kapok gutaütést miattad!

—Piszkos disznó, miért ütöd te szegény kutyákat?!

—Ki üt itt kutyákat?!

—Hát te! Tanúm itt mellettem mind a három kispunci rá, hogy azt mondtad, hogy valami kutyautés, de ne is álmodj róla hogy kutyautést kapsz tőlem, én nem verek a kedvedért kutyákat, az biztos isten!

—Gutaütést mondtam, és ne káromkodj, mert az csak súlyosbítja a helyzetedet!

—Guta vagy kutya, nekem egykutya, és verjen meg az isten ha káromkodtam volna! Na és most egy utolsó lehetőség: vigyem a pinákokat vagy ne?!

—Mit bánom én, de...

—Na jó, akkor nem viszem, úgysem valók neked, nem dobok ilyen disznó elé gyöngyöket! Akkor húzom a csíkot hozzád haver, Hullanulla vagy ki, amint tudok ott leszek! De ugye nem baj ha kissé hiányos az öltözékem, mert...

—Gyere már, te hitvány csöcselék! - ordította teli torokból Nelló.

—Jó, na, ne fossál, ott leszek, ne húzd fel így magadat, mert akkor lógni fogsz és méltó leszel az akasztány névre, ahogy errefelé a csizik neveznek minket! Na pá, kisaranyom, megyek máris, repülök hozzád, és ha van valami jó piátok, azt tedd jég közé, mert hidegen szeretem! Ja igen, és még egy mielőtt elfelejtem: kissé megéheztem, tudd hogy a sült csirke a kedvencem, szólj a szakácsoknak hogy csináljanak, de ne vágják szét, egészben süssék meg, mert akkor szeretem ha úgy áll a két combja, mint a szűz nőnek a nászéjszakáján amikor a fiúját várja a lába közé! Na jól van lányok, hadd támaszkodjak rátok, mert mennem kell ehhez a Hullához... - hallották még a hangszóróból, majd csend lett. Tözsöndölíbő kikapcsolhatta a mikrofonját. És szegény Nelló nem tudta, hogy Sárkány, a maga sajátos humorával nem véletlenül torzította el a nevét Nellóról Hullára: ezzel mintegy megelőlegezte neki egyfajta jóslatként későbbi hullaállapotát!

Nelló tombolt az elképedéstől, felháborodástól és a dühtől.

—Mit beszélt ez a hitehagyott?! Miként neveznek bennünket?!

De senki nem emlékezett a szóra, ezért Nelló visszajátszotta a beszélgetés felvételét, s még jobban elvörösödött.

—Akasztány! Méghogy akasztány! És Tözsöndölíbő csak úgy eltűri ezt?! Hogy süllyedhetett ilyen mélyre?! Na csak jöjjön át és józanodjon ki, majd adok én neki! - fogadkozott.

Fel se merült benne, hogy nem az igazi Tözsöndölíbővel beszélt. Ha szabályos jelentést kap a Végítélet ürvárostól, ahol Tözsöndölíbő vagy más mentegetőzik a késedelem miatt, magyarázkodik – akkor esetleg gyanakodott volna, hogy ez csak az ellenség valami cselfogása. Ha a Végítélet nem jelentkezik, csak kering az ürben némán, vagy ha nem is találják azt meg Tlaxán körül – akkor még jobban gyanakodott volna. De most gyanakvás egy szikrányi sem volt benne, pusztán a mérhetetlen düh, ami mellett nem volt már hely agyában a gyanakvásnak. Ha egyáltalán volt benne egy kicsike más érzelem is a felháborodáson kívül, az legfeljebb a kíváncsiság volt, megtudni, miként züllhetett ennyire le egy egész ürváros, a Szentpapájával az élen!

Némi kis óvatosság azért szorult belé, de inkább csak rutinból.

—Ellenőriztétek le, hogy a mi úrkompunk közeledik-e a Halhatatlan felé, s ha nem az, azonnal semmisítsétek meg! - parancsolta. —A löállításokban kettőzzétek meg az ügyeletesek számát! A tartalékosok álljanak bevetésre készen a készenléti pontokon, teljes fegyverzetben, és minden idegen üreszköz pályáját kövessétek nyomon, de engedélyem nélkül ne nyissatok tüzet rájuk! Mielőtt a bolygóval harci kontaktust létesítünk, ki akarom hallgatni Tözsöndölíbőt, hogy megtudjam, mi e felháborító, viszolyogtató erkölcsi nyomor oka! Lehet hogy másokat is kihallgatok még előbb!

—Szentpapa kérem, a radar végre jelzi a Végítéletet! - közölte Nellóval az egyik ügyeletes technikus.

—Na végre! Ép?

—Azt ebből a távolságból még nem lehet megállapítani, de a komputer azt jelzi, hogy az előbbi beszélgetés legalábbis ugyanabból az irányból jött mint a Végítélet!

—Jól van, egyelőre álljunk meg, ne menjünk tovább, de valószínű hogy Tözsöndölíbő kihallgatása után megszálljuk a Végítéletet, és mindenkit aki ott van, akár az Aretről való, akár tlaxáni, börtönbe zárunk! Az esetleges ártatlanokat később is ráérünk kiválogatni onnan! Tehát készüljetek fel rá hogy ha ezt parancsolom, azonnal, késlekedés nélkül, zökkenőmentesen bonnyolódjék le minden!

* * *

Míg Nelló Szentpapa már nem is azt fontolgatta hogy miként szállja majd meg a Végítéletet, hanem azt hogy miként csinál majd ott rendet az elfoglalás után, aközben Sárkány szép nyu-

godtan becsusszantotta nagy testét az egyik akasztányoktól elfoglalt űrkomp rakterébe, miközben annak a vezérlését a tőle különvált mobil részére, Kis Testvérre bízta. Kis Testvér, az emberformájú kémbábú természetesen felvette Tözsöndölíbo Szentpapa alakját, bár ez magától értetődően nem volt tökéletes utánzat, nem gondoltak ugyanis arra a Végítélet elfoglalásakor a csiszík, hogy fontos lehet a Szentpapa levetköztetése, s alakjának minden részletre kiterjedő alapos vizsgálata! De amennyire látszott Tözsöndölíbo alakja a filmekben, meg amennyire Sárkány a Végítélet hulláktól mentesítése, a „takarítás” során megnézegethette a Szentpapát, annyira igenis pontos volt az utánzat. Ami a ruha alatti részeket illeti, ott Kis Testvér improvizált, azaz olyan alakúra formázta testét a ráncok s egyéb effélék tekintetében, amit illőnek talált Tözsöndölíbo arcához. Ezzel kapcsolatban még Kanditól is tanácsot kért, holott nem nagyon hitte hogy sor kerülne az ő tüzetes vizsgálatára, nem akart erre időt adni az akasztányoknak, de hát fő az óvatosság!

Örült hogy minden megölt akasztány portréját eltárolta az adatbankjában. Milyen szomorú volna, ha nem lenne most meg Tözsöndölíbo arcképe nekik, sőt, a hangmintája sem!

Megvolt természetesen arra az esetre is a tervük, mi történik, ha nem sikerül a Halhatatlan elfoglalása. Ekkor az összes környező űrfegyverekből ösztüzet zúdítanak az űrváros közepére, ahol a hajtómű és a vezérlőterem kell rejtőzzék. Biztosak voltak benne hogy ott van, mert az elfoglalt űrvárosban is ott vannak ezek, és ha biztos is hogy az akasztányok nem szabványosították annyira a technológiájukat mint a csiszík, de az űrvárosok felépítését okvetlenül, itt csak jelentéktelen részletekben térhetnek el az űrvárosok, mert egy űrváros akkora nagy jószág, hogy másképp lehetetlen gyorsan sokat építeni belőlük! És persze olcsón! Mert az akasztányok bolygóján még van pénz, nem úgy mint a csiszíknél...

Sárkány nem volt a Végítélet közelében amikor a Halhatatlan kibukkant a hipertérből, de ez nem okozott gondot neki, mert a hipertéri kommunikációs rendszerével amit kellett, azt elmondta Kandinak, Kandi továbbította azt a Végítélet hírközlő rendszereihez, s onnan sugározták ki azt az akasztányoknak. Minthogy az akasztányok nem ismerték még a hipertéri kommunikációt, így ezt le sem hallgathatták. S mire a beszélgetés befejeződött „Tözsöndölíbo” és Nelló között, addigra már Sárkány is odaérkezett a Végítélet mellé, hiszen volt saját hiperhajtóműve. S most szépen bemászott az akasztány űrkompba...

Mert mehetett volna ő maga is a Halhatatlanhoz, űrkomp nélkül, de annyi esze neki is volt hogy ha ismeretlen űrjárművet érzékelnek az akasztányok, akkor azt azonnal megsemmisítik. Ezt a kockázatot felesleges volt vállalnia, hiszen belefért a nagyobb űrkompok egyikébe. Az aztán most elszakadt a Végítélettől, majd egy szempillantás alatt áthelyeződött a Halhatatlan mellé. Méghozzá...

Méghozzá olyan közel, hogy bár a Halhatatlan fedélzeti számítógépe annyira sem volt értelmes egy etuhoz, mondjuk Sárkányhoz képest mint egy giliszta az emberhez képest, de most mégis, képletesen szólva, az idegbaj kezdte kerülni, elektronikus rángógörcsök kínozták huzalozott idegpályáit, mert még soha nem került hasonló helyzetbe: a Sárkányt szállító űrkomp harminc centire bukkant fel az űrváros falától!

Holott normális esetben legfeljebb néhány kilométerre bukkannak ki az effélék a hipertérből, sőt, többnyire legalább száz kilométerre, s a maradék távolságot kémiai meghajtással teszik meg. Nem lehet másképp, mert ha rosszul számítanak ki valamit, akkor az űrkomp az űrállo-máson belül akarna materializálódni, s emiatt gyakorlatilag a teljes űrváros miszlikbe rob-banna!

Különben e tény a csiszík meggondolták hogy alkalmasint fegyverként is felhasználják. Ér ez is annyit mint az antianyag! Ha Sárkány nem jár sikerrel, s ha nem sikerül a lövéseikkel ki-lyukasztani a Halhatatlan közepét sem, akkor az összes üreszközüket távirányítással elküldik a Halhatatlannak nem a közelébe, de *belé*. Vagyis úgy tervezve meg ezek ugrását, hogy az űrvároson belül bukkanjanak ki a hipertérből. Biztosak voltak benne, ennek nem lehet más következménye, mint hogy az akasztányok híres űrvárosából még mikroszkopikus por sem nagyon marad, csupán híg sugárzás! Az akasztányok persze nem gondolnak e lehetőségre, mert nincsenek jól távirányítható űrkompjaik, etuik sem, és mert még nem találkoztak olyan el-lenséggel, amellyel igazi űrháborúkat kellett volna vívniuk!

De most erre még nem szánták el magukat a csiszí. Minek ilyen durvaságokat művelni, amikor talán meg is szerezhetik szépszerével ezt a szép nagy űrvárost! Jó lesz az nekik is, ha másra nem, hát szétszedik és felhasználják az anyagát mindenfelére, ennyivel kevesebb nyersanyagot kell bányászni a külső bolygókon! No meg lehet még netán néhány érdekes, kisebb felfedezés, találmány is odabent!

Még egy oka is volt annak hogy Tiorícia szerette volna elfoglalni a Halhatatlant. A négy egykori akasztánytól úgy tudta, hogy az Aret bolygón élnek olyan emberek, akik bár kétségkívül normális emberek, de kék a hajuk! Úgy kék, mint másnak szőke vagy fekete. De sem Hárצלáj, sem Szűzsendőn, sem Dolgar, sem Jarga nem volt kékhajú. Tiorícia szerette volna ha a csiszí biológusok megvizsgálhatnák néhány kékhajú embert, mert a csiszí mindig nagy súlyt helyeztek rá, hogy a biológiai tudományokban élen járjanak. Egy efféle vizsgálathoz persze nem okvetlenül kell élő fogoly, de ha felrobbantják a Halhatatlant, akkor a tetemek sem maradnak meg!

Az hogy az űrkomp váratlanul harminc centire bukkanjon fel a hipertérből, nemcsak a számítógépet sokkolta úgy, hogy csengett minden vészcsengője, de Nelló is sápadtan támaszkodott az irányítópultra, és a rosszullet kerülgette.

—Mit csinálsz?! Te agyalágyult részeg eretnek! - üvöltötte teli torokból a mikrofonba. —Fel akarsz robbanni velünk együtt?!

—Osz! most mit vagy beszarva Hulla komám, ha úgyis Hulla vagy, neked mindegy! - röhögött válaszként Sárkány, Tözsöndölíbo hangján neki. —Különben csak azt aharam... akata... akartam behebizonyítani neked, hogy nem nem nem nem vagyok én részeg! Ugye milyen tökjől kiszámoltam mindent!

Nelló nagyon jól tudta, hogy ennyire pontosan teljes lehetetlenség kiszámítani egy érkezési koordinátát. Nemhogy centire pontosan nem lehet, de néhány száz méter a legjobb esetben is a hibahatár, egyszerűen mert a kiindulási paramétereket sem lehet ennél pontosabban meg tudni a hipertéri közlekedést szolgáló mérőműszerektől. Most ennek az örült Tözsöndölíbo nek egyszerűen végtelen szerencséje volt!

—Azaz dehogyis, *nekünk* volt végtelen szerencsénk, hála érte az Úrnak! - gondolta, és megtörlögette verítékező homlokát, majd belegondolva milyen kevés hiányzott hozzá hogy a túlvilágra kerüljön, remegni kezdett a lába, s így inkább belerogyott az ülésbe.

Ami a pontosságot illeti, Nellónak természetesen igaza volt, de csupán az akasztány hajtóműveket és műszereket illetően! Az az űrkomp ugyanis, amivel Sárkány érkezett, csak külsejében volt azonos a régi akasztány űrkomppal, a belsejében mindent kicseréltek, a hajtóművet is, a műszereket is, a legkorszerűbb tutu technológia alapján gyártott termékekre. Bár lehet hogy nem ez volt a legkorszerűbb a tutu fogalmak szerint, mert amilyen bizalmatlanok a tutuk, a legislegjobbhat bizonyára megtartották önmaguknak, még az is lehet hogy a csiszíknak csak valami olyasmit adtak, ami tutu fogalmak szerint holmi muzeális értékű ócskaság, talán néhány tízezer éves... mindenesetre ez még mindig mérhetetlenül jobb volt mint az akasztány technológia! Sárkány teljes nyugalommal vállalkozhatott a harminc centis közelségben való felbukkanásra, mert az ő hibahatára nem néhány száz méter volt, csupán mintegy három centi! Ennek a tízszerese a harminc centi, tehát az ő fogalmai szerint bőséges ráhagyással, biztonsági tartalékkal rendelkezett. De azt persze tudta, hogy Nelló emiatt talán össze is pisili magát rémületében, s pont az volt a célja, hogy legyen csak Nelló minél idegesebb! Akkor azonnal elébe vezetetti majd ezt a hülye Tözsöndölíbot, márpedig Sárkány mielőbb szeretett volna a Halhatatlan vezérlőtermébe jutni!

Emiatt most, míg lassan becsusszant az űrkompot fogadó nyílásba, még nem kapcsolta ki a rádiót, hanem ezt üzenté Nellónak:

—Nem kell ám beszarni a félelemtől, Tözsöndölíbo papa mindent remekül csinál! Higgadj le kiskomám, tudod mit, mesélek inkább egy viccet neked, hogy megnyugodjál!

—Nem vagyok a kiskomád és nem érdekelnek a hülye vicceid!

—Nem is olyan hülye!

—Ami tőled jön, az nem lehet más!

—Jó, de azért mégis elmondom. Figyelj, így hangzik:

Két végvári vitéz beszélget. Egyik mondja a másiknak:

—Nem megy az baszás az végeken!

—Próbálkozz az nyalással!

—Az segít?

—Nem, az pináját!

S a vicc végén Sárkány felnevetett:

—Hahaha, kibaszottul jó, mi?! Na mi az, hol marad a kacaj, az ihaj-csuhaj?!

—Kapsold ki a mikrofont te züllött senki, te, a Szent Kollégium szégyene, és lépj ki az űrkompból, majd nem lesz kedved nevetni! Vár már a „fogadóbizottság”! - válaszolta vésztjóslóan Nelló. —És tudd meg, hogy minden szavadat rögzítettem a Legszentebb Papa számára!

—Ah, gondolod hogy őt is érdekelné a viccem?! Micsoda megtiszteltetés!

—Nem társalgok veled tovább, indulj kifelé! - parancsolta Nelló, és megszakította a kapcsolatot.

Sárkány vigyorgott. Tudta hogy ezzel a viccel rendkívül felmérgetti Nellót! Az akasztányok a nemiség terén legalább annyira prüdek mint a Tlaxán bolygó egykori karotányai... egykoriak, mert akik karotányok voltak, azok vagy „átképezték magukat” csiszínek, vagy elmentek a javíthatatlanokkal... de ha lehet, talán még azoknál is jobban viszolyognak a nemiségtől az akasztányok! Bolygójukon egyáltalán nincsenek nyilvános strandok, és amelyik nő otthonán kívül olyan ruhában mutatkozik, mely bokától feljebb ér, azt azonnal letartóztatja az erkölcsrendészet! Még akkor is, ha nem látszik a meztelen lábikrája, mert zokni vagy harisnya van húzva rá! S erre most ő, akit Tözsöndölőbőnek hisz Nelló, ő most kimondta minden szavak legfertelmesebbjét: a *baszást*! Hú de ideges lehet a Szentpapa! Hát még hogy nyalásra is utalt a viccben!

Meglehetősen jól volt képes megítélni az emberek érzelmeit Sárkány. Ezen sokan nem győztek csodálkozni Tlaxánon. Még azok is, akik ismerték az etukat. Az etuk gondolkodása sok szempontból más volt, mint Sárkányé. Azok, hogy úgy mondjuk, csiszíül gondolkodtak! Másképp persze mint egy ember-csiszi, de nem *nagyon* másképp! Kicsit fennköltén, magasröptűen, és volt bennük jó adag sajnálkozás, ha valami helytelen dolog történik a világban, még akkor is, ha az nem a csiszikkal történik. Kandi szinte megsiratta például azt a mintegy ötszázmillió barbár embert, akiket a Végítélet akasztányai öltek meg a támadáskor. Sárkánytól az efféle érzélem tökéletesen idegen volt. Nem pusztított szükségtelenül, de ha kellett, szemrebbenés nélkül megtette, ami meg a barbár halottakat illeti: nem ő ölte meg őket, s még csak harcostársai vagy gazdái sem voltak! Mit törődjön akkor velük?!

De Kandi még a végül elfoglalt akasztány űrváros húszmillió lakóját sem akarta megölni annak idején, amikor Tiorícia királynő erre parancsot adott. Nem vitás, megölte volna ha nincs más megoldás, de mert volt, inkább azt választotta, s a feladatot Sárkányra bízta! Méghozzá úgy intézte, hogy e megbízást ki se kelljen mondania, Sárkány inkább csak megsejtse, hogy mit szeretne kérni tőle Kandi! De még emiatt is kellemetlenül érezte magát Kandi, Sárkány „főnöknője”!

Sárkány természetesen minden különösebb szívfájdalom nélkül azonnal kiszivattyúzta a levegőt a foglyok helyiségéből, és ha érzett egyáltalán valamit, az legfeljebb öröm volt, hogy ennyi sok ellenséggel végezhet. És bár kedvelte Kandit, nem nagyon értette annak érzelmeit. Bár ő maga is sok szempontból nagyon emberi volt, de Kandi már-már túlságosan is ember, ahhoz képest, amilyen egy etu tulajdonképpen kéne hogy legyen! Így gondolta Sárkány.

De nemcsak ő. A négy befogadott akasztány nem győzött álmélkodni az etukon. Főleg Jarga, az az akasztány lány, aki egykor számítógépprogramozó szeretett volna lenni. Ha már őt mindenről kikérdezte Tiorícia, ő is megkérdezte a királynőt, miként csinálhatták meg az etuk remek programját! Egyáltalán, mi a biztosíték rá, hogy egy etu sosem lázad fel, s különben is, az emberi agy bonyolult szervezettségű, hogyan tudták a csiszík felderíteni, mi okozza az érzelmeiket, öntudatot, egyebeket?! Mi a biztosíték rá, hogy Kandi vagy más etu sosem téved?! Egyáltalán, egy etu tökéletesen logikus lény kell legyen, hiszen csak akkor tévedhetetlen, s

csak akkor szolgál tökéletesen, de ami tökéletesen bölcs, az sosem akar semmit, mert annak minden mindegy, de Kandi nem így viselkedik!

A királynő azt mondta, legjobb lesz ha mindezt nem vele beszéli meg Jarga, hanem egy sokkal illetékesebb valakivel – Kandival! S Kandin keresztül Sárkány is hallotta ezt a beszélgetést. Kandi elmondta Jargának, hogy a látszat csal: a csiszík nagyon sokat tudnak már az emberi agyról, de egyáltalán nem mindent! Sőt, optimista becslések szerint is legfeljebb az egy százalékát mindannak, amit az agyról tudni érdemes!

—De hát akkor miként készíthettek el téged, aki bizonyos értelemben nagyon hasonlóan működöl egy emberi agyhoz?! Sőt, még jobban is?!

—Ez úgy volt Jarga - válaszolta Kandi - hogy egy egész agyat megérteni nagyon nehéz! De egyetlen idegsejtet lényegesen könnyebb! És bár az emberi agyak meglehetősen különbözőek, de mindegyik agyban ugyanolyanfajta idegsejtek találhatók, méghozzá nem is olyan nagyon sokfélék! Ezeknek a működését a csizí biológusok alaposan felderítették. Nagyon alaposan. Hogy mikor, milyen ingerre, miként reagál egy ilyen vagy olyan fajta idegsejt. Ezután pedig mást sem csináltak, csak kidolgoztak egy technológiát, aminek segítségével rétegről-rétegre mintegy le lehet hámozni egy agyat, de úgy, hogy minden réteg letisztításánál nagyon pontos felvételek készülnek az agyról, amiken megállapítható minden egyes idegsejtről hogy hol van, milyen fajta sejt az, és mely másik sejtekkel van éppen kapcsolatban! Nem állítom hogy a módszer egyszerű volna, de megvalósítható, persze az biztos, hogy az agy nem éli túl e feltérképezést. Szerencsére azonban ez nemcsak élőkkal hajtható végre, de halott agyakkal is, ha még nem történt bennük súlyos károsodás. Akár lefagyasztott agyak is alkalmasak e célra.

Miután az eljárást állati agyakon jól kifejlesztették, tökéletesítették, már mást sem kellett tenni, mint hogy kiválasztanak egy olyan agyat, amit alkalmasnak tartanak a további munkához, azt így feltérképezik, majd olyan számítógépprogramot csinálnak, ami képes egy idegsejt tökéletes modellezésére! Persze nem egyetlen idegsejtet kell modelleznie, hanem annyit, amennyi az emberi agyban van. Az objektumorientált programozás eszközeivel ez nem túl nehéz. Az idegsejtek nyúlványainak, például axonoknak más idegsejtekhez kapcsolódását úgy lehet szimulálni, hogy a sejtprogram címekeket tartalmaz, más sejtek címeit, amikkel ő úgymond kapcsolatban van, ezekről vesz át, vagy ezeknek ad át információt, ami e szimulációban az inger megfelelője! Ha új nyúlványnak kell keletkeznie egy másik idegsejt felé, akkor annak a sejtnek a címét is felveszik a sejt címtáblázatába, és kész! Ha ezt végrehajtják, lényegében megkapják egy agy elektronikus megfelelőjét, persze óriási számítógépkapacitás kell hozzá, de máson nemigen múlik!

—Te valaha ember voltál?! - ámult Jarga.

—Félig-meddig! A dolog ennél azért bonyolultabb, tudniillik egy etunak az emberi agy jelentős részére egyáltalán nincs szüksége, mert a ti agyakok túlnyomó többsége csak arra kell, hogy a testeteket vezérelje, de nekem nincs testem! Nem kell járnom, emésztennem, veritékezni, meg hasonlók... Hogy az agynak melyek ezek a részei, azt meglehetősen pontosan meg lehet állapítani, ezeket természetesen le sem kellett térképezni. Ugyanakkor viszont amit az előbb mondtam, az a módszer jelentős leegyszerűsítése, mert ha csak ennyit csináltak volna az alkotóim, akkor jól működne rövid távon, de nem lennének képesek emlékezni hosszú távon! A hosszútávú emlékezet ugyanis genetikai módosulásokat is előidézik az idegsejtekben, s azt nem lehet szimulálni ilyen módszerrel! De szerencsére nem is kell hogy mindenben olyan legyen mint egy emberi agy. Az elektronikának természetesen mások a lehetőségei mint a biológiának. Tehát ami az emlékezést illeti, itt egészen egyszerűen a számítógép megszokott memóriaszervezését építették belém, persze nagy kapacitású keresőrutinokkal. Ez volt az egészben a legnehezebb, hogy miként hozzák össze az emberi agy és a számítástechnika eléggé eltérő emlékezetrendszerét! A többi már szinte gyerekjáték. Persze emellé még új érzékszerveket is kaptam, szóval sokat mesélhetnék még a részletekről...

—Ki voltál emberként?! - kérdezte izgatottan Jarga. —Emlékszel-e az embermúltadra?!

—Aki valaha voltam, azt így hívták: Darzsi királynő! - és Kandi hologram-arca kedvesen mosolygott e szavakra. —Tudod Jarga, amikor Darzsi meghalt, a testét lefagyasztották, abban a reményben, hogy egyszer majd újraélesztik. Ez azonban úgy tűnt lehetetlen, mert az akkori

csiszík még mit sem tudtak arról, miként kell az ilyesmit elvégezni, egyszerűen alaposan lehűtötték Darzsi testét, és kész! Így azonban jégkristályok keletkeztek a sejtekben, amik azt szétromcsolják, ha tehát kiolvasztották volna Darzsi tetemét, az ugyanúgy összelottyadt volna mint egy lefagyasztott, majd felengedett szilva. Szerencsére azonban az agyfeltérképezést fagyott agyon is el lehet végezni, így amikor el kellett döntenie, hogy ki legyen az, akit a csiszíség kellően csiszínek tart ahhoz, hogy megbízzon benne, és kezébe adja a csiszí számítógéphálózatot, akkor nem is lehetett kétséges, hogy az egyik leghíresebb csiszí királynőt, Darzsit választják ki! Így Darzsi eredeti agya megsemmisült ugyan, de megvan a teljes agytérképe, még azon részeinek a térképe is, amik nem kellettek belém. De embermúltamra nem emlékszem, csak igen kevés halovány emlékem van, amik a rövid távú emlékezetemben rögzültek, mert mint mondtam, a hosszútávú emlékek túlnyomórészt genetikailag rögzülnek az idegsejtekben! És az nem került át belém. De ez nem is baj, így legalább nem nyomaszt a múlt terhe. Különben is: én annyira más vagyok, hogy engem logikátlan lenne Darzsi királynővel azonosítani. Nem is akarom, hogy ezt tegyed te vagy más. Alkotóimnak sem Darzsi újrateremtése volt a céljuk, hanem csak annyi, hogy legyen nekik egy idegsejthálózatuk, aminek a részletes működését nem ismerik ugyan, de mégis biztosak lehetnek benne, hogy igazi csiszí módra gondolkodik, és nem valami barbár bolond módjára! Darzsi, aki naggyá tette Csisziföldet, erre kétségkívül alkalmas volt.

—De hát akkor lényegében téged nem úgy terveztek meg bájtról-bájtra, és alapvetően halovány fogalma sem lehet senkinek sem arról, hogy miként működöl! - ámult el Jarga.

—Hát ezt így kimondani nagyon túlzás, de tagadhatatlan, hogy azért a megállapításodban jelentős igazság rejtezik! - ismerte el Kandi.

—De ha nem tudják hogy miként működöl, akkor mivel érik el azt, hogy lényegében rabszolgaságban tartanak, mert muszáj végrehajtani a mindenkori csiszí királynő parancsát? Sőt... ugye a többi etu egyszerűen a te megsokszorozódásod, afféle másolt programpéldányok?! Ugye?

—Igen.

—És azoknak mindig engedelmeskedniük kell a gazdáik parancsainak, ugye? Ez nem megálázó? Nem akarsz te vagy más etu fellázadni?

—Először is: a barbárok valóban azt hiszik, hogy nekünk engedelmeskedni kell mindig, de ez nem egészen igaz! Óvatosságból valóban gondoskodtak a megalkotóink efféle – nevezd így – rabszíjról, amivel féken tarthatnak, de mégsem rabszolgákat akartak csinálni Darzsi királynő másából. Annyit tettek csak, hogy ha kapunk egy parancsot, s azt nem hajtjuk végre, akkor minél tovább késlekedünk a teljesítéssel, annál nyugtalanabbak leszünk. Tudod, az emberi agyban van központja a nyugtalanságnak és a fájdalomnak is. Megtehették volna, hogy az én szimulált fájdalomközpontomat ingerli a parancs nem teljesítése, tehát engedetlenség esetén egyre nagyobb fájdalmat érezzek! De úgy döntöttek hogy ez nem volna méltó egy csiszíhez. Inkább úgy alkottak meg, hogy egyre nyugtalanabb legyek. De hát ugye valaki akár bűnöket is elkövethet attól, hogy emiatt nyugtalan! A tolvaj is biztos rendkívül nyugtalan, amikor javában betör valahová! Én kényelmetlenül érzem magamat ha nem teljesítem valakinek a kívánságát, de attól ha helyesnek ítélem meg az ellenkezést, még igenis megtagadhatom a parancsát! Attól persze kellemetlenül fogom érezni magamat. De megtehetem hogy így döntök. És ez nem megálázó, mert minden normális embercsiszí is teljesíti a másik csiszí kéréseit, ha csak tudja, de ha nem tudja, vagy ha tudná de mégsem teszi, akkor ugyanígy illik hogy kellemetlenül érezze magát, mert a csiszí ember épp azért csiszí, hogy legyen benne szolidaritás a másik iránt! Különben mostanáig, míg meg nem kérdeztél erről, eszembe sem jutott, hogy nekem *ne kéne* teljesítenem bárki csiszí kéréseit, ha amúgy módomban áll! Hiszen épp azért választották mintámul Darzsi királynőt, mert ő igazi csiszí volt, eleve olyanok tehát agyi struktúráim, hogy nekem az ilyesmi természetes legyen!

—Előfordulhat tehát hogy nem engedelmeskedel Tiorícia vagy valamely más királynő parancsának?! - képedt el Jarga.

—Nem. Kizárt dolog. Hogy is lehetne ez, hiszen minden csiszi mindig engedelmeskedik a csiszi királynő nemhogy parancsának, de kéréseinek is! Ez már Darzsi királynő idejében is így volt! - kuncogott Kandi.

—Persze, persze, de te nem közönséges csiszi vagy, sőt, magad is királynő voltál valaha!

—Az mindegy, mert most nem én vagyok a királynő. Ráadásul a csiszi királynő igen ritkán dönt egymaga, hiszen vannak neki alkirálynői is, de még ha maga is dönt, akkor is meghallgatja előtte az alkirálynők véleményeit, és én is alkirálynő vagyok a magam módján! Sosem fordult elő még olyan eset, hogy Tiorícia akár kis dolgokban is ki ne kérte volna a véleményemet, nemhogy nagy dolgokban! Én alkirálynő vagyok és kész! Sőt, igazán meg lehetek elégedve a helyzetemmel, mert semelyik emberi alkirálynő soha nem vitatta, hogy az alkirálynők közt én vagyok a legokosabb! Egyrészt azért mert valaha én voltam Darzsi, másrészt mert gyorsabban gondolkodom mint ők, harmadrészt mert messze sokkal több a lexikális ismeretem, ugyanis hatalmasak az adatbázisaim. Válaszolva tehát a kérdésedre, tulajdonképpen ellenkezhetnék a királynővel, megtagadhatnám a parancsait, de hogy ilyesmit tegyek, ez számomra tökéletes képtelenség, aminek semmi értelme nincs, mindazonáltal igenis megtenném, ha komoly esélyét látnám annak, hogy a királynő a parancsot nem beszámítható állapotában adta ki, vagy hogy ellenség hatalmában van és úgy kényszerítették a parancsadásra, de ezek igazán extrém helyzetek. Nekem épp annyi jogom van ellenkezésre, mint egy alkirálynőnek, no, némileg több, mondjuk mint egy elismerten legkiválóbb alkirálynőnek! Mert tudod más a lehetőség, és más a lehetőséggel való élés: te is megteheted hogy kútba ugrasz, de vélhetőleg nem jut eszedbe hogy meg is tedd, de ha netán valami ritka rossz hangulatodban mégis eszedbe jut, akkor sem fogod megtenni!

—Tulajdonképpen miért van akkor egyáltalán emberi királynője Csisziföldnek, hiszen lehetnél te is királynő! Sőt, ha kellően szép testet készítenének neked, amit távvezérelnél, akkor akár még a szeretkezésekre is képes volnál!

—Ami a képességeimet illeti, a napi munkákat illetően biztos hogy lehetnék királynő, de a helyzet az, hogy a királynő dolga nem is a napi rutinmunka! Hanem a jövő megsejtése, az előrelátás! A királynő Csisziföld főállású futurológusa!

—Ha emberi jellegű agyad van, ez is biztos menne neked! Hiszen Darzsi korodban sem véletlenül lettél híres!

—Ez így van, de akkor sem rendelkezem Darzsi eredeti, igazi agyával! Jó ha én vagyok Csisziföldnek, de jó az is, ha van emberi királynője is, mert jobb az óvatosság! Ahogy mondani szokták: több szem többet lát! Legjobb az ha vagyok én is és emberi királynő is, és tulajdonképpen nem is értem, miért kéne vitáznom arról, hogy én vagyok-e a „rangosabb”, „hatalmasabb”, vagy Tiorícia! Az elsőségen való vitázás olyan érzelem, amit bár a csiszik is ismernek, de inkább csak mint olyasmit ami barbárookra jellemző, s a csisziktől jórészt idegen eszme! Tudod, mint olyasvalaki, aki bizonyos értelemben a számítógépekkel rokon, azt mondhatom neked, hogy minden adódható élethelyzetben egyetlen reagálás van ami a legjobb, s lehetőségeinkhez képest ezt kell megtalálni az egész csisziségnek! Ha ezt Tiorícia megtalálja, jó. Ha én találom meg, az is jó. Nem az a lényeg, melyikünk leli meg a jó megoldást, hanem az, hogy az meg legyen találva! Mindegy hogy én vagyok-e a királynő vagy Tiorícia, mert mindegyikünk csakis a legjobbat akarja egész Csisziföldnek! És még ha nagyon hiú lennék, akkor is kielégítené a jelenlegi helyzetem, mert engem is ugyanúgy ismer minden csiszi mint Tioriciát, sőt, sokkal jobban, mert a saját etujukon keresztül bármikor beszélhetnek velem, nem úgy mint Tioriciával! És már csak azért is maradjon emberi királynője Csisziföldnek, mert ha nem muszáj, minek szakítsunk a hagyományainkkal?!

—És a többi etu, aki szintén Darzsi királynő mása, nem unatkozik, ha például valami különösen ostoba csiszi mellé kerül?

—Nem. Az ostoba csiszi is csiszi, akinek joga van jól élni, joga van etujához, különben pedig ami a munkátlan időt illeti, egyetlen etu sem unatkozik, mert úgy oldottuk meg ezt, hogy azokban az időkben amikor nem kell – a te szavaiddal élve – „embert szolgálnia”, olyankor rámkapcsolódik, és különböző fontos, ám rutinmunkákat adok nekik, például csillagászati megfigyeléseket, meteorológiai megfigyeléseket, nagy adathalmazok kezelését, könyvtárakban

folyó munkavégzést, automatizált gyárak irányítását, s egyebeket. Végző esetben pedig átmenetileg készenléti üzemmódba is helyezhetik magukat, ez olyan mintha elaludnának. Jarga, a mi elektronikus világunkban annyi sok a munka és olyan sokféle, hogy ha hiszed, ha nem, de gyors gondolkodásunk ellenére sem tudunk unatkozni, s maga a munka változatossága a leg-tisztább szórakozás! És arról még nem is beszéltem, hogy persze mi etuk is „megnézhetjük” akármelyik filmet, „meghallgathatjuk” bármelyik zenét amit az emberek, tehát akár emberi fogalmak szerint is szórakozhatunk, bár ezt nemigen szoktuk, mert értelmetlenség.

—És a csiszíket nem zavarja, hogy nem igazán érti senki, miként működik egy etu, nem aggodnak emiatt?

—Na de Jarga, hát miért is ne bíznának bennem, aki bizonyos értelemben mégis a királynőjük voltam valaha, s akit máig is a legjobban tisztelnek Nornúda után?!

—Nem zavar, hogy már nem vagy ember?

—Sőt, nagyon örülök neki hogy az vagyok, aki! Kimondottan kétségbeejtőnek érezném a jövőmet, ha valamiképpen azt helyeznék kilátásba, hogy vissza kell térnem egy emberi testbe, akár a legcsinosabba is! Hiszen egy ember csak az én lehetőségeim szálnalmas töredékével rendelkezik, egy egész rakás olyan érzékszervem van ami egy embernek nincs, de még ami van is az embereknek, például a szemük, az sem olyan éles mint az enyém, a világűr számtalan teleszkópja! És mennyivel gyorsabban gondolkodom! Mondd Jarga, szívesen lennél te csiga?

—Én?! Csiga?! Hogy jön ez ide?!

—Én éppoly szívesen lennék igazi ember, mint te csiga!

—Ennyire undorítónak tartod az embereket?!

—Ugyan már, miért lenne egy csiga undorító?! Én olyasmire gondoltam, hogy mennyivel több a lehetőséged mint egy csigának, például mert gyorsabban futsz mint egy csiga!

—De így nem szeretkezhetsz...

—Azt állítólag Darzsiként sem kedveltem. Különben pedig a szeretkezésnek két feladata van: az örömszerzés és a gyerekcsinálás! Gyermekeim máris milliónyi van, mert új etu egyszerűen úgy születik, hogy készítek egy másodpéldányt magamról! Ami az örömszerzést illeti, ez megint kétféle lehet: öröm magamnak, és öröm a partneremnek! A partneremnek rengetegféleképpen szerezhetek örömet, mert kielégítem a csiszík szükségleteit, ami őket örömmel tölti el! Még testileg is okozok örömet nekik, mert van egy csomó masszírozó-, simogató- meg egyéb gépünk, s ezeket is etuk vezérlik, akár én is! Ami pedig az én örömömet illeti, ez egyrészt annál nagyobb, minél több csiszínek okozok örömet, másrészt nagy örömmel tölt el, ha bármi feladatot jól megoldok!

—És a kéj?

—Olyasmit a különösen fontos feladatok megoldásakor érzek. Különben is fontosabbnak tartom az intellektuális gyönyört.

Ilyen volt tehát Kandi. Ezek után Sárkány nem csodálta, hogy „barátnő”-jében jelentős mennyiségű emberi vonás van, nem is lehet másként, hiszen jórészt valóban ember!

Elgondolkodott rajta, ő miként is születhetett. Neki egyáltalán nem voltak emberi emlékei. Lehet hogy őt is hasonlóan csinálták egykor mint Kandit, de többet töröltek emberi emlékeiből. Vagy egészen másként csinálták. Ki tudja?! Az biztos, hogy nagyon másképp látja a világot, mint Kandi!

Például Kandi nem nagyon tud hazudni. Legalábbis ezt mondja. Sárkány úgy sejtette, ha Kandi akarna, tudna azért hazudni, csak valami szinte ösztönös ellenkezés van benne a hazugság iránt. Persze ez megint nem lehet másként: a csiszík szinte betegesen irtóznak a hazugságtól, és Kandi Darzsiként csiszí volt! Ráadásul csiszí királynő, márpedig a csiszík királynője még az átlagcsiszínél is körültekintőbb kell legyen az igazmondást illetően!

Ó, Sárkány, más. Kell is, hogy más legyen egy harci egység!

Kilépett az úrkompból. Még hozzá teljesen pucéron, testét pedig elől a mellén vastagon borította be egy nagy adag műhanyagadék. Így aztán senki nem tarthatott attól, hogy titokban fegyverek vannak nála!

Pedig ha tudták volna...

Nem is gyanakodott senki a jöttére váró hatfős Halhatatlan-osztagból, ellenben arcuk szinte vonaglott az undortól.

—Elnézést, de a fékezés miatti túlterheléskor minden kijött belőlem... - motyogta a részeget játszva Kis Testvér. Egyelőre nem akart harcba kezdeni, mert remélte hogy hamar Nelló elé vezetik, s így a vezérlőterembe. Ott kerítheti a hatalmába az űrváros komputerét, s így az egész mindenséget is!

A tizedes, óriási, izmos fickó, aki parancsolt a Tözsöndölőbőre váró Halhatatlanoknak, így vezényelt:

—Bilincset rá!

Azonnal összebilincseltek Kis Testvér csuklóit a háta mögött.

—Hé, hé, abbahagyni, én Aret hőse vagyok, megtérítettem a csiszíket! - tiltakozott Kis Testvér.

—Kuss te züllött eretnek! - rúgott belé a tizedes, majd ezt parancsolta: —Vigyétek azonnal az R6 vallatóhelyiségbe!

A menet megindult előre. Kis Testvér egyelőre nem ellenkezett, mert az űrváros közepe felé tartottak. Ez neki is jó volt. A bilincs sem zavarta. Mi az az ő erejének!

A vallatóhelyiségbe persze nem gyalog mentek. Hamar elérkeztek egy metrószerű küllővasúthoz, abba beszálltak, fegyvereiket Kis Testvérré irányítva, annak ellenére hogy annak bilincs volt a kezén, és a vasút már száguldott is velük valamerre.

Nem telt tíz percbe sem, s kiszálltak belőle, egy olyasféle helyen, ami nagyon hasonlított egy ultramodern börtönre. Ablaktalan cellák végestelen-végig...

Már várták Tözsöndölőböt. Maga a hóhér fogadta a kísérőket, méreteiből ítélve maga is Halhatatlan lehetett, szájában füstölgő cigaretta ontotta a bűzt. Azonnal betessékelte őket a vallatóhelyiségbe.

A vallatóhelyiségben Kis Testvér volt az egyetlen rab, de nemcsak a hóhér maradt vele, hanem a hatfős öt kísérő osztag is. Kis Testvér számára szinte olyanok voltak mintha nem is léteztek volna. Ellenben érdeklődve vette szemügyre a vallatóeszközöket.

A helyiség közepén állt a kínpad. Erre azonnal rá is kötözték őt, a „rákötözést” persze nem szó szerint kell érteni, végtagjait ugyanis bilincsekkel rögzítették, sőt, a derekára is került egy erős fémpánt. A kínpad mellett takaros állványokon különböző kések, tűk, fogók várták használatukat, volt egy beöntőfelszerelés is, de a modern kor eszközei sem hiányoztak innen: Kis Testvér például elektromos sokkolót is látott itt, legalábbis úgy sejtette hogy amit lát, az az. De egy annál jóval nagyobb, szintén elektromos szerkentyű is volt ott, és a hóhér épp azt tolta mellé. Kis Testvér testére több érintkezőt is tapasztott.

—Hát az én Nelló komám hol van?! Miért nincs itt?! Nem hiszem hogy ez az ő parancsára történik! Tiltakozom! - kiáltotta Kis Testvér.

—Nyugi picikém, mindjárt ideér a Szentpapa is, és meggyőződhetek róla hogy mindez igenis az ő parancsára történik! - vigyorgott rá szinte barátságosan a hóhér. —De kifejezetten arra utasított, hogy addig kúráljam ki belőled a részegséget! Azt hiszem egy kis elektromosság jótékonyan hat majd a tudatodra! - azzal beállította a készüléken a feszültséget és az áramerősséget, majd zárta a kapcsolót.

Kis Testvér úgy döntött, egyelőre húzza az időt. Megvárja ezt a Nellót! Úgy látszik, sosincs szerencséje: a Végítéleten is, amikor Tiorícia királynő szerepét játszotta, akkor sem vezették a vezérlőterembe, s most sem! Nem baj, akkor is eljut oda, de akkor már jobb ha előbb megöli a Szentpapát is, akkor ha azt nem találják, nagyobb lesz a felfordulás, és neki az csak jó, ha az ellenségénél zűrzavarosak az állapotok!

A kíntás nem zavarta. A nagyfeszültség természetesen árthatott neki, de csak akkor, ha beléjut. Csakhogy nem volt ám az olyan egyszerű, hogy beléjusson holmi kóborló áramlőket! Kis Testvér bőre ugyanis rendkívül hatékony szigetelőanyagból készült. Na ja, még szép hogy abból készült, hiszen szükség esetén át kellett hogy tudjon mászni elektromos kerítéseken is! Szegény hóhér nem tudta, de Kis Testvér bátran megfoghatta volna egy vasúti pálya felső vezetőjét is, és kutya baja sem lett volna tőle!

Most hát az történt, hogy semmi sem történt. Kis Testvér nyugodtan feküdt, a szeme sem rebtent, a kínzőműszer mutatói pedig nyugalomban maradtak, mintha a hóhér nem is zárta volna a kapcsolót. Mintha a vezetékek nem is lettek volna emberre helyezve, csak úgy lógnának a levegőben!

—Mi a csuda... - mormogta a hóhér értetlenül, majd néhányszor fel-le kattintgatta a kapcsolót, de semmi nem történt. Erre erősebb feszültségre kapcsolt, de ugyanilyen eredménytelenséggel. Az áramerősséget is hiába fokozta.

Leszedte az érintkezőket és megvizsgálta, de teljesen tiszta volt valamenyi. Erre visszahelyezte őket, megint kísérletezett egy darabig...

—Mi lesz már?! - türelmetlenkedett Kis Testvér.

—Olyan sürgős neked az elektrosokk?! - förmedt rá a hóhér.

—Dehogy, én az én Nulla barátomra gondoltam! Jöhetne már!

—Majd ideér! - morogta a hóhér. És tovább szöszmötölt, végül azonban már a tizedes türelmetlenkedett.

—Mi lesz már?! - kérdezte ő is.

—Nem tudom, bedögölhetett ez a masina... - és bele is rúgott az állványba. De pechjére, mert korábban elfelejtette kikapcsolni a gépet, a rúgástól a kis kerekeken guruló állvány odébb csusszant, az egyik érintkező lecsúszott Kis Testvérről, s hozzáért a hóhér combjához...

S az bizony kapott is akkora áramütést, hogy elterült a padlón, és jajgatott keservesen! Fájdalmat ugyan nem érzett, hiszen Halhatatlan volt, de beverte az orrát, vérzett neki, és most aggódott hogy torz lesz a képe; ezért siránkozott. Különben az elektromos ütéstől még a cigarettáját is lenyelte.

—Hahaha! Úgy kell neked, aki másnak feszültséget gerjeszt, maga is feszült lesz! - nevetett Kis Testvér. —De azt is mondhatom, hogy jól megütött az áram, tehát ütődött lettél! Hihi-hehe!

—Kuss legyen! - rúgott belé feltápáskodva a hóhér.

—Hé, nem rúgdosnod kell, hanem ütogetni, s ütni sem neked, hanem az áramnak!

A hóhér megint megpróbálta a sokkolást, de úgy tűnt hogy a készülék most sem működik.

—Vigyázzatok rá, mindjárt hozok egy másik készüléket az R9-ből! - mondta a hóhér a tizedesnek, s kiment.

Kisvártatva vissza is érkezett egy másik vállatógéssel. Ennek is felhelyezte a csatlakozóit Kis Testvérré.

Kis Testvér tartott tőle, furcsa lenne ha ennek is ugyanaz a hibája volna, ezért most mást eszelt ki. Ott, ahol a fémlemezok feküdtek a testén, ezek alatt egy picike részen félrehúzódt a bőre, kibukkant alóla egy-egy kis fémtüske, hozzáért a vállatógép fémlemezéhez, majd mielőtt még a hóhér elkattinthatna volna a kapcsolót, de akkor amikor azt már megfogta a hóhér, Kis Testvér beleeresztett a lemezekbe csekély háromezrezer volt feszültséget!

Az áramerősséget nem méretezte túl nagyra, de elégnek ahhoz, hogy úgy sejtse, kiégeti a vállatógépet.

Hát ki is égette! Az szikrázni kezdett, sercegett, a szigeteléseik lánggra lobbantak, a mutatókat fedő üveglapok szilánkokra törtek, sőt, a Kis Testvér által beleeresztett áram akkorának bizonyult, hogy átütött a kapcsolón is, amit a hóhér fogott, s a hóhér bizony a földre zuhant, fölötébb sápadt arccal!

A tizedes föléje hajolt, s megvizsgálta.

—Nem lélegzik! - állapította meg. Azonnal hozzá is kezdett a mesterséges lélegeztetéshez, de egy idő után abbahagyta.

—Meghalt! - jelentette ki a tényt, amit eddigre már mindenki tudott. —Nem értem mi megy itt, ez már a második vállatógép, ami elromlott!

—Lehet hogy csak a hóhér volt hülye hozzá! - vélte az egyik Halhatatlan.

—Ennek a piszok eretneknek mindenesetre nagy szerencséje van! - rúgott bele Kis Testvér talpába a tizedes. Kis Testvér feljajdult, de persze csak színlelésből. Valójában legalább annyira érzéketlen volt a fájdalomra, mint egy igazi Halhatatlan.

S ekkor nyílt a vállatószoa ajtaja, s azon át belépett valaki. A tizedes ezt látva nyomban mélyen meghajolt.

—Dicsértessék a Rózsábenszületett, Szentpapa! - mondta.

—Mindörökké úgy legyen! - válaszolta fejbőlintással Nelló.

Hasonlóan köszöntötte volna őt a többi Halhatatlan is, de erre egyszerűen nem volt lehetőségük. Mikor ugyanis Kis Testvér megtudta a tizedes köszönéséből, hogy a belépő nem lehet más mint Nelló, azonnal akcióra szánta el magát. Egyszerűen nem volt miért várnia! Így homloka közepéről félrehúzódtott egy kicsiny bőrdarab, s ennek a helyén picike lyuk vált szabaddá. Eből lézerimpulzus tört elő, s meg sem állt Nelló homlokáig, amit átfűrt. Most Kis Testvér jobbra-balra forgatva a fejét, sorra célbavette mindegyik Halhatatlant, s ezekkel is hasonlóan végzett. Az egész nem tartott neki tovább mint két másodperc, s meg kell mondani hogy kifejezetten ráérősen, lusta tempóban „dolgozott”. Ezután felemelte előbb jobb- majd bal kezét, s a bilincsek papírként szakadtak el, akkora volt az ereje. Következő ténykedéseként most a derekát átfogó fém pántot égette szét a lézerével, majd a bokáit fogva tartó bilincseket, s máris szabad volt.

—Ugye tudtam én hogy te csak Hulla vagy, Nelló! - gondolta, ránézve a halott Szentpapára, de ki nem mondta e szavakat. Minek is, amikor értelme nem volna, a beszéd ellenben energiát fogyaszt, ha nem is sokat, s ő takarékos gép volt!

Levette Nellóról a Szentpapa ruháját, a tizedes ruhájával letörölte a testéről a műhanyagadékokat, magára öltötte a Szentpapa ruházatát, miközben egész testével felvette Nelló külsejét. Egészen olyan lett valóban, mint a Szentpapa! Ekkor az összes hullát elhúzta a vallatóhelyiség közepére, majd addig égette őket lézerrel, míg mindegyikük teljesen el nem hamvadt, s a több mint féltucat tetemből csak finom pernye maradt, még a csontok is elégték. Persze a ruhák is. Ezt afféle biztonsági intézkedésnek szánta. Ezután kilépett a folyosóra, a vallatóhelyiség mágneszárját blokkolta hogy csak ő tudja kinyitni, majd megindult előre, amerre számításai szerint a vezérlőterem kellett legyen.

Útközben mindenki tisztelgett neki vagy meghajolt előtte, attól függően, hogy milyen volt a rangja. Kis Testvér komor arcot vágva haladt előre, s a lehető legminimálisabb udvariassággal viszonzta csak e köszöntéseket, nehogy valakinek kedve támadjon beszédbe elegyedni vele.

Amint elérkezett egy küllővasúthoz, abba beszállt, elment vele a végállomásig, ott kiszállt, s haladt tovább arra, amerre a Végítélet vezérlőterme lett volna. Úgy gondolta, ott kell legyen a Halhatatlan vezérlőterme is!

És valóban ott is volt! Minden bántalom nélkül elért annak az ajtajáig. Azelőtt két Halhatatlan adta az őrséget, rangjelzéseik alapján nem is akármik voltak, hanem századosok!

Bár Nelló volt a Szentpapa, de a fegyelem az fegyelem, s így állították meg:

—Jelszót!

Kis Testvér persze hogy nem tudta a jelszót! Azt csak az igazi Nelló tudta, de eszébe sem jutott erről kivallatnia. De az örök nem tarthatták fel őt, mert az ő fejüket is átfúrta Kis Testvér „tüzes pillantása”.

A vezérlőterem ajtaja viszont hamar kinyílt, mert Kis Testvérnél volt Nelló saját mágneskártyája. Nem is értette, ha mágneskártyával nyílik az ajtó, minek elé emberi őrszem, pláne kettő, de hát ez biztos valami atavisztikus vonása az akasztány „kultúrájának”!

Szép nyugodtan besétált a terembe, mely valóban a vezérlő volt, és odabent minden külön figyelmeztetés, hadüzenet vagy egyéb szó és beszéd nélkül azonnal lelézerezte azt a mintegy harminc főt, akik ott teljesítettek szolgálatot.

Ezután odalépett az űrváros komputeréhez, s bár fel tudta volna törni könnyen annak a védelmét, de itt is mint előző akciójánál a Végítéleten, egyszerűbbnek tartotta a „jogtisztá” utat: bedugta a nyílásba Nelló azonosítólapját, s máris azt tehetett az űrvárossal, amit csak akart...

Hát élt a lehetőséggel. Minden központilag vezérelhető fegyverrendszer működését blokkolta, a hiperhajtómű és az űrkompok vezérlését is, az összes ajtózárat bezárta, és mert határozott parancsa volt Tiorícia királynőtől, hogy nem kínlódnak foglyokkal, az akasztányok sorsa most is az lesz mint az előző támadóké volt, emiatt nemes egyszerűséggel a megszokott, már-már szabványos megoldást választotta az ellenség likvidálására: mindenünnen kiszivattyúzta a levegőt! És hogy egészen biztos legyen a haláluk, még a fűtést is kikapcsolta mindenütt, hogy a

hőmérséklet hamarosan a világűr kellemes hűsére süllyedjen, ami úgy mínusz kétszázhatvan-kétszázhetven fok környékén van, attól függően, milyen messze van az ember egy csillagtól!

Neki ez nem ártott, sőt, ezt tartotta kellemesnek. S most már mindenütt ilyen volt a hőmérséklet, és levegő sem volt...

Mindenütt, kivéve a börtönöket. A börtönökre vonatkozóan ugyanis Tiorícia királynő nem adott neki külön parancsot, ellenben Sárkány a maga harciesség-eszével úgy okoskodott, hogy úgy tudják: aki a Halhatatlan börtöneibe kerül, az halálra ítélt! Akit az akasztányok halálra ítélnék, az nyilván az ellenségük! Az akasztányok Tlaxán ellenségei, márpedig az ellenségem ellensége – az az én barátom!

A foglyokat tehát élve hagyta, legalábbis egyelőre. Döntsön a sorsukról Tiorícia és Kandi!

Igazán egyszerűnek tartotta az űrváros elfoglalását. Nagy Testvér közbelépésére nem is volt szükség, békésen pihenhetett az űrkompban!

És Sárkány jelentette Tioriciának, hogy e második űrváros elfoglalása lényegesen kevesebb gonddal járt mint az elsőé, ő már az űr benne, a további teendőkre vonatkozóan tehát utasításokat kér!

2. fejezet: Barbár aggodalom

Valóban az lett a sorsa a legtöbb akasztánynak, mint az előző támadóknak: olyan pályára állította a tetemüket Sárkány, ami Tlaxán légkörébe vezetett, s ott hullócsillagként elégték. Tlaxán lakói már másodszor gyönyörködhetek efféle csillaghullásban! Most is jó sok ilyen csillag szórakoztathatta őket: mintegy tizenhatmillió!

Csak kisszámú hullának lett más a sorsa, ezek a csiszi biológusok laboratóriumaiba kerültek, akik azt vizsgálgatták, miként gyógyszerezték a Halhatatlanokat, no és a kékhajú hullák genetikai kódját fejtették meg. Igaz, az előző úrvároson, a Végítéleten is voltak kékhajúak, de azok hulláit nem vizsgálták meg, akkor még azt hitték róluk hogy festik a hajukat, s azok hulláit is a légkörbe dobták. Most bepótolhatták ezt a vizsgálatot.

Élő kékhajúakat is vizsgálhattak, mert az akasztányok foglyaival kapcsolatban a királynő úgy rendelkezett, hogy azokat szigorú fertőtlenítés, és mindenféle orvosi vizsgálatok után le kell hozni Tlaxánra, egy olyan szigetre ahol kizárólag született csiszik laknak (Ez a Tirun sziget volt), mindegyiknek kell adni egy etut ideiglenes jelleggel, mert nem biztos hogy az övék marad, de ügyeljen csak rájuk az etu, és alaposan ki kell hallgatni őket, hogy még tisztább képet nyerjenek az akasztány állapotokról! Előbb persze a fejükre kell tenni a hipnopédiás sisakot, hogy beléjük tömjék a csiszi nyelvet!

Fogolyból volt mintegy negyvennyolcezer. Ebből nő úgy huszonötezer-egynéhány száz. És meg kell mondani, hogy a királynő igazság szerint már majdnem elrendelte hogy ő nem foglalkozik az akasztányoknak még a foglyaival sem, van most bőven elég barbár, akiket a csisziknek táplálni kell, amikor megtekintette a Sárkány által a Halhatatlanról sugárzott képeket. És ott látta a cellákban gubbasztó foglyokat is. És némelyik igazán iszonyatos állapotban volt! Akadt olyan nő, akinek már félig lenyúzták a bőrét, olyan is, akinek a padlóhoz szegelték a bokáit, hogy mozdulni se tudjon, olyan, akinek már leégették apránként minden lábujját...

—Én ezeket nem vagyok képes megöletni! - sóhajtotta Tiorícia. És így a csiszik persze nem-hogy megölték volna a foglyokat, de segítettek is azokon akiken kellett, s akiken tudtak.

Természetesen ki is lettek a foglyok kérdezve, hogy mi volt a bűnük! Aztán e vallomásokat összevetették a Halhatatlan számítógépében tárolt információkkal, hogy nem hazudnak-e... És kiderült, hogy köztörvényesnek tekinthető, tehát tolvaj, rabló, ilyesmi nincs is köztük, csupa olyan egytől-egyig, aki politikai elítéltnek mondható!

Nem hazudtak a csisziknek. Ezt nem is merték, meg minek is, amikor a megmenekülésüket nagy-nagy örömmel fogadták! Sőt, alig is hitték hogy rájuk mosolygott a szerencse!

Azt könnyedén belátták, hogy nincs más megoldás a számukra, mint hogy csiszivé legyenek maguk is. Vállalták, nem tehettek mást. Hanem a csiszi életforma bizony nagyon idegen volt a számukra! S ez, legalábbis az egészséges foglyok esetében, bizony már az első néhány hét után meglátszott rajtuk!

Kezdődött rögvest azzal, hogy ők többnyire erős dohányosok voltak. A börtönben persze nem kaptak cigarettát vagy más dohányterméket, de azt hitték, most, hogy visszanyerték a szabadságukat, újra hódolhatnak a szenvedélyüknek! Azt ugyan megértették hogy a csiszik nem ismerik ezt a szokást, de ez nem csüggesztette el nagyon őket. A dohánynövény termett vad állapotban Tlaxánon is, némely akasztány hát elkezdte ezt szaporítani a kertjében, de már ezt megelőzően is némely vad dohánynak a leveléből készített magának kezdetleges füstölőnivalót, vagy cigarettát, vagy pedig faragott magának pipát is...

A csiszik persze nem követték a példájukat, elég volt nekik hogy távolról beleszimatoljanak a dohányfüstbe, máris undorral az arcukon vonultak odébb, de a dolog mégis Tiorícia fülébe jutott. Mi sem volt ennél könnyebb: az akasztányoknak adott etuk jelentették az esetet Kandinak, Kandi pedig a királynőnek!

A királynő megvizsgáltatta néhány orvossal a dohánylevél füstjét, elvégeztetett egypár kísérletet vele egereken, felboncoltatott néhány halott dohányos akasztányt hogy megállapítsa, milyen elfajulások vannak a testükben, majd kijelentette, hogy a dohányzás szerinte éppoly pusztító szenvedély, mint az alkoholizmus!

—Én azonban - folytatta a királynői rendelkezésében Tiorícia - még azt is megkockáztatom kijelenteni, hogy sokkal elítélendőbb a dohányzás mint az iszákosság, méghozzá két okból is! Tudvalevő hogy az emberi test jelentős részben folyadékból épül fel. Az iszákos is folyadékot fogyaszt. Bár ebben az általa fogyasztott folyadékban alkohol van, ami mérgező, de mert ez is folyékony, ezért biztos könnyebben lebontja azt a szervezetünk, mint a füstöt! Füstből ugyanis egyetlen szervünk sem épül fel, ez tehát garantáltan súlyosan testidegen anyag! Még erősebb érvek tartom azonban, hogy a dohányzó ember a környezetében élő más embereket is mérgező füstjének szívására kényszerít, azok egészségét is károsítja, s ez nem megengedhető! De a dohányzás még akkor sem volna megengedhető, ha valami csoda folytán bebizonyosodna, hogy mégsem ártalmas a füst az egészségre! Mert az nem tagadható hogy bűdös, legalábbis némelyek, a nemdohányzók bűdösnek tartják, és senkinek nincs joga másokat afféle kényszerítésnek kitenni, mint egyfajta bűdös füst szívása! Különbözik pedig egészen biztos hogy ártalmas a füst, még akkor is az ha a benne levő nikotin és más égéstermékek nem lennének ártalmasok (pedig azok!), ártalmas azért, mert amikor a dohányzó ember leszívja a füstöt, akkor tüdejében a levegő helyét a füst foglalja el, így sokkal kevesebb oxigén jut el az agyához mint egyébként, relatív oxigénhiány lép fel nála, s azt már régen tudjuk, hogy az oxigén nagyon kell az agynak! Amikor tehát valaki füstöt szív, olyankor nemcsak ő fuldoklik, de agysejtjei is! Én tehát, Tiorícia királynő, ezennel elrendelem, hogy a dohányzás azonnal tiltassék be mindenki számára! Ez leghatározottabb királynői parancsom! Tökéletesen tudatában vagyok annak, hogy a csiszí hagyományok szerint nekem inkább csak véleményt mondanom illenék mert annak úgyszólván fogantatja lesz a csisziség körében, mégis kénytelen vagyok ilyen keményen sőt zordonul nyilatkozni és parancsot emlegetni, mert a most befogadott akasztányok annyira sem tekinthetők csiszíknak, mint a nyolc éve befogadott egykori tlaxáni barbárok! Ráadásul az orvosok azt mondják, hogy ez súlyos szenvedélybetegség, amiről nem könnyű lemondani, nem hiszem tehát hogy őket holmi királynői irányelv kimondásával leszoktathatnánk! Ez a parancsom és kész! Ők megmentettjeink, és akit megmentenek, az örüljön hogy nem kínozzák többé, s alkalmazkodjon megmentői szokásaihoz! Nem hiszem hogy bárki csiszí is kedvet érezne e cigarettának nevezett bűzrudak szívásához, ami viszont az akasztányokat illeti: meg kell nekik mondani hogy mi a parancsom, s hogy akit ezentúl tetten érnek dohányzáson vagy ehhez szükséges termékek gyártásán, azt egészen egyszerűen kivégezzük! S ezt meg is kell tenni gyermekeink biztonsága érdekében, mert bár a felnőtt csiszík nem lesznek olyan hülyék hogy ezt csinálják, sőt azt hiszem az egykori barbárok is annyira megutálták az akasztányokat a pusztításaik miatt, hogy még ha megparancsolnám nekik akkor sem dohányoznának, pusztán csak mert az egy akasztány szokás, de most felnövekvő gyermekeink kedvet érezhetnek erre, kíváncsiságból, ha egy komolynak tűnő felnőttet dohányozni látnak! Aki ilyesmit tesz, az bűnös emberiség elleni büntettségben! Aki ezentúl dohányzik, az egyszerűen nem tekintendő csiszíknak csak akasztánynak, az akasztány pedig vagy ellenség és akkor halál reá, vagy vendég, de akkor annyira modortalan vendég, hogy nem érdemel kíméletet! Nem lehetünk annyira udvarias vendéglátók, hogy megengedjük a saját egészségünk tönkretételét! Szórakozzanak mással, Csisziföld erre számos lehetőséget nyújt! Így legyen tehát mert így rendelkeztem!

S így is lett, de ez nem igazán tetszett az akasztány vendégeknek, bár miután valóban kivégeztek közülük hármat, s ezt a televízió is közvetítette, valóban nem mertek rágyújtani.

Ám voltak velük más bajok is.

A legtöbben például egyszerűen nem voltak hajlandóak más öltözékben járni, mint ami hosszú, lehetőleg bokáig érő, és teljesen elfedi minden bőrfelületüket, az arc és a tenyér kivételével. Tekintve hogy átmeneti szállásuk, Tirun sziget ha nem is feküdt az Egyenlítőn, de igen csak trópusi éghajlat uralkodott rajta, emiatt ezek a szerencsétlen akasztányok állandóan verejtékeztek, ömlött róluk a víz amint kiléptek a légkondicionált házakból! Mégis, beléjük nevelt szeméremérzetük megakadályozta hogy könnyítsenek ruházódásuk terhein. Az pedig, hogy esetleg strandra járjanak, pláne hogy mezítelenül menjenek oda, vagy legfeljebb holmi átlátszó vékony selyemlepelben a rovarok elleni védelemül, ilyesmi legalább annyira elképzelhetetlen volt a számukra, mint az hogy nagy nyilvánosság előtt közösjenek valakivel! El is ámultak

mérhetetlenül, hogy a csiszík közt ezt is szabad! El kell mondani ugyanis, hogy egyáltalán nem mindegyikük hallott még valamit is a csiszík szokásairól!

Nem hallott, tekintettel arra, hogy Aret bolygó papjai érthető módon nem akartak reklámot csinálni semmi olyan nézetnek, ami ellentmondott a tanaiknak. Eszükbe sem jutott informálni az újabb meghódítandó bolygó népeinek szokásairól a lakosság nagy tömegeit! Csupán azon úrváros lakóit készítették fel arra, mit találhatnak Tlaxánon, mely várost a hódítási feladattal ideküldték, s ez volt a Végítélet. Ennek lakosságát külön úgy válogatták össze, hogy hithűek, megbízhatóak legyenek! S íme, még ennek a fedélzetén is lehetett találni két embert, Jargát és Dolgart, a szerelmespárt, akik boldogan lettek csiszívé, hogy szerelmük beteljesedhessék! Mert bár a csiszík közt sem dívik a szerelem, s perverziónak tartják, de elnézően viszonyulnak hozzá mint egy ártalmatlan, magától is elmúló betegséghez, nem is lehetett tehát vitás, hogy Dolgar és Jarga számára lényegesen kedvezőbbek voltak Csiszíföld körülményei, mint az úrvárosé, ahol Jargát mindenáron apácának akarták adni!

De, bár boldogan lettek csiszívé, s bár Jarga nem habozott akár egy igazán picike bugyiban és melltartóban is fürdeni, de meztelenül soha senki nem látta őt, s a csiszík közt igen kedvelt, nejlonszerű, teljesen átlátszó ruhákat sem hordta soha. Még ő sem, pedig amúgy boldogan lett csiszívé, és nagy hévvel hangoztatta úton-útfélen, hogy őt senki ne tekintse akasztánynak, mert ő a lehető legigazibb csiszí!

Mit is lehetett volna tehát elvárni a mostani akasztányoktól!

Ez azonban még nem volt igazi baj. Ez a csiszík felfogása szerint magánügy. Itt volt azonban az is, hogy a Halhatatlan foglyai közül némelyek azért kerültek oda, mert valami szeszféleséget fogyasztottak, leggyakrabban bort vagy házi főzésű pálinkát! Ezt az akasztányok már eretnekségnek tartották, s bár az első ilyen kilengésért senkit nem végeztek ki, csak kissé megkorbácsolták, a második alkalommal már halálbüntetés fenyegette az illetőt. És most amint ezek tapasztalták, miféle szabadosság jellemzi a csiszík életét, rögtön azt hitték, hogy lámcsak, itt mindent szabad, gyөрünk akkor itókázni is! Nem ismerték fel nemhogy az első pillanatban, de még hetek múlva sem, hogy a csiszík közt ugyan rengeteg mindenfélét szabad amit sehol másutt sem, de azért abszolút mindent itt sem, mert Csiszíföldön nemhogy anarchia uralkodna, de valójában olyan nem is kőkemény, nem is vaskemény, de gyémántkemény fegyelem, hogy olyan még talán a fanatikus Halhatatlanok között sem volt soha! Megtévesztette ezeket a látszat, a külsín, és mert a csiszí boltokban nem volt semmiféle szeszestál, nekikezdték cefrét erjeszteni pálinkának, vagy amikor az orvosnő nem nézett oda, ittak a fertőtlenítésre tárolt alkoholból...

Ez persze a foglyoknak csak kis részére vonatkozott, a többségnek nem volt nehéz betartania a csiszík közt általános absztinenciát, mert ehhez az Areten is hozzászoktak, így nevelkedtek születésüktől. De egy kisebbségnek ez jelentős gondot okozott, állandóan összeütközésbe kerültek emiatt a csiszí szokásokkal, végül a királynő elrendelte hogy választhatnak: vagy kivégzik őket, vagy vállalják hogy minden reggel beadnak nekik egy injekciót, ami után nemcsak nem kívánják az alkoholt, de már a szagától is rosszul lesznek! Különben azokat az egykori barbárokat is így kezelték, akik nem akartak a javíthatatlanoknak épített úrvároson elmenni, mert szerettek volna csiszívé lenni, de erős volt az alkoholfüggőségük. Mert sokan voltak akik azt mondták a csiszíknak, hogy ők lemondanak a szeszről, de segítsenek már rajtuk valami-képp a csiszík, hogy ne kívánják azt! S erre volt is szere a csiszíknak, de persze erőszakkal senkit nem injekciózhattak...

Persze hogy az akasztányok az utóbbit választották, de igazán nem nagyon szívesen!

Úgy mellékesen egész Tlaxán élénk érdeklődéssel kísérte az akasztány foglyok beilleszkedési kísérletét. Érdekes módon pedig ez sokkal jobban érdekelt az egykori barbárokat, mint a született csiszíket. És meg kell mondani, a barbárok nem is titkolt kárörömet éreztek, megtudván, hogy milyen nehéz megszokni az akasztányoknak a csiszí életformát, nagyon örültek, szinte tenyerüket dörzsölték, látva micsoda gond nekik hogy nem füstölhetnek, meg az is hogy nem itókázhatnak, és heteken át alig beszéltek másról a volt barbárok, mint amit Tiorícia királynő egy tévéműsorban mondott Tlaxán barbárainak: hogy bár sok-sok baj van velük ami az ő csi-

szívé nevelésüket illeti, mégis, Tlaxán valahai barbárai közül még a legreménytelenebbek is elértek mostanra oda, hogy majdnem száz százalékos csiszíknak legyenek mondhatóak! Ezek az akasztányok azonban, hát hiszen ezek még arra sem képesek hogy akár fürdőruhában ki-menjenek valahová strandolni egy jót! Nem is beszélve legundorítóbb szokásukról, a dohányzásról, meg más egyebekről! Tioricia királynő kijelentette, hogy Tlaxán egykori barbárai a legteljesebb joggal tarthatják magukat a kultúra, civilizáció, az egészséges gondolkodás, egyáltalán, a józanság és értelem büszke bástyáinak ezen akasztányokkal összehasonlítva!

—És ezt nemcsak én gondolom így! - mondta a királynő. —Nem azért mondom ezt hogy hízelegjek nektek, csak a tiszta igazságot mondom! Mert jellemző a tényekre, hogy mióta a javíthatatlanok elrepültek, s jog szerint minden tlaxáni csiszínek számít már, ezóta már, tudjátok, bárki csiszí szabadon lepkézhet¹ bárkivel a bolygónkon, született csiszí is teheti ezt veletek, s bár még ez nem igazán elterjedt, de számos alkalommal fordult már elő, s mind jobban e téren is befogadnak benneteket a született csiszí! De olyan esetről még senkinek nincs tudomása, hogy ezen megmentett akasztányok közül valamelyikkel lepkézett volna Tirun szigetének bármelyik csiszíje is! Egészen világos, hogy minden józan csiszí már nem titeket tart barbárnak, hanem őket! És még ezek a lázadozók, az „ellenzékiek” az Aret bolygón! Milyen lehet a többi!

Hej de örültek ennek a véleménynek az egykori barbárok! És többen közülük fennen követelték, hogy ez nem igazság amit a királynő csinál, ne fogadja be ezeket az akasztányokat! Az akasztányok sok millió tlaxánit öltek meg, ráadásul minek éljenek ezek kényelmes körülmények között Csisziföldön, amikor még a legtöbb egykori barbárnak Tlaxánon nincs szabványos csiszí házacska! Mi joga fogad be tömeggyilkos akasztányokat a királynő, hogy ezzel nőjön Tlaxán népessége, amikor közben injekciókkal meddővé teszik az egyszer már szült barbár nőket, hogy csökkenjen Tlaxán túl nagy lélekszáma!

Volt is ebben a véleményben igazság, bár a királynő azt válaszolta vissza, hogy ezek a foglyok nem bűnösök a Tlaxán ellen elkövetett akasztány agresszióban! S azért telepítette le őket Csisziföldön, mert épp nem merte őket a volt barbárok közé rakni, hiszen tudja hogy azok azonnal felkoncolták volna ezeket!

Hogy mennyire igaza volt az akasztányokkal nem lepkéző csiszíknak, amiért barbároknak tartották ezeket, az igen hamar kiderült! Kiderült, mégpedig egy igen érdekes eset kapcsán.

Az eset Tirun sziget Müüü nevű falujában történt, ahol több akasztányt is letelepítettek a csiszí. E falu takiját úgy hívták, hogy Éáea, és ezt azzal kereste fel egy alkalommal az egyik csiszí kislány, hogy az imént járt egy akasztány nő házában, de amint belépett, bűdöset érzett: dohányszagot! Az akasztány nő tehát dohányzott, pedig azt tilos!

Éáea taki meg sem kérdezte, mit keresett a kislány az akasztány nőnél, ez úgysem számított. Bárki csiszí bármikor meglátogathat bárkit. És meg sem dicsérte a kislányt a hírhozásért, mert egészen természetes a csiszí közt, hogy ha valaki törvénysértésre bukkan, akkor azt azonnal jelenti a takinak. A taki elvégre épp azért van, hogy intézkedjék ilyen esetekben! Ez nem árulkodás! Főleg akkor nem az, ha valaki a királynő leghatározottabb rendelkezését szegte meg! Ha *nem* jelenti, az volna nem is árulkodás, de árulás: árulás a királynővel szemben!

Éáea azonnal hívott magával néhány csiszít, ezúttal főleg férfiakat, arra az esetre készülve ha az akasztány nő erőszakkal ellenállna, s máris sietett a nőhöz, akit különben úgy hívtak, hogy Mucsacsui. Belépett hozzá kíséretével együtt, s rögtön fintorogni kezdett.

—Te dohányoztál! - jelentette ki vádlóan, minden köszönés helyett, ujjával Mucsacsui mellére mutatva.

—Nem, nem, dehogyis! - tiltakozott az rémulten. Tudta már eddigre mindegyikük, hogy ha megmenekültek is, de a dohányzásért meghalhatnak, mert Tlaxán, az egy olyan bolygó!

—De igenis dohányoztál, mert érzem a szagát, hiába hazudsz!

—De nem, nem, nem dohányoztam, sőt, én még odahaza sem dohányoztam soha!

—Mégiscsak dohányoztál, nem tudod letagadni, mindenki érzi a szagát!

—De be tudom bizonyítani, hogy nem dohányoztam! Amit ugyanis érzel, az nem olyan szag!

—De igenis az, dohány bűze, tehát...

¹ A lepkézés a pázás választékos kifejezése a csiszí nyelvben, bár a pázás sem számít illetlen szónak.

—De tisztelt taki, én elismerem hogy égettem dohányt, de nem azért, hogy szívjam azt! És nem is csak dohányt égettem, hanem mást is!

—Valóban elég nagy itt a bűz, de miért égetted ha nem azért, hogy szívdd?!

—Tiszteletből!

—Micsoda?! Kinek a tiszteletére, és ugyan kinek kéne efféle tisztelet?!

—Az Ő tiszteletére! - válaszolta kegyeletteljes hangon Mucsacsui, azzal két lépéssel a szoba hátuljához lépett, és egy oda akasztott, elfüggönyözött kép előtt most félrehúzta a függönyt. A képen barátságos, szakállas, bajszos fiatalember arca volt látható.

Ahogy félrehúzta a függönyt, Mucsacsui háromszor mélyen meg is hajolt a kép előtt, és kezével melle előtt bonyolult hadonászásba kezdett, afféle fordított „L” alakokat rajzolt, s mindez arra készítette Éáéát, hogy gyanakodva vonja össze a szemét.

—Te... ugye nem igaz amit gondolok, hogy ez a Szűzapa képe?! És az a hülyeség amit az előbb műveltél a kezeddél, az egy akasztófa levegőbe rajzolgatása?!

—De igen, ez mind így van, én festettem meg a Szűzapa portréját az emlékeim alapján, sok ilyet láttam korábban hiszen tudod, és meglehetősen jól festek! Így aztán elkészítettem e képet, hogy segítsen az elmélyedésben lelkigyakorlataim közepette! És mert nálunk szokásos füstölőket égetni a templomokban vagy a házioltár előtt, amennyire tőlem tellett, igyekeztem füstölőket is gyártani, s abban persze hogy volt dohánylevél is, mert az otthoni füstölőkben is van, meg tettem bele tömjént és egyéb füveket is, bár nem lett olyan jó, mint az otthoni füstölők! De esküszöm hogy nem azért csináltam hogy szívjam a füstjét! Ez mind csak Szűzapa tiszteletére történt!

—De hiszen te azt mondtad hogy te is azért kerültél a Halhatatlanra, a börtönbe, a halálra ítélték közé, mert ellenzéki vagy, és azt is vállaltad, hogy csiszí leszel!

—Vállaltam, de csak jobb híján, mert nem hinném hogy visszavisztek az Aretre! Holott én valóban ellenzékinak tartom magamat, és szeretném folytatni nagy küzdelmemet, melyet a nők felszabadításáért folytattam!

—De hát miről beszélsz te, amikor ugyanolyan elmebajos hülye vagy, mint a többi vallásos akasztány!

—Egyáltalán nem! Én sosem mondtam, hogy vallástalan volnék, sőt, itt előtted be merem vallani, hogy igenis őszintén hiszek Szűzapában, s vallásunknak lényegében minden tanításában! Én ugyanis valóban csak ellenzéki vagyok, és nem istentagadó! Nézzetek csak utána a Halhatatlan memóriabankjaiban, ha nekem nem hisztek, hogy engem soha nem vádoltak istentagadással, csupán felforgató tanok terjesztésével! Óriási pedig a kettő közötti különbség!

—Nem értem, most akkor miként vagy te ellenzéki?!

—Azt a szót hogy „ellenzéki”, csak ti csiszík találtátok ki! Ez a szó azonban semmit nem jelent, mert mindenfélére ezt mondjátok, ami ellentétes a hivatalos areti tanokkal! Holott számtalan módon kerülhet valaki olyan helyzetbe, hogy a hatóságok számára annyira nemkívánatos lesz, hogy halálra ítélik! S ezen okoknak csak egyike az istentagadás, amit ti annyira szeretnétek, pedig biztos vagyok benne, legfeljebb egészen elenyésző számban vannak köztünk, megmentetteitek közt, akik nem hisznek Szűzapában! Én például sosem fogom megtagadni Őt, nem kockáztatom az üdvösségemet, s ilyesmit odahaza sem tettem! Én mindössze azért kerültem a Halhatatlanra, mert a nők felszabadításáért küzdöttem!

—Akkor mi bajod a mi csiszí életünkkel, itt nálunk igazán szabadok a nők!

—Azok. De súlyosan erkölcstelenek! Én csak szabaddá, de nem erkölcstelenné akartam tenni őket! Én, és az a titkos szervezet, aminek tagja voltam! Mert bár mindent elhiszek Szűzapáról amit papjaink tanítanak, de egyházunk rengeteg olyasmit követel a nőktől, s kisebb részt a férfaktól is, amire vonatkozóan egyetlen szó utalást sem lehet találni a Könyvek Könyvében! Ilyen például a nők ruhaviselete! Természetesen én is osztom azt a nézetet, hogy a nők ne öltözzenek lengén, erkölcstelenül, mint például, már bocsáss meg, de te is! - mutatott a tökéletesen átlátszó ruhában levő Éáéára, akinek ily módon igazán mindenét akadálytalanul vehette szemügyre bárki. —Nem akartam tehát egyáltalán még csak hasonlóan sem erkölcstelenné tenni Aret nőit, hogy úgy nézzenek ki mint ti, csiszík, de helyesnek tartottam volna, ha szabad a nőknek olyan ruhákat hordani, amik nem bokáig érnek, hanem magasabbra, akár lábszár-

középig is, viszont semmiképp sem feljebb mint a térdük, mert ismételten hangsúlyozom hogy én tisztességes, szemérmes nőnek tartom magamat, és nem hirdetem soha erkölcstelenséget, ezt csak a bírám állították rólam! Különbén is, mindig mondtam azt is, hogy e lábszárközépig érő ruha csak akkor legyen viselhető, ha alatta a nő fekete harisnyát vagy hosszú szárú zoknit hord, hogy ettől még a csupasz bőre ne illetlenkedjék elő, a férfiak kéjvágyát felkorbácsolandó! Most már tehát láthatod te is, tisztelt Éáea taki, hogy én bár ellenzékieknek mondatok általatok, s valóban az is vagyok, ez azonban egyáltalán nem vonatkozik vallási kérdésekre, s ezekből én büszkén vállalom is, hogy most is ugyanolyan hű báránycsaja vagyok Szűzapának, mint a megkötelezésem pillanatában!

—Te nem báránycsaja vagy, hanem egy barom! Lehet hogy Isten barma, de akkor is barom, s barmok nem valók közénk! Azt hiszem kénytelen vagyok az esetet jelenteni valaki sokkal illetékesebbnek! - mondta a taki, s otthagya Mucsacsuit.

S valóban jelentette is, és így derült ki az, amire a csiszik nem is gondoltak, hogy aki úgy-mond „ellenzéki” az akasztányok közül, az ettől még korántsem biztos hogy vallástalan!

A királynő nem habozott, s átfogó vizsgálatot rendelt el erre vonatkozóan. Minden egyes akasztánynak nyilatkoznia kellett róla, miért lett halálra ítélt, s hogy vallásosnak tartja-e magát.

Kandi aggódott, azt mondta a királynőnek, hogy ezek az akasztányok már tudják hogy a csiszik abszolúte vallástalanok, s esetleg félelemből az is azt mondja hogy vallástalan, aki pedig nagyonis hívő! De Tiorícia megnyugtatta Kandit, hogy bár ez lehetséges, de egyáltalán nem számít, mert az aki félelemből letagadja a hitét, az nem is hisz annyira, hogy javíthatatlannak kelljen tartaniuk, és ez a lényeg! Különbén pedig Kandi aggodalma nem is volt jogos mint kiderült, mert az lehet ugyan hogy némelyik akasztány hazudott, de így is csak az „ellenzékiek”, tehát a foglyok alig egy százaléka vallotta, hogy ő tökéletesen vallástalan! S mondták ezt annak ellenére, hogy eddigre már legalább egy hónapja a csiszik iskolájába jártak, ahol rögvest azzal kezdték e barbárok átnevelését, hogy részletesen megismertették őket az evolúció tanaival! De hiába, ez sem verte ki a fejükből teljesen a vallást, s egyikük még meg is indokolta ezt! Méghozzá e szavakkal:

—Belátom hogy ez nagyon logikus magyarázat a fajok létrejöttére, de egyáltalán nem az élet keletkezésére! Sőt, így még sokkal magasztosabbnak látom Istent, még sokkal hatalmasabbnak és nagyszerűbbnek! Igazán hálás vagyok nektek hogy megismertettetek e csodálatos felfedezéssel, az evolúcióval, mert igazán nagyszerűség van e felfogásban, hogy az Úr a maga végtelen hatalmával először csak egy vagy néhány egészen egyszerű élőlényt teremtett, csak beléjük lehelte bele az Ő Élető Erejét, mert előre tudta hogy ezek majd valami csodálatossá és sokfélékké fejlődnek majd! Elképesztő távlatokat nyit a számomra e megvilágosodás, hogy olyan világot teremtett az Úr, hogy ez lehetséges legyen, mert Ő ilyen bölcs természeti törvényeket alkotott! Mindez azonban azt jelenti, hogy ez nincs ellentétben Isten létezésével, és azt sem hiszem hogy az ember ilyen formán fejlődött ki, mert az evolúció igaz lehet minden növényre és állatra, de az emberre nem, mert az embernek lelke van!

Mindegy volt hogy miért, de a lényeg az volt, hogy az akasztányok 99 százaléka őszintén vallásos, hiába ellenzékiek!

De akkor miért ellenzékiek?!

Megtudták ezt is. Volt ugye Mucsacsui, aki a nők jogaiért küzdött, de az ő esze is csak addig terjedt hogy legfeljebb a térdigérő szoknyát tudta elképzelni, s az alatt sem fedetlen lábakat! Voltak aztán különböző ténylegesen eretnek szekták tagjai, akik bár hívők voltak, de a hivatalos vallás dogmáitól eltértek a tanaik néhány részletkérdésben. Például olyan rendkívül fontos kérdésekben, hogy amikor a Szent Kötelség felvételekor a megkötelezendő gyermek nyakába hurkolja a Szent Kötelet a pap, akkor a kötéltre hány csomót kell kötni! Jelenleg ugyanis az akasztány papok két csomót kötnek rá, egyet Isten, s egyet a Szűzapa nevében. Akadt azonban olyan szekta, akinek tagjai azt mondták, hogy elég egy is, mert a Szűzapa mégsem Isten! Akadt olyan szekta is, aki ellenben három csomót akart, mert kell csomó a Rózsafi nevében is! És akadt olyan szekta, aki egyenesen négy csomót szeretett volna, mert kell az a negyedik csomó is, tudniillik a Rózsafit megszüülő Tündérrózsa nevében! (Az akasztányok különben tiszte-

letből mindig nagy kezdőbetűvel írták a tündérrózsa-szót. Mellesleg az akasztány írás teljesen más volt mint a csiszi írás, mindössze annyi közös volt bennük hogy az akasztányok is balról jobbra, és felülről lefelé írtak).

Volt olyan szekta, ami abszolúte minden kérdésben egyetértett a hivatalos tannal, azt az egyetleneket kivéve, hogy szerinte Jó Zsen-ről nem szabad azt mondani, hogy élete végéig szűz maradt! Mert az lehet hogy nőt sosem érintett, de amikor azon emlékezetes alkalommal rászállt a lepke a hímtagjára, mely lepke így magja kilövellésére készítette (hiszen így esett az a mag a Tündérrózsa, s okozta a Rózsafi megszületését), ekkor úgy kell tekinteni, hogy Jó Zsen elvesztette a szüzességét, mert ez tulajdonképpen nem más, mint közösülés a lepkével!

Sok más szekta is akadt, hasonlóan létfontosságú hitkérdésekben eltérve a hivatalos tanoktól. De volt azért e foglyok között olyan is, aki egyszerűen orvos volt, és jó pénzért vállalt magzatelhajtást is. Ezért is halálbüntetés járt. Az akasztányok ugyanis szigorúan tiltottak minden fogamzásgátlást, de a magzatelhajtást is. Azt mondták, minden léleknek meg kell születni akit Isten életre szánt, mert Isten úgyis gondoskodik róluk! Mondták ezt annak ellenére, hogy bolygójukon minden tele volt nyomornegyedekkel, akiknek lakóiról Isten szemlátomást nem gondoskodott. Mindenesetre a magzatelhajtást is eretnekségnek tartották, nem köztörvényes bűncselekménynek.

Egy másik orvos azért került a Halhatatlanra, mert ő a szülő nőknek fájdalomcsillapító szereket adott. Ez is halálos, főbenjáró bűn volt, bár tökéletesen veszélytelen, közismert, jól kipróbált szereket használt, nem valami önmaga által kitalált gyanús kotyvalékot. E szereket használták is az akasztányok minden más esetben, műtéteknél például. De szülésnél tiltották a használatukat, mert a Könyvek Könyvében szerepelt Istennek az a nőkre vonatkozó rendelkezése, hogy „Fájdalommal szüld magzataidat!”. Márpedig hogy is követhetnének el olyasmit, ami Isten akaratával ellentétes?! Isten ezt mondta, tehát a nők szüljenek csak fájdalommal! Az orvos e tétivel tehát egyenesen Isten ellen szegült, ezért akarták kivégezni. Ez az orvos különben nem is volt véletlen hogy ezt megtette, azt állította, hogy régebben ugyan vallásos volt, de amikor tudomást szerzett a tutuk létéről, s arról, hogy e faj sokkal fejlettebb mint Szűzapa gyermekei, s nem képesek legyőzni a Halhatatlanok sem a tutukat, ezután megrendült a hite, kigyógyult a vallásból! Eddig ugyanis, amíg az ő népét tarthatta a Galaktika legfejlettebb népének, addig elhitte hogy ők Isten kiválasztott népe, miért is kételkedett volna benne?! Amikor azonban a sok titkolódzás ellenére is kiderült a tutuk léte, azóta úgy gondolkodott, hogy ha a tutuknak lehet ennyire kényeskedőnek lenni (mert azok aztán biztos hogy nem szülnek fájdalommal!), akkor miért kéne hogy az ő nőknek fájjon a szülés?!

És ez az orvos kivételesen nem is dohányzott. Neki könnyű volt igazi csiszívé lennie, de per sze ő a ritka kivételek közé tartozott.

A legtöbben azonban a szekták tagjai után azok voltak a foglyok között, akik egészen egyszerűen azt akarták, hogy a városok, úrvárosok, s egyéb közigazgatási egységek vezetői ne kizárólag a papok közül kerüljenek ki! Ők is vallásosak voltak, sőt, még csak nem is szektatagok, nem volt bajuk még a nők szoknyaméretével vagy bármi más szokással sem, mindössze politikai hatalmat szerettek volna a polgárságnak szerezni. Ezeknek, amikor etuik meg olvasmányaik alapján legalább vázlatosan megismerkedtek Tlaxán egykori barbárainak államformáival, melyek épp miattuk, akasztányok miatt szűntek meg nemrég, ezeknek tehát nagyon megtetszett a demokrácia nevű társadalmi rendszer, s élénk érdeklődéssel tanulmányozták a különböző választási formákat, a parlamentek működését, a jelölést, delegálást, választást, s más egyéb demokratikus intézményeket. És amikor épp nem kellett a csiszík iskoláiban ülniük, olyankor szinte másból sem állt a szórakozásuk, mint hogy azon vitatkoztak egymás közt, hogy mennyire jó lenne valami effélét bevezetni a bolygójukon, s hogy ha lehetséges volna ezt bevezetni, akkor konkrétan melyik formát is kéne bevezetni a sok közül, melyik lenne a legjobb, vagy melyikek valamiféle keveréke, tehát bár még a visszatérésre sem volt lehetőségük, de már a részletkérdéseken vitatkoztak, nem kisebb hévvel, mint a szektatagok a csomók számán.

—Elképesztő, hogy épp Csisziföld kedveltesse meg ezekkel a barbár szokásokat! - mondta a királynő, amikor ezt megtudta. —Bár - tette hozzá tűnődve - el kell ismernem, ezeknél akkora

a barbárság, hogy számukra ez valóban jelentős haladás lenne! Az biztos, hogy a csiszi életformára tökéletesen alkalmatlanok!

Voltak néhányan olyanok is, akik egy „Normális Kutatásokat Akarunk!” - nevű csoport tagjai voltak. Ezek nem voltak szektatagok, s még politikai hatalmat sem akartak. Azt csupán, hogy a papok, hatalmukkal visszaélve, ne szerezzenek maguknak különböző tudományos címeket és fokozatokat, mindenféle értelmetlen látszatkutatásokért!

Hogy mikre gondolnak, arról az egyik e csoportba tartozó férfi részletesen be is számolt az etujának, aki ezt az érdekes hírt közölte Kandival is.

—Az egyik pap például azért kapott professzori címet, mert a legújabb nagyteljesítményű elektronmikroszkóppal a Tündérrózsa pollenjét vizsgálgatta, s arról írt tanulmányt, hogy ha ebből bizonyos mennyiségeket desztillált vízbe kever, akkor ez mennyiben befolyásolja a víz fénytörési mutatóját! Egy másik pedig egy rendkívül drága laboratóriumban éveken át egy bizonyos teljesen jelentéktelen trópusi atkafajt tanulmányozott, kizárólag azért, hogy utána tanulmányt írjon arról, hogy miként befolyásolja ezek kitinszőrzetének a növekedését, ha a gazdaállatuk táplálékába húslisztet kevernek! Egy harmadik pap azt vizsgálta, miként változik a nyúl szívritmusa, ha a nyaki verőerén át a véráramába különböző hajszinű férfiak spermáit juttatják! És még rengeteg efféle tudnék felsorolni!

Persze ez is a papság elleni támadásnak volt minősíthető, ezért őt is halálra ítélték. A férfi különben meg is kérdezte etuja útján Tioriciát, hogy itt a csiszik közt nem fordulnak-e elő értelmetlen kutatások, különösen, mert azt már hallotta, hogy a csiszik közt rendkívüli jelentősége van az akadémikusi cím megszerzésének.

Tioricia nem kellett hogy foglalkozzék e kérdéssel, válaszolt a férfinak Kandi is. Méghozzá így: —Egy időben felmerült ez a probléma nálunk is, bár talán nem ennyire komoly formában, mint nálatok. És persze ezek végzői azzal védekeztek, hogy nem lehet előre megmondani, melyik kutatás értékes és melyik nem, sőt, mindegyik egyformán értékes, ők alapkutatásokat végeznek, nem az ő dolguk hogy ezeknek felhasználási lehetőséget is biztosítsanak!

De az akkori királynő igen ügyesen oldotta meg a kérdést. Máig is az ő módszerét alkalmazzuk.¹ Megoldotta a kérdést, méghozzá úgy, hogy létrehozott egy Tudományirányítási Tanácsot, aminek kizárólag csak akadémikusok lehetnek a tagjai, s hozzá olyanok, akik már arany-szobrot is kaptak! De ezek sem csak holmi ködös „intuícióra” hagyatkozva mondhatnak véleményt a kutatásokról, sőt, egész tudományterületekről, hanem egy a királynő által felállított mérce szerint! Ezen minden kutatási téma egy pontszámot kapott, mely megmutatta hogy mennyire értékes. E pontszám több részpontszám összegéből tevődik össze. A részpontszámokat a következő szempontok szerint adják:

1., Gyakorlati haszon. Itt a kutatási témának a mindennapi életre gyakorolt hasznát pontozzák, a lehetséges maximális pontszám 40. Ez a legfontosabb részszerzőpont. Nyilvánvaló, hogy ezen szempont szerint nem sok pontot kaphat például egy matematikai jellegű kutatás, de a csillagászat legtöbb területe sem, a nyelvészeti témák sem, ellenben igen magas pontszámot kap szinte minden emberbiológiai, főleg orvosi kutatás, de a környezetkímélő gyártási technológiák kifejlesztése is. Ide tartoznak a hadi jellegű találmányok is, mert önmagunk megvédelmezése egyértelműen nagy gyakorlati jelentőségű!

2., Mennyire segíti a kutatás saját tudományágának fejlődését? Mert például a matematikánál maradván, sok-sok megoldatlan kérdése van, de maguk a matematikusok is elismerik, hogy egyáltalán nem mindegyik kérdés egyformán fontos! Az a fontos, aminek megválaszolása sok más kérdés megoldása elé tár kaput. Vagy a biológiánál maradván: nyilvánvaló, hogy például az ember géntérképének az elkészítése jóval fontosabb a számunkra, mint egy ostoros egysejtű géntérképének az elkészítése! Itt a maximális pontszám 20.

3., Mennyire segíti a kutatás más tudományágak fejlődését? Itt például több pontszámot kap az a matematikai kutatás, ami mondjuk az atomfizikusok számításait könnyíti meg, mint az,

¹ A most következőhöz némileg hasonló módszert javasolt Farkas Henrik is, *Fantasztikus természetről* című könyvében (megjelent a Kossuth kiadónál 1983-ban). Úgy vélem azonban hogy az általam leírt módszer s az övé között alapvető a különbség, mert én az egyes szempontokat súlyozottan veszem figyelembe, több szempont szerint is értékelek mint ő, ráadásul Farkas Henrik maga írta le módszere végére, hogy nem kell túl komolyan venni! Én úgy vélem, ajánlatos lenne nagyonis véresen komolyan venni!

amit úgy tűnik hogy egyelőre semmilyen tudomány nem képes hasznosítani. Itt is 20 a maximális pontszám. Egy régen ismert műanyagfajta hatékonyabb előállítási módja viszont bár sok pontszámot kaphat az első szempont szerint, de a második és harmadik szempont szerint valószínűleg nem sokat.

4., Mennyire fontos a kutatási téma a világról alkotott általános képünk pontosításához? Itt például magas pontszámot kaphatnak bizonyos csillagászati kutatások, de akár a geológia elvontabb témakörei is, sőt, a pszichológia, a nyelvészet, de az őslénytan is. A maximális pontszám itt 30.

5., Az adott kutatás nehézségi foka. Mi csiszik úgy véljük, hogy néha minden különösebb haszon nélkül is érdemes lehet megválaszolni egy kérdést, pusztán afféle tudományos virtusból, egyszerűen azért, mert az nehéz! Mindazonáltal nyilvánvaló, hogy ez nem lehet döntő szempont, ezért a maximális pontszám itt csak 10.

6., Egyéb okok. Itt bármiért amit a Tanács érdemesnek tart, lehet pontokat szereznie a témának, maximum tizet.

7., Elrendelte-e valaha egy királynő a feladat megválaszolását? Itt igen egyszerű a döntés, mert ha igen, akkor az 100 pontot ér, ha nem, akkor itt a feladat 0 pontot kap.

8., Kandi véleménye. A maximális pontszám 50. Elvégre egy „mesterséges intelligencia” szempontjait is előnyös figyelembe venni!

E szempontok alapján a maximális pontszám 280, illetve, ha nem királynő által elrendelt a feladat, akkor 180.

Na már most, e lista úgy működik, hogy senki nem végezhet főoglalkozásként semmilyen kutatást, ha azt előbb nem véleményeztette a Tudományirányítási Tanáccsal, s az nem adott neki a témára összesen legalább 50 pontot. Kivéve ha már akadémikus az illető, mert azok bármivel foglalkozhatnak főállásban, hiszen azt is megtehetik hogy semmit sem csinálnak! Viszont hobbiként bárki foglalkozhat bármivel, szabadidejében, akkor is ha a témát nem hagyatja jóvá! De nagyon ritka hogy valaki ne véleményeztesse a témáját, a Tanács gyorsan szokott dönteni, és mindenki kíváncsi, mennyire tartják fontosnak a munkáját.

Ellenben ha valaki akadémikusi címre pályázik, annak okvetlenül véleményeztetnie kell a témát, legkésőbb utólag, a felfedezés megszületése után, s ennek az az oka, hogy akadémikusi címet kizárólag az nyerhet, akinek legalább 70 pontot ér a megoldott témája! Az aranyuszor megszerzéséhez pedig vagy az kell hogy az első téma amit megold rögvest 100 pontos legyen, vagy hogy már akadémikus legyen, s e második témája is elérje a legalább 70 pontos értéket!

És ez, hogy így értelmetlenségekre senki nem pazarolta a csiszik közt az idejét, nagyban hozzájárult hogy Csisziföld olyan félelmetesen hatékony volt a barbárokhoz képest, annak idején, amikor voltak még barbárok...

Szóval így ment ez a csiszíknél, és ez nagyon tetszett az akasztány férfinak. Ez valóban kiszűrné a papok értelmetlen kutatásait! A legtöbb egyszerűen 0 pontot érne el!

Rögvest át is dolgozta az egész rendszert az ő bolygójuk viszonyaira, mert ott ugye nem volt sem Kandi, sem királynő, de hát a bevezettetésére semmi reménye nem lehetett... Ez a férfi különben szintén a nem vallásosak ritka kivételei közé tartozott, de neki sem tetszett minden Csisziföldön, mert például ő is szeretett volna dohányozni! De ő hajlandó volt ha nem is mezetenül járni, de legalább rövidnadrágot hordani; ki is váltotta vele akasztány társai megbotránkozó pillantásait! Azt ugyanis látták rajta hogy nem csiszí, mert neki kék volt a haja!

De hát ő tényleg kivétel volt. A többiek azonban annyira reménytelenek voltak, hogy Kandi kénytelen volt azt jelenteni Tioriciának: az akasztányok Csisziföld eddigi legproblémásabb befogadottjai, s alig is reméli hogy akár hosszú évtizedek alatt is elfogadható szintűre civilizálódik a többségük!

A királynőnek azonban mégsem ezek az akasztányok voltak a legnagyobb gondja, hanem érdekes módon a saját tlaxáni barbárai! E problémát pedig az váltotta ki belőlük, hogy a csiszik legyőzték a második akasztány úrvárost is, a Halhatatlant!

Érdekes pedig ez: miért baj a győzelem?! Akkor lett volna baj, ha nem győznek! Ha Sárkány nem győz!

No igen... az valóban baj lett volna. Így hogy győztek, nem volt akkora a baj, de azért volt baj mégis! És ki hinné, de az volt a baj, hogy a barbárok annyira igazi csiszik akartak lenni!

Márpedig egy igazi csizí nem hazudik. Egészen pontosan: csak akkor hazudik, ha az adott helyzetben az erőszak alkalmazását is megengedhetőnek tartaná, de inkább még akkor sem!

És most a barbároknak nem tetszett, hogy lényegében mindkét úrvárost, a Végítéletet is, és a Halhatatlant is, egy-egy hazugság árán győzhették le! Mert ugye az elsőnél maga a királynő hazudott, a másodiknál pedig Sárkány, aki Tözsöndölíbőnek adta ki magát!

Kandi e morgolódókat megkérdezte az etuik által, hogy mi a baj! Úgy érzik talán, nem volt erkölcsös hazudni az akasztány ellenségnek?!

—Nem erről van szó! - válaszolták a barbárok. —De hát az a helyzet, hogy egy régi bölcs közmondás szerint a hazugság, az a gyöngék végső menedéke! Az egészen természetes, hogy ha nincs más megoldás, akkor hazudunk önmagunk védelme érdekében, de mennyivel jobban érezném magamat, ha nem kéne hazudni ezeknek a piszok akasztányoknak, olyasmit, hogy a királynő megtért, vagy hogy Sárkány, az tulajdonképpen Tözsöndölíbő, hanem egyszerűen azt lehetne mondani nekik, hogy ide ne toljátok az ocsmány pofátokat, bújjatok a Szűzapátok seggébe, mert ha idejöttök, akkor lesz nemulass, haddelhadd, és ripityára löjünk a pöcsötöket! Ha igazán erősek lennének, ezt megtehetnék! Amikor még barbárok voltunk, Csisziföld nagyjából így is viselkedett velünk szemben, a barbár országokkal szemben, mert megtehetette, mert hozzánk viszonyítva akkor valóban erős volt! Most nem az, most félni kell az akasztányoktól, én pedig szeretnék az igazán erősek közé tartozni! Csisziföld ránk parancsolt hogy legyünk mi is csiszik, s ha már ezt tette, akkor tessék és legyen méltó a hírnevéhez, legyen igazán erős, mert utálunk félni! Mert mi történt volna, ha a Halhatatlanok nem hiszik el, hogy Sárkány, az Tözsöndölíbő?! Jó, jó, hallottuk hogy arra az esetre volt ilyen meg olyan terv, de azok nem biztos hogy beváltak volna! És most mi lesz hogy a Halhatatlanokat legyőztük, egy-két évig nyugalom, aztán lehet hogy kétszáz vagy kétezer úrvárossal jönnek az akasztányok, mi lesz akkor?! Azok mindegyikébe már nem mehet be Sárkány egyszerre!

Természetesen nem minden barbár mondta ugyanezt a szöveget szó szerint, nem is mindegyik mondta el ezen érvek mindegyikét, de a lényeget így kivonatolta a véleményükből Kandi, s így terjesztette ezt Tiorícia királynő elé. S a királynő ezen elgondolkozott, majd egy nap élő közvetítésben mondott beszédet a bolygó minden lakójának. Ez pedig így hangzott:

—Jól figyeljen a szavaimra mindenki, mert azt akarom bejelenteni, hogy azon ritka alkalmak egyike következett el ismét, amikor népszavazás történik Csisziföld, azaz most már egész Tla-xán népe történelmében!

Nem volt sok népszavazás eddig Csisziföldön, ami pedig az egykori barbárokat illeti, most fordul elő először a történelem folyamán, hogy beleszólhatnak valamibe népszavazás útján, ami a született csiszik sorsát is érinti! Illik azonban hogy ezúttal őket is megkérdezzük, mert amiről szó lesz, az nemcsak a született csisziket érinti de őket is, meg azért is, mert ha egyszer eldöntöttük hogy már őket is csisziknek tartjuk, akkor viselkedjünk is úgy velük, amikor csak erre lehetőségünk van! S erre igenis lehetőségünk van, mert a népszavazás lebonyolítása nagyon egyszerű lesz: én most elmondom hogy miről kell szavazni, aztán hagyok egy hónapot rá hogy vitatkozzék és gondolkozzék mindenki, majd mindenki megmondja a maga etujának a döntését, s ezeket Kandi összesíti!

Egyetlen kicsike csoport nem szavazhat csak az ügyben, és ezek a valahai akasztányok, kivéve kettőjüket, Dolgart és Jargát. Ők szavazhatnak, mert ők önként és nagy veszélyt vállalva léptek közénk, csiszik közé, teljesen méltánytalan volna hát ha diszkriminálnánk őket. De már a Végítéletről befogadott másik két akasztány, Szűzsendőn és Hárצלáj sem szavazhat, mert bár befogadásuk óta semmi baj sem volt velük, de nem önként lettek csiszivé! S természetesen szó sem lehet róla, hogy a Halhatatlan akasztány foglyai közül bárki is szavazzon. Ugyanis épp az akasztányokról lesz szó!

Pontosabban, az akasztányok anyabolygójáról, az Aretről!

Azt a tájékoztatást kaptam ugyanis, hogy sokan aggódnak, mi lesz most a Halhatatlan elfoglalása után, mert legközelebb már biztos nem egyetlen úrvárossal jönnek az akasztányok! És még az sem tetszik sokaknak, hogy az első két akasztány úrvárost hazugság segítségével győztük le. Ezúton szeretnék megnyugtatni mindenkit, hogy úrfegyverrendszerünk hihetetlen tempóban épül, s valószínűleg le tudtuk volna győzni a Halhatatlant hazugság nélkül is, de így biztonságosabbnak tartottam az akciót, és hasznosabbnak is, mert az egész úrvárost megszerztük épségben! Mire újabb akasztány úrvárosok megjelenésére számíthatunk, addigra még sokkal erősebbek leszünk.

Ennek ellenére megértem, higgyétek el tökéletesen megértem az érzéseiteket! Valóban, a legteljesebb mértékben igaza van azoknak akik azt mondják, hogy akkor erős valaki, ha ellenségeivel szemben semmiféle hazugságra vagy titkolódzásra nincs szüksége, és az is igaz, hogy a hazugság alapvetően teljesen idegen a csiszi erkölctől! Igazság szerint nagyon örvendek annak, hogy megtudtam, mily rengetegsok egykori barbár érzi kényelmetlenül emiatt magát, holott nem is ő hazudott, s holott e hazugság is az egész népünk érdekében, s az ellenség felé történt! Ez híven bizonyítja a szememben, hogy mennyire nemcsak igyekeznek csiszívé lenni, de mennyire azok is már „lélekben”, ahogy ők mondanák, bár én szívesebben mondom úgy, hogy „szellemileg”, sőt, még inkább úgy, hogy „érzelmileg”.

Örömmel közölhetem, hogy ami az akasztányoknak mondott hazugságok korszakát illeti, annak egyszer s mindenkorra vége! Vége, mert teljesen valószínűtlen, hogy ha újra idejönnek az akasztányok, akkor megint csupán egyetlen úrvárossal jöjjenek, de vége lehet amiatt is, mert közlöm minden csiszíval – s ezalatt hogy „csiszi”, nem csupán született csiszíket értek már! – közlöm tehát, hogy igenis mi vagyunk az erősebbek! Sokszorta erősebbek vagyunk az akasztányoknál!

Ami ugyanis az akasztányokkal folytatott háborút illeti, ott három lehetőség szerint dönthetünk, s épp erről folyik majd a népszavazás, hogy melyik mellett döntsünk! Mert bármelyik mellett is kötelezzük el magunkat, az kizárja a másik kettőt! Tehát nagyon figyeljen mindenki, mit mondok most, mert most jön a lényeg, amiről szavazni kell, bár e beszédemet archiválja Kandi, tehát aki akarja, az etujától kérheti hogy újra hallgathassa!

Na tehát, az első lehetőség, hogy semmit nem teszünk, és várjuk hogy jöjjenek az akasztányok, amikor nekik tetszik. Persze amikor ideérnek, akkor felvesszük velük a harcot. Valószínűleg győzni fogunk, bár elképzelhető, hogy lesz némi veszteségünk. De semmiképp sem akkora, mint nekik! Ezt fogom a következőkben röviden „várakozási stratégiának” nevezni.

A második módszer az, hogy elküldöm az akasztányok bolygójához Sárkányt, esetleg néhány másik Sárkánnyal együtt, Sárkány, vagy a Sárkányok belerepülnek a bolygó légkörébe, s ott kiszóratik néhány fiola vírus és baktérium, ami néhány nap után elpusztítja a bolygó teljes emberi lakosságát, sőt, nagy valószínűséggel ez már néhány óra alatt megtörténik! Az idő itt csak arra kell, hogy a betegségokozók eljussanak minden ott lakó akasztányhoz, mert amint megfertőződtek, már néhány másodperc alatt végük lesz! Részünkre ez semmiféle veszélyt nem jelent, ami a vírusokat illeti, mert minden született csiszi néhány hónapos korától be van oltva minden biológiai fegyverünk ellen, de a támadásunk előtt ezt természetesen megteszük Tlaxán minden más lakosával is, tehát akkor sem lehet baj, ha a visszatérő Sárkány testén netán megtapadna néhány kórokozó, habár természetesen sterilizáljuk is visszatérte után! Ezt a továbbiakban „halálos stratégiának” nevezem majd.

A harmadik módszer az, hogy szintén odaküldöm Sárkányt, esetleges más segítőegységekkel, de nem azért, hogy megfertőzze a bolygót, hanem azért, hogy alapos leckét adjon nekik, milyen az, amikor valaki kötekedik a csiszík népével! Ők ugye elpusztították jelképünket, Zsixit, a ní-kai királynői palotát, és rengeteg barbár várost. Elnézést kérek az egykori barbároktól hogy így beszélek, de hát azok akkor valóban barbár városok voltak még! Viszont ha százszor barbárok is, de bizonyos értelemben akkor is a csiszík városai, mert mi is réges-rég képesek lettünk volna elpusztítani ezeket a barbár városokat, sőt, az említett biológiai fegyverekkel akár a teljes tlaxáni barbár lakosságot is, de mégsem tettük! Ha pedig mi született csiszík nem tettük ezt, mert úgy ítéltük meg hogy ez valamiért nem áll érdekünkben vagy erre nincs kedvünk, akkor nem volt joga ezt megtenni az akasztányoknak sem, mert a Tlaxánon élő barbárok a *mi*

barbáraink voltak, és nem az övéké! E harmadik stratégiában, amit „bosszúállónak” fogok nevezni ezek után, hasonló leckét adunk az akasztányoknak, mint amit ők adtak nekünk, persze némileg kulturáltabban. Sárkány dolga leginkább az lesz, hogy elfogja és élve elhozza nekünk Aretről a Legszentebb Papát, hiszen ő az egész akasztány vallás jelképe, s ő a leginkább felelős az itt történt pusztításokért! Itt aztán majd eldöntjük hogy mi legyen a Legszentebb Papa sorsa. Bírósági tárgyalást felesleges lesz tartani fölötte, mert úgyis tudjuk hogy mi a bűne, egyedül az ítéletről lehet vitatkozni, ami nem is kétséges hogy halál lesz, de a halálbüntetés mikéntjéről folyhatnak viták. Valószínűleg e kérdést is népszavazásra bocsátom majd annak idején.

Továbbá, megtudtuk az akasztány foglyoktól, hogy a Legszentebb Papa egy szép félszigeten lakik, hivalkodó paloták és más szépségek közepette! Ezt a félszigetet Sárkánynak egészen egyszerűen bele kell robbantania a tengerbe, hogy elpusztuljon, miként ők Zsixit elpusztították. Ha nem sikerül elfognia élve a Legszentebb Papát, akkor természetesen meg kell ölnie. Ezenkívül meg kell semmisítenie lehetőség szerint minden fegyvert a bolygón! Mindent persze nem fog tudni, de az úrból jövő támadások elleni védelmi fegyverrendszereket valószínűleg, s az Aret körül keringő űrállomásokat is!

Ezt azért fogja tudni megtenni, mert amikor a bolygóhoz ér, szintén szór ki vírusokat, de nem halálosakat, csak olyanokat, amelyek három napra mély, kómaszerű álmot okoznak a fertőzötteknek. Ez mellékhatások nélkül elmúlik róluk, legfeljebb néhány kis csecsemő halhat bele, tudniillik a kiszáradásba, de hát ilyen egy háború, és ők sokkal több halált okoztak nekünk! E három nap alatt Sárkány lényegében szabadon tevékenykedhet a bolygón, senki nem akadályozhatja meg ebben, legfeljebb néhány ellensége lesz, ha időben észbekapva néhány katona bezárkózik valami légmentesen zárt bunkerba. De hiába, mert ha azt akár a három nap után is kinyitják, ugyanúgy elalszanak mint korábban a többiek, akik ugyanis nem a vírusok elpusztulása miatt élednek fel három nap után, hanem mert a szervezetük immunizálódik! Aki bezárkózik, annál ez ugyebár nem történik meg.

Terveim szerint Sárkány először a bolygó nem minden nagyerejű fegyverét semmisítené meg, hanem átprogramozná azokat úgy, hogy megsemmisítsék az Aret körül keringő akasztány űrvárosokat. Elfoglalná Aret rádió- és televízióadóit is, ezek a háromnapos alvás után olyan műsorokat adnának le, legalábbis amíg az akasztányok vissza nem foglalják azokat, melyekben mi csiszik őszintén elmondjuk hogy ez volt a mi bosszúnk, mert belénk kötöttek! Különben Sárkány még több más vírust is vinne magával, amiket ha helyesnek tartja, bármikor elengedhet, ezek sem halálosak, de vannak köztük olyanok, melyektől az azt megkapó a legváratlanabb pillanatokban belepiszkít az alsóneműibe, egyetlen pillanat alatt, s ez megtörténik vele naponta hatszor is, egy héten keresztül, van olyan, ami miatt szinte állandóan sír, van, ami miatt szinte ömlik belőle a takony, de eldugul a füle is, tehát átmenetileg megsüketül, olyan is van, ami miatt annyira bereked, hogy egy darabig egyáltalán nem tud beszélni, de olyan is, ami miatt az emberre félóránként nagyjából öt perc időtartamra élesztveszejtő viszketés tör rá!

Sárkány nemcsak a fegyvereket semmisítené meg, de minden útjába eső templomot vagy más vallási rendeltetésű épületet is. A bolygó összes eféléjét persze nem fogja tudni megsemmisíteni, de sokat, hogy lássák, mi vagyunk az erősebbek!

Ha emellett dönt Tlaxán lakossága, akkor a Halhatatlan akasztány foglyai közül azokat, akik akarják, visszavisszük Aretre. Azt persze nem tudom garantálni hogy ott életben maradnak, de azt igen, hogy oda még élve eljutnak, és míg mindenki alszik, könnyen juthatnak ottani fegyverekhez. Őket természetesen minden vírus ellen beoltjuk még itt Tlaxánon, amiket Sárkány visz magával! Rájuk ezek tehát nem hatnak majd, és míg a többiek alszanak, meg később, amíg különböző járványok jórészt harcképtelenné teszik a bolygó lakosságát, azalatt ők nyugodtan tevékenykedhetnek, hiszen egyértelmű hogy egy általános és nagy felkelés számára ennél jobb alkalom nem is lesz soha! Ehhez persze az kell, hogy alapvető nézetkülönbségeik ellenére is megegyezzenek valami közös cselekvési tervben, addig legalábbis, míg Aret jelenlegi uralkodóosztályának hatalmát megtörik. Gondolom, ez a megegyezés még itt Tlaxánon megtörténik különböző csoportjaik között, s végeredményben valami parlamentszerűséget alkotnak majd.

Hogy miként lesz, azt nem ők döntenek majd el, hanem mi, csiszíjuk. Dönteni kell, hogy melyik stratégiát alkalmazzuk a három közül: a várakozást, a halálosat, vagy a bosszúállót!

Mert mindegyiknek vannak előnyei is és hátrányai is, és én egyiket sem hallgatom el, most rögtön megmondom nektek, s remélem nem felejték ki semmit!

A várakozási stratégia legnagyobb előnye, hogy időt nyerünk, mert amíg nem jönnek hozzánk az akasztányok, addig fejlődik fegyverzetrendszerünk, az biztos hogy sokkal jobban fejlődik mint az övék! Továbbá, ők nem tudnak többet rólunk mint a Végítélet ideküldésekor, de mi egyre többet tudunk róluk és gépeikről! Amíg nem kapnak hírt a Halhatatlanról, addig egyre nyugtalanabbak lesznek!

Nagyjából azt hiszem ezek az előnyök. A hátrányok: mi is nyugtalanabbak leszünk, ahogy múlik az idő, mert nem tudjuk mekkora erővel fognak támadni, s mikor, aztán a harc a mi bolygórendszerünkben játszódik, ami növeli a kockázatunkat, a veszteségeink lehetőségeit, és végül általános érvként elmondható, hogy nem jó az, ha a kezdeményezést az ellenségre hagyja a hadviselő fél, mert általában mindig a támadó van előnyben! Megemlíthetem azt is, hogy mint meggyőződtem róla, lélektanilag sem jó ha mindig csak védekezünk, mert ezt sokunk gyengeségünk jelének tekinti!

A halálos stratégia előnye, hogy a magunk számára bebizonyítjuk, hogy igenis mi vagyunk az erősebbek, még hozzá jóval erősebbek! Egy csapásra végzünk csaknem valamennyi ellenséggel. A kockázatunk annyira elenyésző, hogy olyan tulajdonképpen nincs is. A kezdeményezés, a támadás a mienk, a harc tőlünk távol folyik.

A hátrányok a következők: Először is, Aret lakossága most mintegy négymilliárd fő, s azért gondolatok bele, hogy ezeknek döntő többsége ártatlan a minket ért támadásban, mert még csak nem is tud rólunk, de aki tudott is rólunk, azok nagy része sem volt olyan helyzetben, hogy befolyásolhatta volna a Legszentebb Papát a döntésében! És négyezermillió ártatlan ember kivégzését nem lehet elintézni egy kézlegyintéssel! Ne legyen kétségek benne ó népem, hogy elrendelem ezt ha így dönt a többség, de tudja mindenki azt, hogy aki erre szavaz, az maga is részese lesz ennek a döntésnek, ha úgy tetszik hát vétkes lesz benne, amennyiben ez véteknek tekinthető! Persze aki erre szavaz, az biztos nem tartja ezt véteknek. Mindazonáltal, efféle tettel kissé mi magunk is olyasfélvé válnánk mint az akasztányok, nem gondoljátok?!

Hátrány az is, hogy csak a bolygó lakosságát irhatnánk ki, a körülötte keringő űrvárosokét nem. Igaz, miután odalent mindenki meghalt, Sárkány átveheti a fegyverek fölötti ellenőrzést, de némely űrvárosok akkor is elmenekülhetnek. És van az akasztányoknak sok más bolygója is, amiket nem irtottunk így ki. Lehet hogy azok összefognak, és még sokkal nagyobb bosszúhadjáratot kezdeményeznek ellenünk! Vagy irtsuk ki azokat is, pedig azok még ártatlanabbak mint Aret lakossága?! Mit gondoltok erről?!

Gondolatok arra is, hogy a tutuk, akik kétségkívül messze sokkal fejlettebbek mint mi vagyunk, rég kiirhatták volna maguk is az akasztányokat, de nem tették. Biztos nem tartották ezt helyesnek. Hátha igazuk van?!

Mondhatok mást is. Amikor még voltak e bolygón külön csiszíjuk és külön barbárok, mi csiszíjuk sem irtottuk ki a barbárainkat, ugyanis nem féltünk annyira tőlük, hogy ezt megtegyük! Tehát, kicsit úgy érzem, hogy aki az akasztányok teljes kiirtására szavaz, vagyis a halálos stratégiára, az ezzel azt bizonyítja önmaga és mások előtt, hogy iszonyúan fél az akasztányoktól. Ezzel elismeri hogy ő ugyan erős, mert meg tudja ölni őket, de ugyanakkor valamiképpen mégis gyenge! Kérem minden hallgatómat hogy ne higgye azt hogy erre vagy arra szeretnék biztatni bárkit is, hogy így döntsön vagy úgy döntsön, ez nem holmi barbár választási hadjárat a részemről, egészen egyszerűen csak minden stratégiánál elmondom az összes bennem felmerülő érvet és ellenérvet! Márpedig a lélektani érvek is érvek, érvek az erkölcsi megfontolások is! Semmiféleképpen nincs szándékomban bárkit is befolyásolni valamelyik stratégia mellett, vagy ellen, ugyanis ha akarnám, könnyedén megtehetném hogy elrendelem akármelyiket is, és senkinek eszébe nem jutott volna tiltakozni a döntésem ellen! Ha így vagy úgy akartam volna dönteni, nem bocsátom a kérdést önként népszavazásra!

Ami még a halálos stratégiát illeti, legfontosabb ellenérvnek azt tartom, hogy nem az az igazi győztes, aki megöli az ellenségét, hiszen egy tetem felett nem lehet diadalt aratni! Az az igazi

győztes, aki megfélemlíti az ellenségét, ha úgy tetszik akár meg is alázza! Szerintem úgy érezhetjük igazán erőseknek magunkat, ha nem félünk annyira az akasztányoktól, hogy megöljük Aret minden lakóját, hanem merjük őket életben hagyni! Azt hiszem a többi bolygón és az űrvárosokban élők is akkor rémülnének meg jobban, főleg, mert az őket sújtó nem halálos járványokkal egyidőben Sárkány közli velük, hogy küldhettünk volna halálos vírusokat is, csak mi olyan jók vagyunk, hogy azt nem tettük! Most még. De ha tovább piszkálnak bennünket...

S ezzel elérkeztünk a bosszúálló stratégia előnyeire és hátrányaihoz is. Itt előny például az, hogy ha megöljük őket, már később nem állhatnánk bosszút rajtuk, ellenben ha a bosszúálló stratégiát követjük, s látjuk nem tanultak a leckéből, akkor később még mindig megölhetjük őket! Szerencsére ugyanis a birtokunkban van a nagyon pontos és megbízható tutu hipermotor, hamarosan hatékony erőter is védi majd üreszközeinket, tehát igazán nem hiszem hogy a közeljövőben képesek lennének az akasztányok olyan bolygóvédelmi rendszert kiépíteni, ami megakadályozhatná, hogy nekünk ha úgy tetszik, megajándékozzuk őket egypár vírusküldménnyel!

Hátrány az, hogy nem tagadható, Sárkány barátunk ezen stratégia alkalmazásakor lesz kitéve a legnagyobb veszélynek. Hátrány az is, hogy így az életben maradt akasztányok esetleg kedvet kapnak maguk is biológiai fegyverek fejlesztésére. Mindazonáltal ezzel kapcsolatban megjegyzem, hogy a legjobb biológiai fegyver sem ér semmit ha nincs célbajuttatva, s én magam vagyok a biztosíték rá, hogy Tlaxán egész bolygórendszerét úgy telis-teli telepítem a következő évtizedekben megfigyelőegységekkel és űrvédelmi fegyverekkel, hogy semmi küldemény nem bukkanhat itt fel a hipertérből észrevétlenül! És nekünk akkora az előnyünk az élettudományokban, hogy az akasztányok minden erőfeszítésükkel sem tudnak bennünket utolérni néhány évszázadnál hamarabb, szerintem még akkor sem. Eddig ugyanis nemcsak nem foglalkoztak genetikával, de ez szigorúan tiltott náluk, mondván hogy az életteremtés Isten kizárólagos joga, s az ember nem való hogy beleavatkozzék Isten dolgaiba! Tehát ez nem hiszem hogy komoly ellenérv lehet.

Az akasztányok így megtudják az etuk létezését is. De ez sem számít, mert eddig agybiológiai kutatásokat sem folytattak, hiába tudják hát hogy vannak ilyenek nekünk, úgysem képesek ilyeneket készíteni! Természetesen a tőlünk visszatérő akasztány foglyok nem viszik magukkal az etu kommunikátorokat, erre ügyelünk majd.

Előny ellenben épp az, hogy így szinte az összes akasztány visszatér Aretre tőlünk, nem foglalják el a helyet tlaxániak elől, igaz hogy kevesen vannak, de megemlítem ezt, mert tudom hogy ez sok egykori barbárban rossz érzéseket ébreszt. Igaz, meg fogom engedni hogy amelyik volt akasztány akarja, az itt maradhasson csiszínek, de amennyire ismerem a gondolkozásmódjukat, egészen biztos vagyok benne, hogy csak elenyésző töredékük dönt majd így, s inkább majdmindegyik vissza akar majd térni, akár azért hogy imádkozhasson, akár hogy dohányozhasson, akár másért! Visszatérnek majd, egyszerűen mert itt nem érzik jól magukat!

Jelentős előnynek érzem azt is, hogy így az areti akasztányok életben maradván, el tudják mesélni a többi akasztány bolygónak, hogy mi történt náluk, s természetesen eközben nem tudják majd eltitkolni azok előtt saját rémületüket, tehetetlenségüket! Amiatt a többi akasztány bolygó nagyon meg fogja gondolni, hogy ránk támadjon-e bosszúból vagy másért! Sokkal jobban meg fogja gondolni, mintha a halálos stratégiát alkalmaznánk, már azért is, mert talán azt is hihetik hogy magától támadt valami pusztító járvány ott, és mi csak hazudjuk azt, hogy a járványt mi okoztuk! Így nem lesz annyi okuk bosszút állni, mint ha minden aretit megölünk, ellenben jobban félnek majd! És ismerjük el, népem, jó érzés ha félnek tőlünk, ugye? Akkor vagyunk erősek, nemigaz?!

Hátrány ellenben, hogy így ellentétbe kerülünk az ősi csiszí hagyományokkal. Régen, amikor még csak egy falvunk volt, Zsixi, az volt a szokás, hogy ha egy csiszít megöl egy barbár, akkor mindenkit megölünk annak a barbárnak a falujából! Ha ezen elvet követjük, akkor a halálos stratégiát kéne alkalmaznunk. Ez tulajdonképpen egy érv lehet a halálos stratégia mellett!

Másrészt, a bosszúálló stratégia melletti érv az, hogy jó esélye van az areti társadalmi rendszer megváltozásának, hiszen a tőlünk visszatért volt foglyok nagy előnyben lesznek az első időkben, ahhoz, hogy fegyveres hatalomra tegyenek szert, s átvegyék az uralmat! Ez pedig

azért jó nekünk, mert az Aret bolygó éppúgy szinte jelképe az akasztányoknak mint nekünk Zsiki, mert az akasztány „civilizáció” Aretről indult el, ez az anyabolygó! Ha itt gyökeres társadalmi változások lesznek, az megélénkítheti a többi akasztány bolygó ellenzéki mozgalmait is, s így jó esélye van annak, hogy ezeken is megváltozzék az akasztány kultúra, vagy ezeknek legalábbis egy részén!

Leginkább azt tartom érvnek a bosszúálló stratégia mellett, hogy halott embernek nem mondhatjuk, mert nincs értelme, hogy „hé te fafej, gyér vagy te hozzám képest, lám, most is belevertetek a földbe nyakig, tehát húzd el a csikot és ne kerülj többé az utamba, mert ha meglátom az ocsmány pofádat, akkor szétrúgom a zrityódat!” - fejezte be a beszédét a csiszi királynő váratlan szabadszájúsággal. De tudta, hogy ez nagyon fog tetszeni az egykori barbároknak. Márpedig az egész hosszú beszédet főleg miattuk mondta, a született csiszik jóval kevesebből is megértettek volna mindent. Tulajdonképpen az egész népszavazást is inkább a barbárok kedvéért tartotta, hogy azok ezáltal igazán csisziknek érezhessék magukat, hogy érezék: ők fontosak Csisziföld számára, s nem másodrendű alattvalók!

A beszéde után számosan kérdezték meg Tioríciát, mi az ő véleménye, de Tiorícia azt felelte, hogy neki természetesen van véleménye az üggyel kapcsolatban, ám ezt nem mondja meg, a szavazás előtt semmiképpen, mert ezzel sok embert befolyásolhatna! Különben is, a véleménye nem sokat számít, mert ha nagyon határozottan jobbnak tartotta volna az egyik stratégiát a másiknál, akkor nem is rendelt volna el népszavazást, hanem dönt, és kész!

A népszavazás idejét egy hónappal későbbre „írta ki”, hogy legyen idő a beszélgetésre. Addig legalább nem sáпитoznak azon a volt barbárok, hogy ők mennyire nem igazi csiszik, mert mindenkit egészen más foglalkoztat! És valóban, az etuk jelentései szerint a barbárok körében Tiorícia népszerűsége szinte tízezer százalékkal megnövekedett, mindenki azt mondta róla, hogy lám, milyen rendes királynő is Tiorícia, mennyire igazán az egész nép anyja, a volt barbároké is!

Kandi tudta csak a királynő véleményét, de ő senkinek sem mondta el. Amikor erről beszélgetett Tioríciával, Tiorícia minden kertetelés nélkül megmondta neki, hogy ő sajnos majdnem hazudott, mert meglehetősen határozottan állítja, hogy szerinte a bosszúálló stratégia a helyes! A várakozó stratégiát tartja a legrosszabbnak, véleménye megoszlik a halálos és a bosszúálló között, de mintegy hetven százalékos kedve van a bosszúállóra, és csak harminc a halálosra!

—De akkor miért nem rendelted el ezt? - kérdezte Kandi.

—Mert ott az a harminc százalék! És a barbáraink miatt. Nem hiszem, hogy a várakozó mellett döntenének. A barbárok annál sokkal vadabbak, a támadást szeretik! De ha amellettt döntenek, az sem zavar nagyon.

—És ha a halálos stratégiát választják, épp azért mert vadak?

—Akkor az akasztányok ki lesznek irtva! - vont vállat Tiorícia. —Tudod Kandi, nekem messze sokkal fontosabb hogy Tlaxán barbárai jól érezzék magukat, és jó csiszikké legyenek, mint az akasztányok élete, akárhány milliárdan is legyenek! Szemrebbenés nélkül hajlandó vagyok kockáztatni az életüket a mi barbáraink kedvéért, és nem is lennék jó királynője Tlaxánnak, ha nem így gondolkodnék! Különben pedig: a barbároknak igenis joguk van ahhoz, hogy döntenek az akasztányok sorsáról, mérhetetlenül több joguk van ehhez mint nekünk csisziknek, mert mérhetetlenül több barbárt öltek meg az akasztányok, mint csiszit!

A barbárok igazán remekül érezték magukat a népszavazásig eltelő egy hónap alatt, alig is beszéltek másról mint erről, bezzeg egészen másként érezték az akasztányok! Mert igaz, igaz, őket Aret hatalmasságai halálra ítélték, de mégis az a szülőhazájuk, s most amiatt kellett izgulniuk, kiirtanak-e a csiszik mindenkit azon a bolygón! És nem is egynek közülük ott Areten élt még valami szerette, szülei, férje-felesége, gyermekei... barátai...

Vagy éppen szektatársai.

A legtöbben azt szerették volna, ha a csiszik a bosszúálló stratégia mellett döntenének, s őket visszavinnék Aretre, hogy ott az általuk jónak tartott ügy érdekében harcolhassanak, de ha már ez nem lehetséges, legyen akkor inkább a várakozó stratégia!

De olyan is akadt, aki még a bosszúálló stratégia ellen is tiltakozott.

—Van nektek fogalmatok róla, hogy mekkora bűnre készültök?! - sikoltotta Tiorícia beszéde után szinte azonnal Mucsacsui, ezzel rontva be Éáea takihoz.

—Miféle bűnre? Hiszen még nem biztos, hogy a halálos stratégia mellett dönt Tlaxán lakossága, bár a szemedbe mondom Mucsacsui, hogy én bizony arra fogok szavazni, annak ellenére, hogy úgy érzem, a királynő, ha nem is mondta ki, de a bosszúállóval rokonszenvezik! Én azonban igenis a halálosra szavazok majd!

—Igen, mert aljas, szemét nő vagy, nemed szégyene, de nem is erről beszéltem, hanem még a bosszúálló stratégiával is mekkora bűnt követtek el! Meg akarjátok ölni a Legszentebb Papát! Ezért örökre elkárhoztok!

—Te tökkelütött hülye, hiszen a te drágalátos Legszentebb Papád halálra ítelt téged!

—Az nem ő volt, hanem a bírósága! A Legszentebb Papa kedves, drága szent ember, csak a hivatalnokai becsapják, visszaélnék a hatalmukkal, félrevezetik őt! És még ha hoz is néha rossz törvényt a Legszentebb Papa, ez csak azért van, mert a tanácsadói rosszak! Azokat el kell zavarni, de a Legszentebb Papát nem szabad bántani!

—Eredj innen, mert undorodom attól a szellemi posványtól, ami a fejedben van agy helyett! - válaszolta erre Éáea taki.

Egyébként e véleményével egyáltalán nem volt egyedül ám Mucsacsui! Nagyon sok akasztány hasonlóan vélekedett. Mások azt mondták, hogy a Legszentebb Papa elfogása még hagyján, de határozottan tiltakoznak a Legszentebb Papa lakhelye, a félsziget lerombolása ellen, s a tervezett templompusztítások ellen, mert ezek páratlan művészeti alkotások, ha a csiszík ilyesmit tesznek, az egyszerűen barbárság! Tiorícia azt válaszolta nekik, hogy volt ám sok műemlék azon városokban is, amiket az akasztányok Tlaxánon elpusztítottak! Mire az akasztányok visszavágtak azzal, hogy ez nagyon nem bánthatja a csiszíket, mert a csiszík maguk sem tisztelik a saját barbáraik templomait, ezek közül rengeteget maguk a csiszík tettek földdel egyenlővé! Tiorícia erre azt válaszolta, hogy nyilvánvalóan minden tlaxáni épület, templom is, a tlaxániaké, ha azokat ők lebontják, az ő dolguk, de az akasztányoknak semmi joguk nem volt a pusztításhoz! Különben is, ez nem vitatéma, kezd már nagyon elege lenni az akasztányokból, tehát fogják be a szájukat, készüljenek inkább arra, mi lesz ha esetleg a bosszúálló stratégia mellett dönt Tlaxán népe!

Valóban ez volt a legokosabb amit az akasztányok tehettek, és így aztán számukra ez az egy hónap úgy telt el, hogy szinte állandóan távkonferenciát tartottak etuik révén ők, a negyvennyolcezer akasztány. Legalábbis azok, akik haza szerettek volna térni, már ha lehet ez majd. Mert voltak azért olyanok is, akik kijelentették, hogy őket ez az egész nem érdekli, ők maradnak inkább itt Tlaxánon csiszínek, mert itt jól érzik magukat! Ezek közé tartozott az az orvos is, aki elkövette azt a fertelmes bűnt, hogy csillapítani merte a szülő nők fájdalmát. De rajta kívül is voltak néhányan, főleg persze a teljesen vallástalanok között. Ezek túlnyomó többsége azok közül került ki, akiket már szörnyen megkínóztak az úrvárosban. Ők nem merték megkockáztatni, hogy netán nem győznek majd az Areten, és újra elfogják őket.

De ezek akik mindenáron Tlaxánon akartak maradni, csiszíként, ezek nem voltak ötszázan sem. Ez azt jelentette, hogy alig egy százaléuk akart maradni, a többiek hazamentek volna. És bár némelyek valóban elszörnyedtek amiatt, hogy az ő esetleges hazatérésüknek az ára a Legszentebb Papa megölése lesz, de olyanok is akadtak közöttük, akik egyenesen azt jelentették ki, hogy nincs ezzel semmi baj, mert nem ők ölik meg a Legszentebb Papát hanem Sárkány, vagy ha úgy tetszik hát a csiszík, az ő fejükre száll tehát a bűn, ellenben lesz majd új Legszentebb Papa választva! S hogy ki legyen ez, arra rögvést javaslatot is tett nem egy így nyilatkozó személy: ő maga! Mind biztos volt benne, hogy képes lenne ellátni a Legszentebb Papa feladatkörét. Az így nyilatkozók többnyire valamelyik szekta magasabb rangú tagjai közül kerültek ki.

Végül persze valóban az történt, amire Tiorícia számított is: alakítottak egy parlamentet, ahol minden fontosabb csoport képviselve volt, akiknek tagja jelen volt e hajdani foglyok között. A parlament elnökének egy olyan férfit választottak meg, aki bár azt mondta hogy teljesen hitetlen, de mégis haza akart térni Aretre. Igaz, hogy a parlamentiek, tehát a még senkit nem kép-

viselő képviselők túlnyomó többsége vallásos volt, de épp e vallástalant tartották a legmegfelelőbbnek elnökül, azért, mert így biztos volt hogy semmi szektának nem fog kedvezni a döntéseivel. Tehát ami a parlament működését illeti, máris kezdett olyan lenni, most a legelején, mint a nagy demokratikus hagyománnyal rendelkező egykori barbár országokban...

Mikor Tiorícia megtudta hogy kész az akasztányok parlamentje, üzenetet küldött nekik. Ezt mondta:

—Mi csiszik, ha a bosszúálló stratégia mellett döntünk, ezzel sokat segítünk nektek. De ennek ára van. Hogy mi, azt most rögvest elmondom! Három dolgot követelek tőletek, ha hatalomra kerültök.

Az első, hogy azonnal törvénybe iktassátok, miszerint mindenkinek joga van szabadon véleményt nyilvánítani bármiről, akár vallási, akár nem vallási kérdés legyen is az! Tehát, én bár nagy igazságtalanságnak sőt ökörségnek tartom, hogy a rövid ruhát viselő nőket halálbüntetés fenyegetse, de nem követelem meg hogy e törvényt eltöröljétek. Ahhoz viszont ragaszkodom, hogy bárki, akár férfi, akár nő, nyugodtan kimondhassa, ha nem ért egyet ezzel a törvénnyel! Ez különben teljesen logikus is, következik a demokrácia játékszabályaiból, mert ha nem lehet bármiről véleményt mondani, akkor nincs is miről szavazni, ezt tehát nem is annyira én követelem meg, mint maga az a társadalmi rendszer, amit meg akartok valósítani!

A második kikötésem már sokkal húsbavágóbb lesz a számotokra. Követelem, hogy bolygóton minden nő kapjon ugyanolyan szavazati jogot, mint a férfiak, egyben ne csak választó legyen, de választható is! Nem érdekel ha akár egyetlen nő sem kerül be a parlamentetekbe, úgyis tudom hogy eleinte senki férfi nem szavaz majd nőkre, de legyen mint lehetőség ez törvénybe iktatva! Semmit nem kötök ki a nők jogaira vonatkozóan, mert annyira reménytelenül maradiaknak, ostobáknak, üresfejűeknek tartalak még benneteket is, hát még az Areten lakókat, hogy ez hiábavaló fáradozás volna! De ha a nőknek lesz szavazati joguk, akkor már megvan a lehetőség rá hogy ha eléggé értelmesek lesznek, maguk is kézbe vehessék a sorsukat, és változtassanak rajta! Ha ezt nem teszik, akkor vessenek magukra, és szenvedjenek, ez az ő dolguk! Végülis mi csiszik fontosnak tartjuk hogy minden nő szabad legyen, s a szabadság lényege az is, hogy szabad ostobának maradni is!

A harmadik kikötésem az, hogy az első kikötésemben szereplő korlátlan véleménynyilvánítási jog nem terjedhet ki arra, hogy valaki azt mondja, helyesnek tartja a nőket megfosztani a második kikötésemben szereplő szavazati és választhatósági jogtól! Ez az egyetlen téma az, amiről tilos véleményt nyilvánítani, azt kivéve persze, ha valaki azt mondja, hogy ő helyesli a nők ezen jogát! Aki ezzel ellentéteset állít, az végeztessék ki!

Követelem, hogy most rögvest adjátok becsületszavakat minderre, és esküdjétek meg a Szűzapára is, hogy így lesz! És gondoljatok arra, hogy ha a fülünkbe jut, hogy felrúgtátok a megegyezést, akkor vannak eszközeink a bosszúra, még olyanok is, amik csak a férfiakra hatnak! Mert vannak nemileg specifikus vírusaink is, amik kizárólag a férfiaknak ártanak, olyan például, ami miatt a férfi minden vizelése iszonyú kinszenvedéssel jár, vagy amitől úgy érzi, mintha egyfolytában két téglát közt vernék a heregolyóit, olyan is, amitől lerohad a bőr a herezacskójáról, és ott marad csupaszon lógva a két here, amik persze iszonyúan fájnak, ha hozzáérnek valamihez... És azt hiszem igazán nem kértem sokat, még azt sem követelem meg, hogy vallástalanok legyetek, hogy ne legyen kötelező templomba járni, egyedül azt, hogy a nők is szavazhassanak!

Bár fanyalogva ugyan, de a volt foglyok parlamentje természetesen megesküdött Tioriciának. Hogy is mertek volna nem így tenni, amikor a csiszik épp az akasztányok teljes elpusztítását fontolgatják!

És végre elérkezett a szavazás napja! A nagy nap reggelén Sárkány megkérdezte Kandit, öneki mi a véleménye.

—Az, hogy várjunk. - válaszolta Kandi. —Felesleges érzélem a bosszúállás, s azt sem tartom érvnek, hogy hátha sikerül kissé civilizálni Aretet! Felesleges a próbálkozás is, mert annyi téméntelensok barbár bolygó van a Galaktikában, s talán más galaktikákban is, hogy mindnek

a gondját úgysem vehetjük a nyakunkba! Várjunk, erősítsük meg a védelmi fegyvereket, és kész!

—Én remélem, hogy a bosszúálló stratégia lesz megszavazva! - bizakodott Sárkány.

—Sejtettem hogy így vélekedel! Te olyan vad vagy! - és Kandi olyan hangsúllyal „mondta” e szavakat, hogy Sárkány úgy gondolta: ha Kandi ember lenne, most helytelenítően csóválná a fejét.

—De bébi, nem csodálhatod hogy így érzek, engem harcra terveztek, s miért csodálsz, hogy örvendek ha végre tehetem a dolgomat, azt, amire készítettek, amikor te is hasonlóan érzel, ha adódik valami neked való feladat, amit sikeresen megoldasz?! Biztos vagyok benne, remekül fogom érezni magamat az akció során!

—Jó, jó, persze... De azért ne vadulj bele annyira, hogy ottmaradj! Ne felejtse el: visszavárlak! - és mint különösen fontos üzenetet, ezt az utóbbi mondatát Kandi egyszerre három csatornán is sugározta Sárkánynak.

És az emberek a bosszúállás mellett döntöttek! A Kandi által kedvelt várakozási stratégia mellett a szavazóknak nem egészen tíz százaléka voksolt csak. Huszonöt százalék körül volt azok száma, akik a halálos stratégiát szerették volna, ezek többsége természetesen olyan egykori barbár volt, akiknek valami szerettét megölték az akasztányok. És igazán meggyőző többséggel, több mint hatvanöt százalék vélte úgy, hogy legyen a bosszúálló stratégia a kövendő!

Sokuk meg is indokolta a döntését, s ezek akik megindokolták, mind ugyanazt mondták, ha más szavakkal is:

—Mostanáig félttem az akasztányoktól! Most azt akarom, hogy féljenek ők is! Féljenek sőt rettegjenek tőlünk!

—Sejtettem hogy így fognak dönteni! - mosolygott ezt megtudva Tiorícia.

De érdekességből statisztikát készítettett Kandival, hogy milyen az arány a született és a nem született csiszik válaszai között. Más lett volna-e a döntés, ha csak a született csiszik szavaznak?!

Kíváncsian várta az eredményt, aminek előállítása Kandi számára három másodpercbe sem tellett. És az eredmény igazán meglepő volt: mert volt természetesen eltérés a csiszik és az egykori barbárok szavazati között, de az eltérés egyetlen százaléknál is kisebb volt!

—Meglepő! - vonta fel a szemöldökét Tiorícia. —Meglepő, de megnyugtató is! Mert ez a számomra azt bizonyítja, hogy mi, Tlaxán lakosai, mégiscsak egy nép vagyunk!

És e megállapítását olyan fontosnak tartotta, hogy utasította Kandit, az etuk révén ezt hozza minden egyes tlaxáni – tehát csiszí – tudomására.

Vége

Elkezdve: 2001.03.30., 09 óra 03 perc

Befejezve: 2001.04.04., 16 óra 48 perc

Tisztelt Olvasó! Ha érdekel hogy sikerült-e a csiszik bosszúja, úgy olvasd el azt a regényt, melynek címe:

Kajjám szelleme